

Khinh Thủy Dao

Contents

Khinh Thủy Dao	1
1. Chương 1: Nữ Nhi Diêu Gia	2
2. Chương 2: Thư Khinh Thủy	5
3. Chương 3: Cái Gọi Là Bể Môn	7
4. Chương 4: Người Này Đã Xuất Du	10
5. Chương 5: Cùng Là Thiếu Niên	12
6. Chương 6: Không Phải Nữ Thợ Săn	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8: Tự Lực Cánh Sinh	19
9. Chương 9: Cá Nướng Đường	21
10. Chương 10: Gây Dựng Sự Nghiệp Thật Không Dễ.	24
11. Chương 11: Cũng Là Có Thể	26
12. Chương 12: Minh Thương Không Dễ Trốn	28
13. Chương 13: Nhân Sinh Đại Sự	31
14. Chương 14: Hồ Bằng Cẩu Hữu	33
15. Chương 15: Bất Diệt Nhạc Hồ	36
16. Chương 16: Nơi Đây Có Trần Tu	39
17. Chương 17: Một Người Đã Đủ Giữ Quan Ắi	42
18. Chương 18: Dùng Cái Gì Kết Thúc	45
19. Chương 19: Đi Hoa Hoàn	48
20. Chương 20: Ngày Gặp Lại	53
21. Chương 21: Một Ngày Định Thành Cục	56
22. Chương 22: Công Chúa Cúi Liên	59
23. Chương 23: Duy Cũng Gặp Người	62
24. Chương 24: Hôn Nhân Đại Sự	65
25. Chương 25: Ta Thật Vui Mừng	68
26. Chương 26: Kết Thúc : Phụng Chỉ Thành Hôn	71

Khinh Thủy Dao

Giới thiệu

Hắn là Thử Kinh Thủy – Thử đại nhân – là cận thần bên người hoàng đế , nổi danh chính trực.Nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khinh-thuy-dao>

1. Chương 1: Nữ Nhi Điều Gia

Ngày hôm nay hoa khoe sắc thắm,cây lá tốt tươi,chim chóc ríu rít kêu mừng mùa hạ sang. Bên trong vườn, một thanh niên cầm y hoa phục, trên đó thêu họa tiết đơn giản,trông lịch sự tao nhã. Người đó vừa cập nhước quần (tròn 20t), diện mạo tuần tú, có cảm giác lạnh như băng khiến cho người ta có cảm giác chớ lại gần. Hắn một tay cầm kiếm, thần thái trầm tĩnh, nhưng không khỏi hiện ra một chút ghét ngại (chán ghét + e ngại), nhìn tiểu oa nhi đang khóc sướt mướt lôi kéo tay áo của mình. Tiểu oa nhi bốn tuổi chẳng những một phen nước mắt nước mũi, lại không ngừng lấy tay áo của hắn đem ra chùi.

“Cha đâu?Nương đâu?” Âm thanh nhu mềm không rõ hỏi.

Thanh niên ngồi xuống, sờ sờ đầu nàng, biết áo mình đã bẩn, nhưng vẫn cẩn thận lau khuôn mặt của nàng, âm thanh ôn hòa lại tàn khốc nói một câu: “Bọn họ đã chết.”

“Đã chết?”

“Ân”

Thanh niên mỉm cười, lại sờ sờ đầu nàng, ôn hòa thậm chí có chút ác ý. “Đã chết chính là không tồn tại, tiêu thất, người rút cuộc không còn nhìn thấy bọn họ.”

“Vậy người cũng sẽ chết sao?” Tiểu oa nhi còn không lý giải được ý tứ “đã chết”.

“Ừ” Thanh niên trả lời, sau đó nói cho nàng : “Người cũng sẽ chết.”

Tiểu oa nhi kinh ngạc, lập tức không thể tiêu hóa ý tứ trong giọng nói, mở to mắt ra nhìn hắn, nước mắt vẫn lăn chả chả rơi xuống.

Hắn thở dài, đứng dậy, nghĩ nghĩ rồi rút cuộc nói :”Từ nay về sau ta chính là sư phụ người, về sau hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.”

Năm ấy,Điều Ái bốn tuổi.

Điều gia hiện nay không còn như Điều gia ngày trước, mười hai năm trước một hồi tranh vị đoạt chức, rất nhiều thế gia bị liên lụy, thậm chí diệt cả gia tộc. Điều gia bất hạnh trong số đó,cơ hồ toàn môn diệt hết, chỉ còn duy nhất ấu nữ. Mà Điều gia lúc trước chiếm nửa giang sơn ấy có họ hàng xa ở kinh thành. Tân hoàng đế sau khi đăng cơ đau lòng thăm án Điều gia, lập họ hàng xa này, hưởng vinh hoa phú quý như Điều gia lúc vẫn còn, phó thác ấu nữ Điều gia nuôi trong đó.

Điều gia xưa vinh hoa thế nào?

Tiểu thị vương triều, đứng dậy lật đổ, nhờ có Diêu gia trợ giúp mới có thể ngồi lên ngai vàng như ngày hôm nay, thế nên Tiểu thị hoàng tổ lập hậu nữ nhi Diêu gia để hồi báo. Từ nay về sau, mặc kệ lợi ích chính trị hay là cân bằng quyền mưu, mỗi một đời vua hoàng hậu luôn là Diêu gia nữ tử.

Nhất đế nhất hậu nhất Tiểu nhất Diêu trở thành truyền thống hoàng triều.

Thậm chí đầu đường cuối ngõ cũng lưu truyền ca dao:

Yến vương triều, Tiểu gia tuyển hậu

Diêu gia nữ, nhất đế nhất hậu không thể phá, thiên thu muôn đời truyền vô tận...

Đến thời hoàng đế bệnh tình đột nhiên nguy kịch, nhân lúc thái tử vì Diêu thị hoàng hậu ra ngoài cung, nhị hàng tử cùng tam hoàng tử liên hợp tranh vị, cử binh bức cung, mưu hại thái tử và hoàng hậu, vì sợ nhà Diêu thị trả thù gây khó dễ, liền diệt hết Diêu thị gia tộc. Lúc ấy tứ hoàng tử ngăn cơn sóng dữ, bình định lại mưu nghịch phản loạn. Thự đồng Thự Khinh Thủy vì hoàng tử thâm nhập đại quân vây quanh Diêu phủ, mở một đường máu, cũng chỉ cứu được Diêu gia nữ nhi Diêu Ái. Mười hai năm đi qua, tiểu oa nhi bốn tuổi lúc đó giờ đã trở thành một cô gái, xinh đẹp không thể xinh đẹp hơn.

Từ khi mười hai tuổi, đã không có ít thế gia cố ý tới cửa cầu hôn, gia chủ Diêu gia, trên danh nghĩa bá phụ Diêu Ái, một đám cũng không dám tiếp, ngay từ đầu đều nhẹ nhàng từ chối. Mọi người nhất thời ngộ ra, đương kim hoàng thượng dù đã nạp tam phi lục tần, nhưng ngôi vị hoàng hậu vẫn để trống, nghĩ chính là đang đợi nữ nhi Diêu gia lớn lên.

Khi nàng đến tuổi mười bốn, không còn người nào tới cửa cầu hôn nữa. Nhưng mà các công tử nhà thế gia, tuổi trẻ luôn luôn khí thịnh, truyền thuyết đầu đường cuối ngõ bất quá cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không có khẩu dụ cũng không có thánh chỉ, yểu điệu thục nữ, bọn họ như thế nào lại không cầu?

Cũng có người cảm thấy, Diêu gia hiện nay bất quá cũng là hư danh mà thôi, Diêu Ái nàng cơ khổ vô y (không có cơm ăn áo mặc), vẫn là ăn nhờ ở đậu, dựa vào cái gì mà muốn lên ngôi vị hoàng hậu? Lấy gia thế bối cảnh mà để ý đến nàng, đã là phúc khí tu luyện tam sinh của nàng. Mà loại ăn chơi trác táng, bình thường chỉ biết có một kết cục...

“A!” Một tiếng thê lương kêu thảm thiết theo cửa sổ của một nhà gian lâu hai một tửu lâu truyền đến, một đường không dứt, thẳng đến chủ nhân của tiếng kêu thảm thiết rơi xuống “Phanh”. Kia một tiếng bịch trên đường, người buôn bán và qua đường đều trong lòng cả kinh.

“Sẽ không đã chết đi?” Quần chúng vây quanh xem khe khẽ nói nhỏ.

“Ôi chao, kia không phải là con trai độc nhất của Cung đại nhân đi?”

“Muốn ra uy đại sự?”

Trong chốc lát, chỉ thấy vài hộ vệ thất kinh chạy xuống, muốn xem thiếu gia kia không biết sinh tử ra sao.

“Không cần diu hấn.” Một tiếng thét lạnh lùng ra lệnh trên tửu lâu truyền đến. Một thân mặc hoàng sa, một cô gái chậm rãi đi thông thả xuống lầu, đối với nhất chúng hộ vệ ra lệnh nói: “Không cần diu hấn, một cữ ngã này không biết thương làm sao, xương cốt có gãy không, các người đừng vào làm loạn, làm cho hấn chết, cũng không nên tính trên đầu ta.”

Hộ vệ dừng động tác, nhất thời đều đứng lặng ở đằng kia. Sắc mặt cô gái dần dần tiêu, có chút đau đầu thở dài, bất đắc dĩ nói: “Còn không mau đi gọi đại phu?”

Hộ vệ nghe vậy liền hướng bốn phương tám hướng phóng đi. Vì thế chỉ còn lại vị thiếu gia kia không biết sống chết ra sao, quần chúng một vòng vây xem, còn có nàng đầu sỏ gây nên.

Hộ vệ quý phủ Cung đại nhân thực nên đổi một đám. Cô gái có chút không nói gì nhìn trời. Tức giận qua đi, trong lòng cũng biết mình xuống tay quá điểm. Nàng đi tới, ngồi xổm cạnh vị thiếu gia kia, lấy chiếc đĩa chọc chọc hấn đang nằm bẹp trên mặt đất, ân cần nói: “Lần sau người có thể mắng, không cần mắng sư phụ ta. Người nhục ta một phần, ta tất báo thù một phần, người nhục sư phụ ta một phần, ta tất báo thù mười phần.”

Nàng nghĩ nghĩ, lại chọc tiếp: “Muốn thú lão bà tốt, không cần dẫn vài gia đình đến cưỡng ép. Thích cô nương nhà người ta, không cần vừa đến liền nói ra uế ngôn, động chân động tay, người xem nhà người thế (thể lực) không sai, hơi hột lại tuần tú, ân cần lấy lòng chút, tiểu cô nương kia sẽ không xấu hổ để, cho, người, ôm?”

Nàng lại nghĩ nghĩ, tiếp tục: “Đương nhiên, người hơi hột hơn sư phụ ta, chức quan so với cha người cao hơn, cách nói năng so với người văn nhã, học thức so với người phong phú, khí chất so với người xuất chúng, thần thái so với người tuần dật (Thảo Vũ: em xin, tỷ tăng bốc vừa vừa thôi khéo em lại sùi bọt mép giờ. Điều Ái *trừng mắt*: muội dám? Thảo Vũ *xắn quần vọt lẹ*), cho nên thủ đoạn kể trên dùng trên người ta không có ý nghĩa.”

“Phốc” Thiếu gia quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, hộc ra một búng máu. “Người... người cái kỹ nữ... ta sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ai nha, còn có thể mắng chửi người nha, hẳn là không chết được.” Cô gái đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, bài trừ đám người, hướng ngã tư bước đi. Xa xa, một hộ vệ kéo một lão đại phu hướng bên này chạy tới.

Hôm đó, Điều Ái liền bẩm báo hiện trạng trước mặt sư phụ Thư Khinh Thủy – Thư đại nhân.

Kia Cung đại nhân đứng là có tâm nhãn, không ngu ngốc bản thân trực tiếp mà tức giận xông vào cửa, tự biết việc này cũng là do con mình sai trước. Vì thế hẳn nhờ phó thủ Lý Hựu Đa ở bên người Thư Khinh Thủy bên tai điểm vài câu. Thư Khinh Thủy ở trong triều là người chính trực, làm việc cho tới bây giờ đều công bằng. Cung đại nhân tính toán, nghĩ Khinh Thư Thủy cũng không đến mức vì việc này phá hư thanh danh, mà lên báo tin, với thành ý muốn giải quyết riêng, tổng cừu (thù hận) này có thể báo một nửa.

Lý Hựu Đa cùng Cung gia có quan hệ thông gia, lại là phó thủ bên người Thư Khinh Thủy, cáo trạng chuyện gì tự nhiên rơi xuống đầu hắn. Vì thế, hắn thừa dịp Thư đại nhân xử lý việc, cười tủm tỉm nói: “Ồi chào, ngài nghe nói không buổi sáng hôm nay con thúc bá của lão bà của ca ca của biểu tỷ (@@) bị người ném xuống từ cửa sổ lầu hai ở Trân Tu trai.” Thư Khinh Thủy mặc kệ mấy cái quan hệ dây mơ rễ má đưa tin đến. “Người chỉ con trai độc nhất của Hàn lâm viện Cung đại nhân?”

Như vậy một chút, hắn lại nói “Nhưng người kia lại là Điều Ái nhà ta?”

Lý Hựu Đa tự giác mất mặt: “Người sớm đã biết?”

Thư Khinh Thủy : “Người cố ý báo cho ta biết, trừ bỏ sự tình liên quan tới Điều Ái, ta cũng nghĩ không ra cái khác.”

Lý Hựu Đa lại uể oải: “Chẳng lẽ ta nói cách này, không giống với người bát quái sao?”

Thư Khinh Thủy thần nhiên hỏi lại: “Người khi nào hướng ta nói rồi bát quái?” Nói xong cầm lấy án phủ xin phép trên mặt bàn, quyết định xem lại một lần, xem có sơ hở nào không. Lý Hựu Đa nhìn không được hỏi: “Vậy người tính xử lý ra sao?” Thư Khinh Thủy cầm sách, nói thẳng: “Nếu Điều Ái đem hắn ném xuống, đương nhiên là hắn sai trước. Người vẫn là trước khuyên Cung đại nhân, nếu không muốn việc này lại phát sinh, tốt nhất nên tự quản giáo công tử tại nhà.”

Lý Hựu Đa không khỏi cứng lưỡi, chính mình nhìn hắn bao che khuyết điểm đến tình trạng này. Sau đó hắn lại nghe Thư Khinh Thủy thần nhiên nói: “Nếu Cung đại nhân muốn thanh toán việc này, chúng ta đây nhất cộc cộc nhất bút bút tính toán rõ ràng.” Lý Hựu Đa nghe có chút phát lạnh. Rốt cuộc ai truyền ra đại nhân của hắn là người chính trực?!

==-----=-=

Sự thật chứng minh, Cung đại nhân hoàn toàn không nghe giáo huấn. Hắn nghe xong Lý Hựu Đa uyển chuyển thuật lại, quả thực nổi trận lôi đình, ngay cả Lý Hựu Đa cũng đầu đầy cầu huyết mẩn một chút. Lý Hựu Đa mẩn xanh cả mặt, phất tay áo mà đi. Mẹ nó, hắn mặc kệ, đừng nói hắn không nhắc nhở. Vì thế Cung đại nhân nương theo bên người hoàng đế đến cáo trạng. Hoàng đế cũng không biết tâm tư như thế nào, một ngày lâm triều như vậy đường đường đột nhiên nhắc tới nữ nhi Điều gia. Nói lâu không thấy, không biết hiện nay đã thành bộ dáng ra sao, lại nhớ tới hoàng thái hậu, tám tưng cổ Thái hậu đoạn trang

xinh đẹp mẫu nghi thiên hạ. Cung đại nhân nghe được đầu đầy mồ hôi lạnh, thế mới nhớ, vị nữ nhi Diêu gia này, vẫn là truyền thuyết Đế hậu huyền trí chính là chờ nàng. Vốn Hoàng thượng khả năng sớm đã quên, đi cáo trạng ngược lại làm cho Hoàng thượng nhớ tới. Tuy rằng thú một nha đầu vô gia vô thế lừa đảo làm hậu rất buồn cười, nhưng cái khó bảo Hoàng thượng không mê tín truyền thuyết nhất để nhất hậu không thể phá, hoàng truyền mới có thể thiên thu muôn đời. Tiểu nha đầu kia mà trở thành hoàng hậu, không phải cáo trạng này đẩy nhà mình xuống hố lửa? May mà hoàng đế chuyển đề tài, lại nói đến ba ngày trước, sự kiện đả thương người ở Trân Tu trai. Cung đại nhân vừa mới định trong lòng.

Hoàng đế lên tiếng: “Nếu như Thư ái khanh chưởng quản hình bộ, việc này người tra rõ.”

Cung đại nhân giờ chân, vội vàng tấu: “Hoàng thượng minh giám, Thư đại nhân là sư phụ Diêu Ái, sẽ, sẽ có thiên vị.” Hoàng đế gật đầu: “Vậy Cung đại nhân giữ thẩm, phụ trách giám sát.” Cung đại nhân thở dài vui sướng nói: “Hoàng thượng thánh minh.” Bên kia, Thư Khinh Thủy cũng thở dài lạnh nhạt: “Vi thần lĩnh chỉ.” Giống như sự việc không liên quan tới mình, thờ ơ.

Hoàng đế thấy thái độ của hắn có chút không hài lòng, lắc lắc đầu, ngăn đề tài đang thảo luận. Không biết, Thư ái khanh của hắn đã muốn ở trong lòng thâm mắng hắn một vạn lần.

2. Chương 2: Thư Khinh Thủy

“Sư phụ... sư phụ phụ...” Tiểu oa nhi mồm miệng không rõ đồng điều tây bãi chạy về phía trước mặt thanh niên. Tiểu oa nhi nói chuyện không biết vì sao luôn thích dùng điệp từ. Tỷ như ăn cơm kêu ăn cơm cơm, ngủ kêu ngủ ngủ. Trông thật ngoan ngoãn, muốn ôm một cái, có con trùng trùng (sâu), hơi sợ. Thanh niên hắc tuyến sửa đúng: “Sư phụ.”

Tiểu oa nhi tỏ mò nhìn hắn: “Sư phụ phụ.”

Thanh niên: “Sư phụ.”

Tiểu oa nhi cười vỡ miệng, hai cánh tay hướng hắn khê đánh: “Sư phụ phụ ~” Thanh niên thất bại xoay người ôm lấy thanh hình nhu mềm của nàng, sờ sờ khuôn mặt nàng, nhận mệnh nói: “Quên đi.” Tiểu oa nhi giờ bàn tay nộn nộn đổi tới đổi lui ngón tay hắn, hai tay bắt quá không với tới, bắt không được, a ô một ngụm hàm ở miệng, hoàn hảo kỳ cắn cắn. Răng chính đang thay, răng nanh đông thiếu tây lậu, nơi bị cắn cũng sinh đau. Thanh niên lại giống như không thấy chỗ nào đau, nhìn nàng mỉm cười, nói: “Sư phụ.” Tiểu oa nhi “khanh khách” cười: “Sư phụ phụ ~” miệng hé ra, ngón tay bị cắn thuận lợi rút ra. Tiểu oa nhi một đầu chui vào trong lòng hắn, ra sức cọ cọ. “Sư phụ phụ ~ sư phụ phụ ~” nàng khoái hoạt vô cùng thân thiết gọi. Thanh niên sờ sờ đầu nàng, ôn hòa tươi cười có chút ôn nhu. Năm ấy, Diêu Ái năm tuổi.

Thư Khinh Thủy lúc mới xuất hiện trong mắt mọi người, khi ấy hắn mười bảy tuổi, văn công võ nghệ kinh thành khiếp sợ. Lúc ấy rất nhiều quan lớn đại thần, thậm chí hoàng tử đều có ý lung lạc, nhưng mà tính lạnh như băng không có ngoại lệ đặc tội ngay cả tam hoàng tử, lúc này, quan lại trong triều truyền hắc thân phận bối cảnh không rõ, khủng có cái gì không thể cho ai biết. Dây dưa với hắn liên lụy, không khác gì đối địch với thế lực tam hoàng tử, cũng bị liên lụy thiêu diệt không hề lòng thần phục. Vì thế hắn một thân tài hoa, nhưng từ đó cùng quan trường vô duyên.

Khi hắn lại xuất hiện, cũng là thân phận thư đồng tứ hoàng tử. Nếu là thư đồng thái tử, tương lai thái tử đăng cơ, thân là tâm phúc, tất làm trọng thần. Cho dù là thân phận thư đồng nhị tam hoàng tử, hai nhân vật vây cánh đông, danh vọng rất cao, tương lai cũng không nhất định cùng ngôi vị hoàng đế vô duyên (ý nói nhị và tam hoàng tử có thể lên ngôi). Lại làm cho tứ hoàng tử không tiếng tăm gì, xuất thân không phải tốt nhất, làm không nghe thấy đến chúng, của hắn tiểu thư đồng, tương lai nhiều lắm cũng là gia thần mà thôi. Cho nên tài năng như này, đều lắc đầu thờ dài. Chịu nhiều lạnh nhạt, ám trào cười lạnh. Lại không nghĩ, một hồi tranh vị đoạt chức, cuối cùng người thắng lại chính là tứ hoàng tử không tiếng tăm gì kia, trong đó không thể không kể đến công Thư Khinh Thủy bày mưu tính kế.

Nhị hoàng tử thờ dài, lúc trước không thừa dịp cô lập hắn lúc nghèo túng thu nạp môn hạ. Tam hoàng tử nuốt hận lúc trước không nhanh chóng trừ bỏ người này. Bọn họ không biết là, Thư Khinh Thủy danh chấn

kinh thành tiến cung là vì muốn bên người tứ hoàng tử, người lạnh như băng không ngại đắc tội quyền quý tùy ý tự thân long đong còn vì bên người tứ hoàng tử không tiếng tăm làm một tiểu thư đồng. Mà nay trong triều, Thư Khinh Thủy thân là cận thần Hoàng thượng, quyền cao, vẫn lãnh đạm với người ngoài, không kết bè kết cánh, cùng người không quen. Nhưng mỗi người lại thấy ở chung với Thư Khinh Thủy cực thỏa đáng. Người ngoài hần đăm dục, nhưng cũng không có khuôn mặt tươi cười hại người, hần không có người thân nào, nhưng nếu người có chuyện gì muốn nhờ, nếu hợp lý, hần nhất định nhắc tay giúp đỡ, mà xử sự cực kỳ công bằng, thủ hạ thâm đặc người tin phục.

Cùng hần ở chung, không cần phải nghi ngờ lo lắng. Chính như họ hần, kia một chữ “Thư”. Chính xác như thư thái. Cho nên, hần mặc dù không kết đảng, nhưng các đại thần đều cùng hần giao hảo, hần tính tình lãnh đạm, người khác cũng không thấy hần vô lý. Mỗi người đều nói hần là mặt lạnh lòng thiện tâm.

Lúc này sự kiện đã thương người ở Trân Tu trai, hưởng trên bàn bạc, vì thế mặc kệ có lâm triều hay không, chức quyền cao hay các vị quan nhân tẩn đều biết. Mọi người đều lên tồ mò lần này Thư Khinh Thủy sẽ xử lý ra sao. Về đồ đệ hần, gần nhất bởi vì Diêu gia bé gái mồ côi thân phận đặc thù, thứ hai, mọi người đều biết hần sủng nha đầu kia vô pháp vô thiên, mà các loại sự phát sinh trên người hần hiếm khi có trò cười, trà dư tửu hậu (ý nói lúc nhàn rỗi) đương nhiên muốn liệt kê từng cái nói say sưa chút. Cho nên, nói hần sẽ giải quyết việc chung cho nha đầu kia chịu hình ngục khổ mọi người đều không tin. Mọi người cứ thảo luận đến bảy ngày, rốt cuộc một hồi hình thẩm cũng đến.

Sáng sớm hôm ấy, nàng bị gọi về Diêu phủ, bị bá phụ khuyên can mãi, bị nha hoàn kéo nàng vào sương phòng, hoa phục châu ngọc hảo hảo đem mặc lên, nói đúng không thể làm nhục Diêu gia môn phong. Diêu Ái trong lòng yên lặng phun, không biết sợ nhục rốt cuộc là người nào. Đem một tầng tầng cung trang mặc vào, dầu cài đầy trang sức, Diêu Ái có cảm giác nàng không phải đi chịu thẩm, mà là đi tuyển tú. Vì thế nàng một thân lách cách, từng bước một lả lướt đi đến Diêu gia án đường, mọi người kinh diễm, trong lòng thở dài : không hổ là Diêu gia nữ nhi.

Cung đại nhân ngồi ở ghế phó lại nóng lòng, một cô gái như vậy, ai sẽ tin tưởng nàng hung ác bá đạo vô cơ hành hung? Diêu Ái trong lòng thầm than: không phải là diễn, ai sẽ không. Sư phụ từ nhỏ đã dạy, người có thể lựa chọn không làm người nào đó, nhưng người phải học được hóa thân thành người khác như thế nào. Sư phụ trong lời nói chính là thần chỉ, bộ lễ nghi làm tú này đương nhiên nàng phải khổ công. Nhưng lại có chút lo sợ bất an, vừa nhắc đầu liền thấy sư phụ ngồi ở thượng vị. Đột nhiên cảm thấy cho rằng thế nào cũng không đúng, thấy thế nào cũng không được tự nhiên, không khỏi sinh vài phần nhản nhó, trên mặt tô hồng. Kỳ thật lần này phán như thế nào, nàng cũng không thêm để ý, dù sao hết thấy để sư phụ làm chủ là tốt rồi.

Trong chốc lát, con trai độc nhất của Cung đại nhân cũng bị người nâng lên đến. Một ngự y tiến lên vái chào, sau đó bắt đầu nghiệm thương người tên đó. Nghiệm thương khó tránh khỏi lăm lăm, chạm vào xương cốt, vạch trần thương thế, khiến tên thiếu gia kia kêu rên không thôi, thẳng kêu cha gọi mẹ.

Cung đại nhân đứng ngồi không yên, cơ hồ nhịn không được đứng lên tiến gần. Sau đó một đám chứng nhân được truyền lên, có tiểu nhị chỉ ra và xác nhận Cung thiếu gia dẫn người đến nhục mạ cô gái, hần khuyên can bị gia đình một quyền đánh bất tỉnh, có nhĩ gian cách vạch chỉ ra và xác nhận nghe thấy Cung thiếu gia ô ngôn uế ngữ khó nghe, có tiểu thư bán rượu dưới lầu chỉ ra và xác nhận Cung thiếu gia cao giọng hô quát mạnh hơn cướp cô gái vang vọng ngã tư đường, đương nhiên còn có linh tinh vụn vặt, thấy Cung thiếu gia rơi xuống như thế nào, cô gái ngăn Cung gia hộ vệ tùy ý di chuyển như thế nào, gọi bọn hần nhanh đi tìm đại phu ra sao... Chính là không có người làm chứng Cung thiếu gia như thế nào bị tể ngã. Hết thấy đều ngay ngắn tự tiến hành, ở trên trừ bỏ tiếng hít thở còn lại không tiếng động. Thẳng đến khi Cung phủ gia đình làm chứng, liền mở miệng khóc thét không thôi. Chung quanh đều không khỏi khe khẽ cười trộm. Cung phủ gia đình làm chứng, đương nhiên luôn mồm chính mắt thấy Diêu Ái vô lễ như thế nào, hung tàn như thế nào đối với thiếu gia nhà bọn họ tốt không thấy phản bác. Khóc lóc than thở, hết sức khoa trương có thể. Thẳng đến ngay cả Cung đại nhân đều nhìn không được, quát lớn: “Im miệng!”

Thư Khinh Thủy thần nhiên hỏi: “Cung đại nhân, ngài đối với người của quý phủ lời nói có căn cứ chính xác không dị nghị?” Cung đại nhân xấu hổ không thôi, chẳng lẽ tự nói bọn họ ngụy chứng? Chính vào lúc này, công công bên ngoài giọng the thé nói: “Hoàng thượng giá lâm.” Mọi người đều quỳ xuống cung

nghe. Hoàng thượng phát tay bình thân, liền tự mình đi ra sau tấm bình phong, bảo bọn họ không cần để ý tới tiếp tục xử án. Thảm án cùng một đám dự thính (người nghe) ổn định lại chỗ, Cung đại nhân đã quên vấn đề Thư Khinh Thủy lúc trước, kết quả Thư Khinh Thủy chờ hần ngồi vào chỗ của mình, đậm mặt quay đầu, lại hỏi một lần: “Cung đại nhân, ngài đối với người của quý phủ lời nói có căn cứ chính xác không dị nghị?” Hỏi xong, đối hạ nhân thì thầm vài câu, truyền triệu một đám nhân chứng. Cung thiếu gia bình thường làm việc thế nào Cung đại nhân mặc dù không biết được thập phần, cũng có nghe thấy, huống chi bên dưới kia một nhóm người, cũng có người đứng ra giúp con nhà mình. Vì thế Cung đại nhân giây dựa một lúc lâu, hiểu rằng mình đã mất hồi thế, ngồi than trên ghế, nếu nhất cọc cọc nhất kiện kiện đều bị vạch trần trước mặt hoàng đế. Chẳng những sa ô (mũ quan) hần khó bảo toàn, mà còn bị những kẻ nhân lúc lợi dụng liên lụy đến tính mạng cả nhà. Vì thế hần run run nhấc tay xin lỗi: “Cung mạo tự biết gia giáo vô phương, khuyến khuyến tử (cách nói khiêm tốn chỉ con trai) làm ác. Quân giáo hạ nhân vô năng, khiến hộ vệ ngục chứng.” Thư Khinh Thủy gật gật đầu, phán: “Mặc dù đã biết nguyên nhân, khúc mắc việc đã thương người, cũng tại bản quan vô phương dạy chỉ tội, trước mắt phạt bản tạm thời cách chức ngừng bổng lộc ba tháng, lại phạt Diêu Ái cấm túc một tháng đóng cửa trong nhà. Cung đại nhân thấy thế nào?”

Nghe thấy “tạm thời cách chức ngừng bổng lộc ba tháng” chúng quan viên đều hít lạnh một hơi, cũng không có người chú ý đến Diêu gia nữ nhi cấm chường một tháng rốt cuộc là phạt nặng hay là nhẹ. Cung đại nhân nghe vậy, đi xuống dưới thở dài nói: “Bản quan dạy con vô phương lại đầu sỏ, nguyên tạm thời cách chức ngừng bổng lộc nửa năm, ở nhà hảo hảo trông giữ dạy khuyến tử, nghĩ đến xử phạt.” Hần trong lòng cũng không yên, mặc dù tình thế bất buộc, chức vị nửa năm dừng lại, nửa năm sau như thế nào còn chờ hần? Lại nghe Thư Khinh Thủy nói: “Cung đại nhân nói quá lời, quốc sử toan sửa sao thiếu được ngài, nơi đây hảo hảo quản giáo.”

Thương cân động cốt* một trăm ngày, ba tháng Cung thiếu gia vốn nằm trên giường tu dưỡng, không thể ra khỏi phủ, vì thế xử phạt này dường như miễn phí. Cung đại nhân đương nhiên ngàn ân vạn tạ, còn kém cảm động rơi nước mắt. Những người hiểu biết, không người dám nói Thư Khinh Thủy làm việc thiên tư làm rối kỉ cương, không ai không thán Thư Khinh Thủy công chính nghiêm minh. Chờ mọi người tán đi, Thư Khinh Thủy mới hạ tọa ý, đối với bình phong cung kính vái chào, nói: “Hoàng thượng, có vừa lòng?” Phía sau bình phong truyền đến “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Người thực nghĩ đến người có thể tiêu dao ba tháng?”

Thư Khinh Thủy thẳng thắn: “Bởi vì cơ sự.” Sau đó hần vẫy tay với Diêu Ái đang cúi đầu dưới hạ đường: “Lại đây.” Diêu Ái vui vẻ chạy đến, hoàn hồn đã biết một thân trời buộc lại có chút nhần nhó, không được tự nhiên xoay chậm đến bên người Thư Khinh Thủy, chấp tay diềm diềm nói: “Sư phụ.” Thư Khinh Thủy sờ sờ đầu nàng: “Ta khó được rảnh rỗi, còn hai tháng ngươi có thể nghĩ xem muốn đi đâu chơi?” Hai người một hỏi một đáp, càng lúc càng xa. Phía sau bình phong truyền đến âm thanh thở dài.

3. Chương 3: Cái Gọi Là Bé Môn

“Sư phụ phụ, chim nhỏ, chim nhỏ.” Tiểu oa nhi tóc buộc hai bên vui vẻ vỗ tay chỉ vào con chim kia. Thanh niên ôm nàng, thân hình chợt lóe, tiểu oa nhi trong lòng một cái lồng chứa con chim. Tiểu oa nhi cẩn thận mở lồng, không dám cầm thật chặt, cũng không để lỏng.”Sư phụ phụ, chim nhỏ đang phát run.” “Bởi vì nó sợ hãi”

“Nó vì sao sợ hãi?”

“Bởi vì ngươi cầm lấy nó.” Toàn bộ hành trình tự thuật, thanh niên đều nghiêm mặt đậm mặt, không chút lo lắng thương tổn tâm tiểu oa nhi. Tiểu oa nhi có chút ủy khuất: “Ta không có trảo nó.” Nàng mở lòng bàn tay, chim nhỏ giật mình bay đi. Nhưng mà tiểu oa nhi nổi lòng thực dễ dàng chuyển biến, đừng hy vọng nàng thương tâm bao lâu, linh ngộ khắc sâu. Vừa chuyển mặt, nàng lại vỗ tay chỉ vào bông hoa cười kêu lên: “Sư phụ phụ, hoa, hoa.” Thanh niên ôm nàng chợt lóe, năm ngón tay của tiểu oa nhi lại có một hạnh hoa. Tiểu oa nhi đầu vừa chuyển, chỉ lên trời nói: “Sư phụ phụ, mây, mây.” Thanh niên ôm tiểu oa nhi gạt ra, ống tay áo đóng đưa, bay thẳng giữa hồ, mũi chân điểm lên mặt hồ, khai một vòng gợn sóng. Hần một

tay ôm tiểu oa nhi, một tay để gần mặt hồ, không thấy động tác thế nào, một đoàn thủy bị hấp nổi lên, lại bị nội lực hóa tán, bốc hơi thành nước, ở trên chướng của hắc, từ nội lực khóa trụ, như một tiểu đàn mây mù trôi nổi không chừng.

Tiểu oa nhi vui vẻ vỗ tay: “Sư phụ phụ, tuyệt quá, tuyệt quá.” Sau đó qua đầu nói: “Sư phụ phụ, người, người.” Thanh niên quay đầu nhìn về phía Lý Hựu Đa vừa mới hiện tại cửa, mũi chân nhẹ chút, nhảy lên, liền hạ xuống bên hồ. Lý Hựu Đa chính mình cũng không biết vì sao, nhưng lại lui bước, sau đó xoay người bỏ chạy. Tổng cảm thấy ngay sau đó, chính mình sẽ bị đùa giỡn như mấy thứ linh tinh ở trong tay, đưa cho tiểu oa nhi đùa giỡn.

— Đây là lần đầu tiên Lý Hựu Đa thấy võ công Thư Khinh Thủy. Hắc xem một lớn một nhỏ đối với loại trò chơi này không hề thấy phiền, xấu hổ đều đã quên sợ hãi than võ công Thư Khinh Thủy thần kỳ. Mà sau lưng hắc, thanh niên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tiểu oa nhi nói cho nàng: “Không cần hắc, không cần hắc.” Khi đó, Lý Hựu Đa vẫn là một viên quan nhỏ, hắc không thể chấp nhận được vị này đã là cận thần bên người Hoàng đế Thư đại nhân, đến đại phụ thân đến đệ đệ tiệc. Đương nhiên sau này, bởi vì hắc không đi dự tiệc, bị phụ thân hảo hảo giáo huấn một chút, hắc cảm thấy vạn phần ủy khuất mà không biết giải thích thế nào. Lại một năm, Diêu Á sáu tuổi.

Bể môn ngày đầu tiên.

Cung quý phủ, Cung đại nhân không còn mặt mũi nào gặp người, xin ba ngày nghỉ, hảo hảo ở nhà răn dạy con. Một văn sỹ như Cung đại nhân, lại đập bàn chửi mẹ nó, không để ý đến hình tượng trí thức dụng tâm lương khổ đi quét rác hết. Hắc không mắng riêng con, còn mắng cả vợ cả. Vì thế con hừ hừ, vợ cả khóc sụt sùi, di nương châm chọc khiêu khích, toàn bộ Cung phủ gà bay chó sủa.

Bên kia, Diêu Á đã bế môn. Nhưng nàng bế môn không phải ở Diêu phủ, mà là ở Thư phủ. Ngày ấy nàng một đường kéo sư phụ, sung sướng về “Nhà”, người của Diêu gia tự nhiên sẽ không phản đối, cũng không có quyền phản đối, có người khác cảm kích tỷ như Lý Hựu Đa, tỷ như Hoàng thượng, sẽ không nghĩ đến phản đối, cũng sẽ không đi phản đối. Bế môn, bất quá cũng chỉ là không ra khỏi phủ mà thôi, nếu sư phụ không ở trong phủ, coi tính tình nàng không có khả năng ngồi yên một chỗ, nhưng nếu sư phụ nàng ở trong phủ, nàng còn ước gì ngốc không đi. Cho nên thấy nàng bế môn là trừng phạt tối nhân tính. Vì thế ngày đầu tiên bế môn, Diêu Á cùng sư phụ ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, ở giữa hồ Thư phủ ngồi câu cá. Lại nói tiếp, Thư phủ chỉ có một quản gia, hai ba người làm. Mà bởi vì Thư Khinh Thủy công cao quyền trọng, hoàng đế ban cho đại trạch. Vì thế toàn bộ đại trạch đại viện sinh sôi cỏ cây khắp nơi. Các loại cỏ dại, hoa dại, cây dại, chim hoang, cùng với bây giờ câu ... cá hoang, cho dù giao du không gì hơn cái này, nên hai người rất là nhàn nhã.

Thư Khinh Thủy một thân vô sự, hai tay gối đầu, nằm trên thuyền, gửi gắm tình cảm vào đất trời lúc đó, còn có đồ nhai câu cá nấu canh, rất tiêu dao. Đương nhiên hắc đã dạy nàng. “Người cũng biết người sai ở đâu?” Diêu Á chống má lơ là nhìn chằm chằm vào cân câu, thật sự suy tư: “Không nên đánh người?” Thư Khinh Thủy nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, từ chối cho ý kiến. Diêu Á tiếp tục nói: “Cho dù muốn đánh hắc, cũng nên tìm một cái ám hận (^~^ tha cho ta không biết cái gì, ai biết chỉ với), làm cho hắc phân cân thác cốt đau một lần. Làm cho hắc nhớ rõ đau đớn, sau trên người cũng sẽ không lưu lại vết thương, để hắc không thể khổng cáo nhược điểm.”

Thư Khinh Thủy thần nhiên nói: “Lúc này đây hắc bị thương, nếu không biết là người làm, hắc vẫn sẽ đến trên chọc người; nếu hắc biết là người, hắc một lần bị thương, chỉ biết hận người, sẽ tìm biện pháp trả thù.” Diêu Á chống má khổ tư: “Sư phụ, kia nên làm cái gì bây giờ?” Thư Khinh Thủy: “Đau đớn trên người tổng sẽ quên, đau đớn tinh thần mới có thể cả đời nhớ rõ. Người thật muốn tìm cách xử phạt đau đớn, làm cho loại đau đớn này biến thành sợ hãi, làm cho đối phương thói quen đeo trên lưng cả đời.”

Diêu Á giật mình: “Thì nói vậy, muốn mỗi ngày ám hận mai phục, để hắc không thể giải thoát, tiêu tan phản kháng cùng ý chí cừ hận, biến thành sợ hãi, mới có thể thành công?” Nàng quay đầu nhìn về phía sư phụ “Như vậy sẽ mệt chết đi, ôi chao.” Thư Khinh Thủy cười đậm nói: “Kỳ thật lấy tâm Cung thiếu gia kia, mười ngày là đủ. Bất quá kỳ thật có đôi khi càng xử phạt nhẹ một ít càng không dễ dàng kích khởi đối phương phản kháng, đạt đến mục đích khát phục.” Diêu Á quay đầu nhìn về phía hắc. Thư Khinh thủy

thấy nàng mặt lộ vẻ hoang mang, cười cười, đứng dậy, lấy cần câu của nàng, ánh mắt như kiếm, vung cần, hướng về một con cá to, con cá chịu đau liên liêu mạng giãy giụa, trong hồ nháy mắt nổi lên một vũng đỏ. Con cá kịch liệt giãy giụa, nhưng lại xé rách da thịt, ngạnh sinh sinh theo móc mà giãy. Thư Khinh Thủy tay cầm cần, trừ đi câu, lấy thêm một cái lồng, lại kéo con cá lại gần. Con cá bị nhốt, lại thấy không khỏe, quẫy đuôi không thể vùng thoát khỏi, nhưng thấy cũng không chịu ảnh hưởng, cũng không phản kháng, bị Thư Khinh Thủy đưa ra mặt hồ, nhập với đàn cá. Diêu Ái vỗ tay: “Thì ra là thế.”

Bên này hai người thật tiêu dao, hoàng cung đã có người ngồi không yên. Lý Hựu Đa nhân người kia ngồi không yên, kiên trì cầu kiến. Phó dịch dẫn hần vào trong viện, nháy mắt hần cảm thán trước kia thấy hảo hảo một cái hậu viên, nay lại hoang phế rất nhiều. Hần tiến vào, đứng bên hồ, đưa mắt nhìn xung quanh, nghĩ rằng chẳng lẽ muốn mình mất mặt lớn tiếng kêu to? Diêu Ái thấy hần trước: “Sư phụ, có người.” Thư Khinh Thủy vẫn hai tay gồi đầu, tư thế nằm trên thuyền, lúc này hai mắt đều nhắm lại.

“Không cần để ý đến hần.” Diêu Ái nghe vậy gật đầu, cũng không thèm để ý tới. Lý Hựu Đa ở bên hồ hồi lâu. Rút kinh nghiệm xương máu, lớn tiếng la lên: “Thư đại nhân, tại hạ Lý Hựu Đa cầu kiến. Thư đại nhân tại ~ hạ ~ có ~ việc ~ cầu

gặp

!” Diêu Ái nhìn hần thật đáng thương, thu cần câu, phe phẩy cánh tay sư phụ nói: “Sư phụ, cá đều bị hần dọa chạy.” Thư Khinh Thủy cười đáp: “Người không cần vì hần cầu tình.” Nàng nháy mắt mấy cái, làm bộ như không biết. Thư Khinh Thủy tiếp tục cười: “Người vì hần cầu tình, người tất sẽ hối hận.” Diêu Ái mặt lộ vẻ không tin. Thư Khinh Thủy nói: “Được rồi.” Sau đó đứng dậy, bước hướng đầu thuyền, nhẹ nhàng đẩy thuyền, thẳng đến gần bờ. Sau đó cùng Diêu Ái một trước một sau nhảy xuống thuyền nhỏ, Diêu Ái ôm đồng hồ, hai người mặc kệ thuyền không đến bờ, có phải hay không ba dạng a dạng lại trôi ra giữa hồ, dù sao chính là sẽ trôi trở về.

Lý Hựu Đa thấy bọn họ hạ thuyền, cơ hồ cảm động lệ rơi đầy mặt. Hần hít thật sâu, sau đó nói: “Kỳ thật hạ quân lần này đến là nhắm dùm ý chỉ Hoàng thượng.” Diêu Ái cảm thấy có chút không tốt. Lý Hựu Đa nói tiếp: “Hoàng thượng nói Thư đại nhân công việc bận rộn, không thể tạm thời rời cương vị, ười ngày nghỉ...” Thư Khinh Thủy ngắt lời nói: “Hoàng thượng tựa hồ đã quên, tại hạ là bị phạt tạm thời cách chức, không phải nghỉ ngơi.”

Lý Hựu Đa sắc mặt không thay đổi tiếp tục nói: “Hoàng thượng thông cảm Thư đại nhân càn vặt vả công lao càn lớn, bình thường vì nước vì quân hao hết tâm huyết, ưu khuyết điểm tướng bình, này tạm thời phạt cách chức liên ...” Thư Khinh Thủy lại nói: “Công thưởng quá phạt, đây là hình luật căn bản, nếu ta lấy thân vi phạm lệnh cấm, về sau như thế nào để người tuân theo.” Lý Hựu Đa vẫn như niệm từ nói: “Hoàng thượng thâm liên Diêu Ái mồ côi thống khổ, lại bị Cung thiếu gia đặt điều, đặc khai hoàng ân miễn cấm đoán chi phạt, Thư đại nhân cũng bị tội không dạy dỗ...”

Lý Hựu Đa ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt Thư Khinh Thủy sửa lời nói. “Nhưng bình thường quân giáo xác thực có thất trách, tạm thời cách chức sửa phạt thành một tháng.” Thư Khinh Thủy vẫn nói: “Đồ nhi ta thất thủ đã thương người, tuy không phải cố ý, nhưng lại không chịu xử phạt, không phải đáng chê cười.” Lý Hựu Đa mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng lại nhìn tâm, ngay cả đường hoàng trong lời nói cũng giảm đi. “Diêu Ái xử phạt mười ngày, thỉnh Thư đại nhân một tháng sau phục chức.” Diêu Ái nhịn không được mất hứng nói: “Tháng này thiếu ngày, thời gian du lịch cũng không đến chín mươi ngày, ngay cả nguyên bản không đến một phần ba.” Thư Khinh Thủy gật đầu, Lý Hựu Đa hít thật sâu, nghiêng rằng: “Diêu Ái xử phạt mười ngày, thỉnh Thư đại nhân sau một tháng mười ngày phục chức.” Hần nói xong lại phụ thêm câu “Thật sự không thể nhiều hơn.” Thư Khinh Thủy rút cuộc cũng vãi chào, nói: “Tạ chủ long ân.” Lý Hựu Đa thở phào nhẹ nhõm, hần cảm thấy mình truyền ý chỉ lần này chính mình ít nhất đoán thọ một năm, vì thế cáo từ rời phủ.

Diêu Ái nhìn bóng dáng hần rời đi, ngay cả đồ câu cá cũng vô tâm để ý. Nàng thực hối hận, quả thật phi thường hối hận, biết vậy chẳng làm bây giờ cả ruột gan đều đau. Thư Khinh Thủy thấy nàng như thế, cười sờ sờ đầu nàng: “Tốt lắm, vốn không thể thực sự nghỉ ba tháng, nguyên chỉ có hai tháng có thể xuất hành, hiện còn một tháng đã là kết quả tốt nhất.” Diêu Ái nhào vào lòng sư phụ cọ “Ta thực sự nghỉ lần này

có thể cùng sư phụ cùng nhau ngốc chừng ba tháng thôi.” Vì thế, Lý Hựu Đa vô tội bị liệt vào danh sách không được hoan nghênh nhân vật cuối cùng.

4. Chương 4: Người Này Đã Xuất Du

“Sư phụ, không đi, sư phụ, không đi.”

Tiểu oa nhi khóc nháo thành một đoàn, nàng sống chết ôm cổ thanh niên, ngại không đủ còn một ngụm cần vạt áo sư phụ, đánh chết cũng không nhả ra. Một đám người vây chung quanh, đều là Diêu gia nha hoàn và phó dịch, mọi thứ đều đã thu thập tốt, cung nghênh chân chính duy nhất Diêu gia tiểu nữ chủ nhân hồi phủ. Trên danh nghĩa bá phụ cùng bá mẫu của tiểu oa nhi khoanh tay đứng một bên, không biết làm sao bây giờ. Nha hoàn hai cánh tay ôm thân hình nhỏ nhỏ cũng không dám cứng rắn kéo, vẻ mặt khó xử. “Ngô ngô, ô ô.” Tiểu oa nhi cần vạt áo, hướng vào lòng thanh niên, miệng còn phát ra ý tứ hàm xúc âm thanh ô ô. Đem nước mắt nước mũi toàn bộ cọ lên quần áo sư phụ nàng. Mọi người đều nhìn Thư Khinh Thủy xin giúp đỡ, kỳ vọng hẳn khuyên vài câu. Thanh niên xem bộ dáng nàng, nở nụ cười: “Sư phụ không phải đi.” Tiểu oa nhi gật gật đầu. Thanh niên điểm điểm cái mũi nàng “Là người phải đi.” Tiểu oa nhi cần vạt áo hẳn sống chết lắc đầu, phát ra âm thanh ô ô kháng nghị lớn hơn. Thanh niên buông tiếng thở dài: “Nhiệm tam hoàng tử dư đảng đã thu thập sạch sẽ, cho nên Diêu gia hiện tại an toàn, người nên trở về.”

Bá mẫu tiểu oa nhi sắc mặt có chút khó coi, mà bá phụ ngay cả đầu cũng cúi xuống, phảng phất như không có nghe thấy. Bọn họ chính là nông dân bình thường ở huyện xa xôi, sớm không thể nhớ Diêu gia kinh thành có cùng huyết thống, bởi vì cùng họ Diêu, mà một khi phúc, gà chó lên trời. Vui mừng lúc đầu đi qua, bọn họ chỉ còn dư sợ hãi. Nói như thế nào, ăn cơm như thế nào, quản lý gia nghiệp lớn như thế nào, đại biểu Diêu gia tiếp đãi chính quyền tận lập tới bái phỏng như thế nào không làm mất thể diện Diêu gia, tự nhiên hết thấy là đáng sợ không yên. Khi bọn họ lĩnh ngộ nhà mình chỉ là thay cho chân chính chủ nhân Diêu gia tị họa, chính xác mặt xám như tro tàn, suốt một năm đều bất an ngủ không xong. Nhưng mà ân đức Hoàng thượng, bọn họ tiểu dân hương dã có thể nào tâm sinh oán hận?

Vì thế nơm nớp lo sợ suốt ba năm qua, rốt cục bọn họ đã nghênh đón chủ nhân chân chính Diêu gia. Cho tới bây giờ chưa thấy mặt chất nữ trên danh nghĩa, có huyết thống cao quý thuần khiết Diêu gia nữ nhi, bọn họ trên danh nghĩa tưởng bồi lại sợ hãi thân tình, kính sợ hơn từ ái, không biết nên ở chung đối đãi như thế nào. Cho nên tiểu oa nhi khóc nháo không chịu đi, bọn họ không dám cũng không biết làm thế nào để dụ đi. Thanh niên đem hết thấy đặt vào trong mắt, hẳn vượt ve lưng tiểu oa nhi trấn an, ý bảo cánh tay lớn của nha hoàn thu lại lui ra. Tiểu oa nhi còn vừa kéo vừa kéo, nhưng cũng dần dần an tĩnh lại. Thanh niên vỗ lưng nàng, nhợt nhạt cười: “Quên đi.” Sau đó đối với đám người vây quanh nói “Các người trở về đi, mang những thứ đồ kia đem về.”

Trong nháy mắt, mọi người nhẹ nhàng trở ra. Thanh niên ôm tiểu oa nhi hướng vào trong phòng: “Hảo kéo, sư phụ không đi, người cũng không đi, được.” Tiểu oa nhi gật gật đầu, rút cuộc buông vạt áo hẳn, lại cọ cọ, một nhắm mắt ngủ.

Lại một năm, Diêu Ái bảy tuổi.

Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy ở mười ngày cảm đoán trôi qua, liền một người một ngựa ngao du. Không có người quy định tạm thời cách chức nhất định phải khổ đại cừu thâm, nhưng người khổ đại cừu thâm tạm thời cách chức lần này, lại có khối người. Gần nhất, Lý Hựu Đa, hẳn là Hình bộ thị lang, là cấp dưới trực tiếp của Thư Khinh Thủy, vì thế Thư Khinh Thủy tạm thời cách chức, công tác liền chồng chất trên đầu hẳn. Nếu chính là việc cũng không có gì, nhưng có chút công tác, tỷ như hình luật mới tăng sửa định, đề cập tới hình pháp án kiện quan lớn hoàng thân cuối cùng xét duyệt, hẳn không dám cuối cùng đánh nhịp a. Vì thế hẳn kiên trì đăng môn bái phỏng, lại bị báo cho biết đại nhân đã xuất hành. Hẳn chỉ phải đứng ở cửa Thư phủ đón gió rơi lệ a.

Nói, Diêu Ái trong mắt Lý Hựu Đa cùng con mèo con giống nhau, đối với đại nhân của hẳn, sư phụ nàng, lại dính lại cọ. Cùng với nhiều người khác đều giống nhau, đối với cái này hại rất nhiều người bao gồm án kiện của hẳn, tuy rằng thân quan hệ thông gia với Cung đại nhân, hẳn vẫn nửa tin nửa ngờ. Cho nên ba

tháng sau, hắn thấy Diêu Ái vừa vặn gặp được bảy tám phần Cung thiếu gia mang theo hộ vệ rầm rì đối diện đi tới, hướng nàng xì một tiếng khinh miệt, không biết thăm mắng câu gì. Đã thấy Diêu Ái tươi cười tràn đầy tươi đẹp đến lóa mắt, người qua đường đều nhắm mắt lại tránh bị mù. Huống chi Cung thiếu gia không có lực ý chí gì, liền giật mình thất thần, vì thế nhanh chóng bị Diêu Ái dẫn đi như con gà con, một đường đến thanh lâu lạc hoa lâu lớn nhất hoàng thành. Hắn trợn mắt há mồm không kịp. Hắn thề, lúc ấy hắn tuyệt đối vì hảo tâm sợ bảo bối đồ đệ đại nhân của hắn lại dính dáng đến quan tòa, tuyệt đối không vì sợ đại nhân nhà mình lại mặc danh kỳ diệu tạm thời cách chức mười ngày nửa tháng mà vụng trộm theo sau.

Diêu Ái mang theo Cung thiếu gia nhảy vào tường sau thanh lâu, Cung thiếu gia phỏng chừng bị điểm huyết, cả người giống cái bao tải bị nàng quăng vào kỹ nữ xuân hoa khuê phòng. Lý Hựu Đa inh và văn nhân, bản sự này, vì thế đưa bạc, theo cửa chính thanh lâu đường đường chính chính đi đến. Cũng vì vận khí hắn tốt, lỗ tai thính, làm bộ lơ đãng dò xét mấy gian, chợt nghe âm thanh cách vách.

“Ba, sai lầm rồi, động tác phải ôn nhu.”

“Ba, người kia ánh mắt gì, Tiểu Xuân dù cho xem, người cũng không thể trở mặt ra nhìn chằm chằm vào bộ ngực người ta.”

“Ba, không thể mượn cơ hội sờ tay Tiểu Xuân. Ba, động tác rất cứng ngắc, tay Tiểu Xuân cũng không phải quái vật, người sợ cái gì?”

“Ba, Tiểu Xuân người không cần cười, còn thật sự sờ.”

Sau đó hắn nghe được con thúc bá của lão bà của ca ca của biểu tỷ một bộ âm thanh lã chã chực khóc: “Vì sao nàng cười cũng muốn đánh ta?”

“Đó là vì người động tác buồn cười, chọc nàng bật cười. Ba.”

(tiếng “ba” là âm thanh nhá)

Lý Hựu Đa yên lặng vì biểu đệ họ hàng xa này một trận bị ai, sau đó yên lặng lui ra ngoài, trong lòng yên lặng nghĩ, không hổ là thầy trò. Mà Cung thiếu gia lại biến thành thói quen công tử phong độ đối với nữ tử ôn nhu sẵn sàng thành thiếu niên lang (=)), đây là nói sau. Mà Cung thiếu gia có một ngày gặp một người mang theo ác phó đùa giỡn cô nương đoàn hoàng, thét ra lệnh gia đình tiến lên giải cứu, chính mình cũng cùng tên chủ tử kia đánh thành lưỡng bại câu thương mặt mũi bầm dập, thấy cô nương kia khóc, thói quen mỉm cười ôn hòa nhẹ giọng an ủi, ôn nhu thanh thản, vừa không lỗ mãng cũng không ngại mọi người nâng cô gái dậy, cường trang suất khí cáo từ, trong lòng rơi đầy lệ nhưng vẫn có cảm giác thành tựu. Cô nương kia quỳ xuống mặt đất, nguyện thành nô tỳ, thỉnh công tử hảo tâm thu lưu, Cung thiếu gia tâm hoa nở phóng. Hắn trong lòng yên lặng phun: “Trách không được trước kia ta đùa giỡn con gái đoàn hoàng, luôn luôn có người thích chõ mũi vào chuyện người khác giả mình nghĩa khí. Nguyên lai được hời như vậy. Chính mình thực sự là oải quá, còn không biết thành toàn bao nhiêu người, toàn làm người mai mối.” Từ nay về sau, bên người Cung thiếu gia có thêm một mỹ tì, cái này nói sau.

Khe núi, dòng suối nhỏ, liệt hộ ốc.

Diêu Ái ngâm chân dưới suối, hưởng thụ chút dòng nước lạnh. Thuận tiện cầm chạc cây xâu cá trên đây. Diêu Ái vỗ ngực nói chính mình việc nhà toàn năng. Từ nhỏ học giặt đồng quần áo không nói, càng làm một tay hảo đồ ăn (Thảo Vũ:ô nga.... Diêu Ái: dám nghi ngờ tỷ? muốn bị chĩnh chết người không? Thảo Vũ *ra góc tường vẽ vòng tròn*). Trong đó các món về cá là tinh thông nhất, mặc kệ chưng nướng nấu hay làm canh, đều là sở trường. Không phải là nàng thích ăn cá, mà là Thư phủ mặc dù hoang vu lụi bại, dù sao tường xây vây quanh, không có món ăn thôn quê để nàng đánh sắn thú, cho nên nàng một người ở nhà chờ sự phụ trợ về thấy nhàm chán đành phải câu cá. Câu xong phải làm đồ ăn, mà phải đổi đa dạng các món, miễn cho khi ăn thấy ngấy. Cho nên Diêu Ái tự nhiên như vậy mà biến thành câu cá thêm làm cá điều luyện.

Thư Khinh Thủy từ liệt hộ ốc đi ra, cười nói: “Người như vậy không cần bắt cá, chúng ta sẽ bỏ qua cơm chiều.” Diêu Ái bỏ xâu cá xuống, đi chân trần chạy tới còn thật sự nói: “Sự phụ, chúng ta là liệt hộ ốc,

không phải ngư dân, nên lấy săn thú mà sống.” Liệp hộ ốc là chỗ ở lúc lâm thời đi săn thú, bình thường có chút thực vật vật tư cho lũ nhân tùy ý dùng, có khi có cả cứt một người lạc trong rừng một mạng. Điều Ái bọn họ cứ như thế chiếm một phòng nhỏ đơn sơ. Kỳ thật nói muốn đi ngao du, cũng sẽ nhìn xem nơi nơi đi dạo. Cái gì danh xuyên đại sơn, nàng vốn không giống khuê tú, không nên ở nhà học nữ công học, học cầm nghệ, học phụ đức, quanh năm suốt tháng căn bản nhàn rỗi đến hoảng hốt, cho nên sư phụ nàng cho phép nàng một người xa nhà, trong một tháng có thể qua lại các địa phương du lãm, mà kỳ thật có xem hơn cũng chỉ là đại đồng tiểu dị, không có gì mới mẻ. Huống chi có sư phụ bên cạnh, nàng làm sao có tâm tư chú ý tới sơn sơn thủy thủy hoa hoa cỏ cỏ? Thư khinh Thủy cũng phát hiện tâm tư nàng không yên, vì thế tìm một gian liệp hộ ốc, thời gian còn lại, hai người ngược lại cứ ở như thế. Điều Ái hảo hảo một tiểu thư nhà giàu, kỳ thật bên trong sớm bị Thư Khinh Thủy dưỡng thành dã đồng. Loại hoàn cảnh đơn sơ này, nàng cũng không thấy vất vả, ngược lại còn cực kỳ cao hứng. Mà Điều Ái yêu nhất trò chơi mới thượng hạng này — săn thú. Công phu kỳ xạ (vừa cưỡi ngựa vừa bắn tên) của nàng đều là sư phụ dạy, trước kia đều ngắm bia, giờ phải đối mặt với con mồi chạy lung tung, tuy rằng trong lòng trước đó đã chuẩn bị, cũng bị lúng túng. Điều Ái càng bị áp chế lại càng hăng tính tình không chịu thua. Cho nên mỗi ngày nghĩ cách làm thế nào bắt sư phụ bồi nàng đi săn thú, thử xem thân thủ có tiến bộ không. Bọn họ không biết, Lý Hựu Đa lúc nào đang ở phủ bọn họ đón gió rơi lệ.

Điều Ái vui vẻ mang theo con mồi thu hoạch lớn xuống núi. Sư phụ ở đằng sau thân nhiên cười yếu ớt. Liệp hộ ở sườn núi trong phòng lại sáng. Điều Ái quay đầu nhìn sư phụ, Thư Khinh Thủy nói: “Nghe hơi thở, bất quá là vài người còn trẻ có võ công, người nọ võ công tốt nhất bất quá tương đương người.” Ngụ ý chính là, mặc kệ mục đích đối phương là gì, đều hảo hảo giải quyết. Điều Ái cười tươi đẹp, trong lòng chợt hiện ra ý niệm trên cột trong đầu, đem con mồi hướng vào tay sư phụ, tự làm người mình bắn. Lôi kéo sư phụ xông thẳng đẩy cửa nói: “Ai nha, chủ nhà, trong nhà có khách a.”

5. Chương 5: Cùng Là Thiếu Niên

Trong phòng lách cách một trận, vài người trẻ tuổi không hẹn mà cùng vỗ tay đứng lên, trong đó một thân ảnh màu xanh ho một tiếng, tiến lên nói: “Chúng ta lạc đường, nghỉ phòng này không người, tiến vào... muốn tìm chút đồ ăn.” Sắc mặt có chút đỏ ửng. Điều Ái ra vẻ thô lỗ vỗ tay: “Không có việc gì, không có việc gì, trong nhà khó có được khách nhân, hoan nghênh còn không kịp.”

Tổng cộng có năm người trẻ tuổi, ba nam hai nữ, xem quần áo đều là thân phận thiếu gia tiểu thư, cũng không phải tặc, nghe thấy chủ nhân trở về, sợ tới mức tay đang cầm chiếc bát sứ suýt chút nữa rơi. Điều Ái tay tùy tiện lau quần áo, càng lau nhất kiện quần áo càng bẩn, khóe miệng cười đáp: “Vốn nhà bình thường không có người, vừa vặn không phải mùa đi săn, cho nên lên núi chuẩn bị ít sản vật đổi ngân lượng, Hôm nay có thu hoạch, mọi người có lộc ăn.” Người trẻ tuổi cảm đều nghe vậy sắc mặt có chút cổ quái, liếc về phía sau Điều Ái nghe nàng nói là “chủ nhân” ngôi nhà. Hai vị thiếu niên khách nghe thấy có ăn, nước miếng đều nhanh chảy ra (khiếp, đừng kích động thể chất, phải ta ta nhào vào luôn *hắc hắc*), nhưng một trong hai vị tiểu thư kia nhẹ nhàng lên tiếng: “Kia như thế nào không biết xấu hổ... để chúng ta đưa bạc ra mua mấy thứ kia.” Vì thế Điều Ái hào khí ngàn vạn về phái tiểu thư kia nói cho tiền chính là khinh thường nữ thợ săn nàng, hừ tiểu thư kia sưng sốt sưng sốt, luân phiên xin lỗi nói chính mình không phải ý này. Bên kia Điều Ái diễn vui vẻ, bên này Thư Khinh Thủy đem mồi hướng một gian phòng bếp, mang nước rửa tay ra cửa.

Người trẻ tuổi cầm đầu đi theo ra, đối với hần quy củ một cái tham lễ, hỏi: “Tiền bối là người nội thành?” Thư Khinh Thủy lúc này mới nhìn hần một cái, hiểu rõ nói: “Nguyên lai là Tư Mã gia công tử, thất lễ.”

Tư Mã Thiếu Nghệ xem cô nương kia tuy động tác thô鄙, cả người bẩn hê hê, nhưng lấy nhãn lực hần có thể thấy được xiêm y được may từ trong cung, cho nên dù không phải hoàng gia cũng là trọng thần, huống chi đằng sau phòng không giống liệp hộ, văn chất cho rằng nếu là người đọc sách có chút giống, nhưng nếu thật sự là tiểu thê tử của vị bạch diện thư sinh, nào có loại khí độ này. Cho nên hần đi theo vị này, cũng không lên lét, đối phương liếc mắt một cái, nhưng đã nói ra thân phận của hần. Hần đành phải lại kiên trì, quy củ thi lễ, hỏi: “Không biết tiền bối như thế nào nhìn ra tại hạ là Tư Mã gia nhân?” Hần cùng vài bằng hữu đi ngao du, ý vào có võ công, cũng không cố ý che giấu, nhưng hần tự hỏi trên người khả năng không có dấu hiệu nói với người khác: ta là Tư Mã Thiếu Nghệ.

Thư Khinh Thủy thân nhiên nói: “Ta cùng Tư Mã Lũng Tư Mã đại nhân may mắn gặp qua vài lần, người với tổ phụ người có vài phân tương tự.” Thư Khinh Thủy đưa mắt vào trong phòng, lại nói: “Nàng ngoan chính vui vẻ, đừng vạch trần nàng.” Tư Mã Thiếu Nghê cảm thấy khó xử, cư nhiên Thư khinh Thủy khí thế áp bách, nhưng cũng “Hảo” một câu. Chờ bọn hắn trở lại, trong phòng đã bắn đầu mỗ xẻ con mỗi, đi trước là âm thanh nhược nhược sợ hãi của tiểu thư kia, lại ngược gùg không hỗ trợ, bị Diêu Ái đỡ ngồi bên cạnh. Hai thiếu gia khác tay thô chân thô, rất là tích cực, làm máu văng nơi nơi, một cô nương khác có vẻ hiệp khí quả trách không chỉ. Mặc dù làm loạn vừa thông suốt, mọi người đều cười phi thường vui vẻ. Hai thiếu gia, một người họ Mã, tự xưng Lực, một người khác điển nghiêm mặt muốn Diêu Ái thân ái gọi hắn Khinh Hầu, bị cô gái hiệp khí kia mắng không biết xấu hổ, không lưu tình chút nào vạch trần hắn họ “Sử”. Sử Khinh Hầu, “Tử” Khinh Hầu. Biến tên chủ nhân oa oa gọi bậy. Hai cô nương, văn tĩnh nhược khí là muội muội Sử Khinh Hầu, kêu Sử Khinh Vân. Vị hiệp khí kia kêu Chương Hồng, tự xưng tiểu dân bình thường, không có gia sự gì để nói, bị Sử Khinh Vân vạch trần ở nàng ở trên giang hồ có chút danh tiếng, tự xưng “Hồng tiên tử”.

“Kia cái xưng hô chó má gì.” Chương Hồng làm cái biểu tình ghê tởm, gờ thái đao trong tay làm bộ muốn truy khảm Sử Khinh Hầu họa từ miệng mà ra, bị Diêu Ái cười lớn giữ chặt. Diêu Ái thấy Thư Khinh Thủy tiến vào, chạy tới, cười ngã vào trong lòng hắn. Thư Khinh Thủy đem nàng đỡ lấy. “Bọn họ, bọn họ rất hảo ngoạn.” Diêu Ái ôm bụng cười đến không thở nổi. Tư Mã Thiếu Nghê vào vừa nhìn thấy một màn này, Thư Khinh Thủy vẫn lạnh lùng thân nhiên có chút buồn cười muốn ôm Diêu Ái cười té trên mặt đất, trong ánh mắt lộ vẻ ôn nhu... Hắn nguyên vốn có chút hoài nghi thân phận “vợ chồng” hai người này, lúc này lại nghi hoặc.

Mọi người nấu cơm chỉ do hồ nháo, nhưng dù sao có đầu bếp Diêu Ái, cũng làm ra một chút đồ ăn phong phú. Vài người nhất kiến như cố, cũng quên chính mình lạc đường, bắt đầu thương lượng ngày mai đi nơi nào du ngoạn. Diêu Ái vỗ ngực cam đoan mình biết rõ phong cảnh thắng địa mười dặm chung quanh, ngày mai sẽ làm người dẫn đường. Cơm nước xong, Diêu Ái cũng không ủy khuất chính mình bắn hê hê, tốt xấu rửa mặt rửa tay. Khinh Hầu ở một bên “chắc chắc chắc”, Tiểu Vân thật tình tán thưởng: “Nguyên lai người trông dễ nhìn như vậy.” Nàng nhìn lên Tư Mã, liếc mắt một cái, lại cúi đầu. Diêu Ái hiểu rõ, buồn cười, chỉ chỉ sự phụ nàng bên kia thấp giọng nói: “Ta đã có một cái dễ nhìn, người sợ cái gì.” Tiểu Vân đỏ mặt lợi hại hơn, trộm nhìn thoáng qua Thư Khinh Thủy, nghi hoặc câu “rất tốt” của Diêu Ái: “Hắn thật là người... cảm giác... cảm giác...” Nàng ngược gùg nói thẳng có chút già, trong mắt cô nương như nàng, chỉ có thiếu gia công tử tuổi tương đương mới đem phương tâm phó thác cho, mà nam tử trưởng thành lại phong thần tuấn kiệt lại tài hoa hơn người lại độc nhất vô nhị cũng chỉ trưởng bối mà thôi, không phải người cùng thế giới. Tuy rằng nàng cũng biết nhà giàu người nghèo các loại nguyên nhân, như tiền tài xuất thân quyền vị, lão phu thiếu thê theo không phải là ít, cũng tổng vì Diêu Ái bị thương. Diêu Ái không biết được tâm tư của Tiểu Vân lúc ấy, giống như Tiểu Vân không thể lý giải câu “rất tốt” kia của nàng, nàng cũng hoàn toàn không thể lý giải sự phụ trong mắt người khác “không tốt”. Hết thấy đều nhập vào trong mắt Thư Khinh Thủy, hắn võ công cao, nhĩ lực nhãn lực người thường phi thường không thể sánh bằng, cho nên mặc dù xa xa ngồi, cùng mọi người nói chuyện không hề quan hệ, nhưng mỗi tiếng nói cử động đều lọt vào trong tai mắt hắn, mà hắn kinh nghiệm quan trường, không thể lường trước lòng người, tâm tư tiểu cô nương kia, sao thoát được ánh mắt của hắn.

Bên kia Diêu Ái đã tự thuật cho bọn họ nghe tình yêu truyền thuyết kinh thiên địa quỷ thần khiếp của hai người. Nàng thân thân bí bí, nơi có một thư sinh lạc đường trên sườn núi, được thợ săn cứu giúp, thư sinh cảm ơn, vài năm sau trở lại thăm, thì người thợ săn bệnh tình nguy kịch, đem ấu nữ phó thác cho thư sinh, thư sinh lúc ấy vốn đã làm quan, rất nhiều quan lớn hiển quý cố ý chiều lòng hắn làm rể, rất nhiều tiểu thư đối với hắn phương tâm ám hứa, nhưng vì thành toàn tâm nguyện của người thợ săn, tình nguyện buông tha công danh, chống đẩy hôn sự, cứ như thế cùng ấu nữ ẩn cư, đem Tiểu Vân cảm động rồi tỉnh rồi mù. Chương Hồng tỉnh táo hơn, hỏi Tư Mã Thiếu Nghê có hay không nghe phong thanh việc này. Bọn họ vài người này, hoặc là trong nhà làm thương nhân, hoặc là võ lâm thế gia, chỉ có trong nhà Tư Mã tuyệt đối quan trường, nếu thực sự có thư sinh như vậy có rất nhiều quan lớn hiển quý thưởng thức, cũng phải làm một sự kiện oanh động. Tư Mã Thiếu Nghê nói phải cũng không tốt, nói không phải cũng không được, đành phải mơ hồ nói “có thể có hoặc không”, sau đó từ chối lúc ấy chính mình còn nhỏ, thật sự không thể nhớ.

Căn phòng nhỏ, nhiều người không thể ngủ cùng nhau được, nhóm thiếu gia công tử xung phong ra ngoài canh gác, ngủ ngoài trời, đem căn phòng cùng chiếc giường nhỏ lưu cho ba cô nương. Thư Khinh Thủy đương nhiên cũng không lưu lại trong phòng, chỉ tìm một nhánh cây to, phiêu phiêu bay lên. Mã Lực đi thu thập củi, vừa vận thấy một màn, củi thật vất vả tìm đều rơi hết, Thư Khinh Thủy vốn cũng không cố ý tị bọn họ, chỉ thần nhiên liếc mắt hắt mọi cái rồi không để ý tới. Mã Lực trở về kể tai Sử Khinh Hầu nói nhỏ, Sử Khinh Hầu cười ha ha không có khả năng, sau đó ồn ào với Chương Hồng đến giúp bọn hắn nhóm lửa: “Tiểu tử này thế nhưng Diêu Ái nói thư sinh trượng phu nói là võ lâm cao thủ.”

Chương Hồng cũng nhíu mày nói: “Không có khả năng, người luyện võ có hô hấp đặc thù, người nọ thực có võ chúng ta không có khả năng không biết không thấy.”

“Cách hô hấp?” Sử Khinh Hầu ngạc nhiên nói “Ta như thế nào có cảm giác không được chúng ta cùng những người khác có gì khác nhau.”

Chương Hồng liếc trắng mắt: “Người thực làm Sử bá bá mất mặt, kêu người luyện công lại không luyện tốt. Giống Diêu Ái, rõ ràng là có tập võ, bắt quả không nói chính xác cha nàng là lãnh người đời trong võ lâm, dạy nàng một ít tâm pháp quyền cước không không phải không thể. Xem nàng hào phóng nhiệt tình cũng không giống người xấu.” Lại hàn huyên vài câu, đề tài liền bị quên đi, cũng không có ai để ý.

Diêu Ái cũng nhảy lên một nhánh cây, nhánh cây rung rung, Thư Khinh Thủy giúp đỡ nàng chút, giúp nàng ổn ổn. “Sao người lại tới đây?”

Diêu Ái ngọt ngào cười lấy lòng: “Không thấy sư phụ, lại đây tìm.”

Thư Khinh Thủy ôn hòa cười yếu ớt, sờ sờ đầu nàng: “Hôm nay vui vẻ?”

“Ân, vui vẻ, nguyên lại công tử cùng tiểu thư thế gia tất cả cũng không phải đều là Cung thiếu gia cái loại hỗn đản.” Diêu Ái kéo cánh tay sư phụ, ôm tới cọ cọ. Thư Khinh Thủy ánh mắt có chút xa: “Là ta sơ sót, sớm nên làm cho người tiếp xúc nhiều người cùng lứa hơn, cũng không để người bình thường nhầm chán như vậy.”

Gió đêm mơn trớn, nhánh cây nhẹ nhàng chớp lên, hứa là lúc trước luôn vui vẻ, Diêu Ái dựa vào sư phụ có chút không tiện. “Sư phụ, ta nghĩ muốn ngủ.” Nàng mồn miệng không rõ ngáp một cái. Thư Khinh Thủy ngăn đón nàng, đảm bảo nàng sẽ không ngã xuống, mềm nhẹ vuốt mắt nàng, nói: “Ngủ đi.” Diêu Ái an tâm để ý thức mình lâm vào hắc ám. Hồi lâu sau, một câu nói mang theo hơi hơi chua sót, hòa vào không trung: “Người quá mức ỷ lại ta, không phải chuyện tốt.”

6. Chương 6: Không Phải Nữ Thợ Săn

Ngày thứ hai, vầng mặt trời hơi lộ ra, Diêu Ái lười xoay thất lưng vừa thân đến một nửa, mới ý thức được dưới thân không đúng, hai chân như thế nào lại lắc lắc, bị người thở dài đỡ lấy. Nàng quay đầu nhìn chăm chăm sư phụ một lúc lâu, mới mơ mơ màng màng nhớ tới mình hôm qua ở trên cây thấy có chút không tiện, liền ngủ trong chốc lát, không ngờ... liền ngủ đến buổi sáng hôm sau! Diêu Ái xấu hổ ôm mặt: “Sư phụ, như thế nào không gọi ta dậy?” Thư Khinh Thủy liếc mắt một cái: “Nhìn người ngủ ngon, không nhẫn tâm gọi.” Nhảy, mang nàng xuống dưới. Diêu Ái rơi xuống, lôi kéo sư phụ ngồi xuống một tảng đá, vừa đầm lưng vừa bóp vai “Sư phụ lần sau đánh thức ta, một người một đêm không ngủ...” Thư Khinh Thủy kéo tay nàng, đem nàng kéo đến phía trước, lẳng lặng nhìn, không động tác. Cái loại ánh mắt bình thần vô ba, tựa hồ cái gì đều không có, như một mảng không. Bởi vì không quá mức hoàn toàn, lại giống như trời xanh nắng ấm, như có cái gì đó che bầu trời xanh kia, sẽ theo lỗ hổng mà trút xuống. Diêu Ái nhất thời không biết vì sao trong ngực chợt nảy lên, có chút không tự nhiên, chợt nghe Thư Khinh Thủy nói: “Canh giờ cũng không sai biệt lắm, gọi bọn họ dậy, xuất hành đi.”

Khi Diêu Ái đi gọi bọn họ, quả nhiên, một đám còn đang ngủ ngon. Vì thế lại một phen ép buộc. Hai vị thiếu gia đánh chết không theo, bị Diêu Ái hung hăng một cước đạp vào mông. Mã Lực lúc mông bị đá giật mình, xoa mông, yên lặng đứng dậy, một dạng du hồn hướng Tư Mã bên kia gọi. Mà Sử Khinh Hầu hét thảm một tiếng, sợ tới mức hai cô nương trong phòng đột nhiên thanh tỉnh.

“Loảng xoảng” cửa liếp hộ ốc cơ hồ bị phá khai, Chương Hồng lao tới cầm kiếm quát hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Diêu Ái ngượng ngùng cười cười. Sử Khinh Hầu run run chỉ vào Diêu Ái nói năng mưng mưng, kêu Chương Hồng vì hấn báo thù. Chương Hồng nhất thời không nói, chưa kịp trốn tránh, thiếu chút nữa bị Khinh Hầu đẩy còi lòng bể, trong lúc nguy cấp theo bản năng bay lên một cước, đem người thật lớn đá bay.

“Người ngủ hồ đồ đi.” Chương Hồng trên mặt có chút đỏ ửng, không biết xấu hổ hay là tức giận. Diêu Ái cười nhạo nói: “Ta chính là nhìn hấn ngủ hồ đồ, mới tốt tâm đá hấn lên.” Sử khinh Hầu lồm cồm bò trên mặt đất, cắn môi, bắt tay chia chỉ chỉ cái này cái kia: “Người, các người... độc nhất phụ nhân tâm (độc nhất lòng dạ đàn bà).” Chương Hồng làm bộ muốn đá, Tiểu Vân phía sau mơ mơ màng màng dụi mắt đi ra. Tiểu Vân thấy Diêu Ái, nghi hoặc nói: “Diêu Ái, người trở về ngủ lúc nào?” Diêu Ái chỉ cười gượng hai tiếng ứng phó, lại bị Chương Hồng vô tình bóc trần: “Nàng hôm qua căn bản không trở về ngủ.” Tiểu Vân: “Ồi chao?” Thanh, mặt đỏ hồng, cái gì cũng không hỏi lại, đại thể chỉ cảm thấy Diêu Ái bọn họ thật sự phân ngoại thân thiết. Vài người trừ bỏ Tư Mã Thiếu Nghê cùng Chương Hồng tinh thần tỉnh táo, đều một đám ngáp mấy ngày liền, mê đốn không chịu nổi.

Diêu Ái bèn lấy lý do đợi sáng sớm chim chóc bắt sâu hồng liên tục, xoay người đi rửa mặt chải đầu thanh tỉnh. Về sau quen thuộc, Diêu Ái cũng không ra vẻ thô bỉ, dọc theo đường đi nam thiên địa bắc, đến hồ thiên hải khẩn, ngay cả Mã Lực cũng Khinh Hầu đều kinh tán kiến thức Diêu Ái, đặc biệt quan trường kinh thành, dường như so với Tư Mã còn quen hơn. Chương Hồng nhin không được hỏi: “Người căn bản không phải nữ nhi thợ săn đi.” Diêu Ái sờ mặt, cười đáp: “Ngay từ đầu không biết trong phòng là loại người nào, cười nói đùa.”

Tiểu Vân không thuận theo: “Kia... cái thư sinh báo ân chuyện xưa cũng là gạt ta?” Nói xong liền giả bộ muốn đánh nàng. Từ xưa đến nay, truyền thuyết tình yêu cảm động lòng người tổng bị người đồn rất tin, huống chi Tiểu Vân cô gái hoài xuân này. Lúc ấy nàng cũng thật tin lý do thoái thác kia của Diêu Ái, cũng vì cảm động sâu sắc, nên đã kích cũng không nhỏ, con thỏ nóng nảy còn muốn cắn người, Tiểu Vân bình thường văn văn lẳng lẳng ôn nhu nhược nhược nhất nữ hài tử, nghĩ đến nàng từ trước cũng không biết chính mình sẽ diễn thành dạng này.

Diêu Ái một bên xin khoan dung một bên hướng phía sau Chương Hồng trốn, Chương Hồng bước tránh ra, hừ lạnh nói: “Người lừa chúng ta thật thảm.” Diêu Ái vừa chạy vừa cười, nói đứt quãng: “Hồng... Hồng tỷ tỷ, của ta hảo tỷ tỷ, a! Người không cần thấy chết mà không cứu a.”

Chương Hồng “Hừ” một tiếng, thoáng nhìn Tư Mã Thiếu Nghê trầm mặc bên đường, hừ lạnh hơn nói “Ta nói Tư Mã đại thiếu gia của chúng ta hôm nay như thế nào tự dưng không nói, nghĩ đến người cũng đã sớm biết.” Tư Mã Thiếu Nghê xấu hổ cười, há miệng thở dốc cũng không biết giải thích thế nào.

Diêu Ái không né tránh, ngược lại còn tiến tới, muốn ôm cổ Tiểu Vân, Tiểu Vân sợ tới mức hét lên một tiếng, thấp người lách mình tránh ra. Một đường cười cười nháo nháo, thẳng đến một con suối nhỏ. Sơn gian, kỳ thật cảnh cũng không đẹp, bọn họ đến nơi có một bích thủy thanh đàm, ba mặt vây quanh đều là hòn đá thiên nhiên, ước chừng độ ột người, khe đá có một ý bụi cây thấp, thưa thớt, mặt đá đều bị rêu mọc bao trùm. Diêu Ái vừa đến liền ngồi than ở bên suối, hướng Tiểu Vân xin tha: “Chúng ta đình chiến đi, ta ngồi yên cho người đánh.” Kỳ thật Tiểu Vân cũng mệt quá mức, lắc lắc lắc lắc liền hướng Diêu Ái đánh tới. Trên mặt đá trơn, Diêu Ái đang định cảnh báo cẩn thận dưới chân, Tiểu Vân liền trượt xuống, cả người hướng thẳng con suối ngã xuống. Diêu Ái ôm nàng, hai người trên mặt đất lăn thành một đoàn, kinh hách vừa qua, cả hai nhìn nhau, cười một trận. Đối diện bọn họ, một dòng nước theo khe núi đổ thẳng xuống, không có gì ngăn cản, kinh hãi dào dạt, liền như vậy lẳng lẳng đổ xuống, dung nhập thanh bích đàm thủy, hết sức tinh xảo. Sáng sớm trong rừng đều có hương vị tươi mát, chim ca riu rít, không hề tranh cãi âm ỉ, thật không yên tĩnh. Hai người đều nằm trên mặt đất, nhìn tán cây che bầu trời. Tiểu Vân nhẹ nhàng hỏi: “Kia... người nọ cũng không phải ‘chủ nhà’ người?” Diêu Ái cúi đầu cười, vài người khác nháy mắt đều chăm chú nhìn chăm chăm nàng, chờ đáp án. Tư Mã Thiếu Nghê đột nhiên ý thức được dù sao cũng là gia sự của người khác, như thế bát quái, hình như không ổn, đem ánh mắt chuyển đến chỗ khác.

Chương Hồng liếc mắt nhìn hần, lại “Hừ” tiếng khinh thường. Chỉ nghe Diêu Ái nói: “Kia muốn xem như thế nào lý giải ý tứ ‘Chủ nhà’ “. Tiểu Vân xoay người, nhìn nàng: “Nói như thế nào?” Diêu Ái nói: ” ‘Chủ nhà’ cũng là một ý tứ đứng đầu, ta nói chuyện xưa kia cũng không hần là nói đùa, tuy rằng khi đó ta còn quá nhỏ không nhớ lắm, nhưng nghe nói quả thật cha ta gần chết đem ta phó thác chiếu cố. Ở nhà theo cha, huynh trưởng như cha...”

Diêu Ái thông thả nói: “Hần với ta mà nói, như cha như huynh.” Ánh mắt có chút xa xôi, nàng cười nhẹ, nụ cười kia cũng đối với bất luận kẻ nào, chính là khi nhắc tới liền tự nhiên như vậy nở nụ cười: “Hần là sư phụ ta.”

Tiểu Vân tức thì có chút cảm giác giật mình, lại cảm thấy có gì đó mãnh liệt mà chấn động, rung động — sinh tử gắn bó, chính là như thế. Do đó đối với Diêu Ái cùng sư phụ nàng có loại thân mật quá mức này, không thể sinh ra chút liên tưởng không tốt. Những người khác cũng không kém, Tư Mã Thiệu Nghi trong nháy mắt chính mình cũng không biết vì sao lại có cảm tưởng nhẹ nhàng thở ra. Trong nháy mắt, mọi người lặng lẽ, không khí có chút trầm mặc không tự nhiên. Sử Khinh Hân quên câu dưới, cố tìm một tảng đá nằm úp sấp, thoải mái nói: “Nơi này quả thật là địa phương tốt, ta sao mệt nhọc.” Lập tức nhắm mắt, tính ngủ trôi qua. Mà Chương Hồng còn buồn bực hần buổi sáng đường đột, vì thế nhìn hần vô luận làm cái gì bên ngoài đều khó chịu, lạnh nhạt nói: “Lười giống trư.” Sử Khinh Hân nhảy dựng, chỉ vào chính mình kêu to: “Có trư suất như vậy sao? Có trư suất như vậy sao?” Vì thế lại một trận cười vang.

Diêu Ái vụng trộm kéo Tiểu Vân qua một bên, nhẹ giọng cười trộm nói: “Ca ca người cùng Hồng tỷ tỷ giống như một đôi hoan hỉ oan gia?” Tiểu Vân giật mình, Hồng tỷ tỷ tính tình mạnh mẽ, có hiệp khí khác so với một cô nam nhi, ca ca nhà mình mặc dù sinh ra trong võ lâm thế gia, có bảy tám phần không có chí tiến thủ, vì thế hai người này cãi nhau cực bình thường, nàng thực sự chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này, nay bị Diêu Ái nói như vậy, nàng xem Chương Hồng vẻ mặt lãnh đạm lại không nên tới gần, huynh trưởng nhà mình lại quán quít lấy Chương Hồng không nên sửa miệng xưng suất, thật là có một chút hương vị hoan hỉ oan gia, vì thế thành thật gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Giống.” Chương Hồng quay đầu: “Hai người các người, đừng cho là ta không nghe thấy!” Sử Khinh Hân trộm đi lên, tò mò hỏi: “Nghe được cái gì? Nghe được cái gì?” Bị Chương Hồng quăng một cái xem thường, một tay đặt lên mặt, đẩy đi. Sử khinh Hân đặt móng xuống trước tảng đá, kêu thảm một tiếng lại nhảy dựng lên, hét lớn: “Người mưu sát...” Diêu Ái tiếp lời: “Chồng a ~” Sử khinh Hân rưng rưng gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, người mưu sát chồng!” Vừa thốt lên gặp Chương Hồng rút kiếm về mặt sát khí, liên tục xua tay nói: “Không đúng hay không, không phải mưu sát... không phải mưu sát... là ngộ sát” (chết cười cặp này)

Diêu Ái trên mặt đất cười đến lăn lộn, ngay cả Tiểu Vân cũng không phúc hậu che miệng cười trộm. Còn lại hai người, Tư Mã nhần cười không dấu vết, Mã Lực vẻ mặt không hiểu.

Ngày thứ hai, Diêu Ái đưa bọn họ xuống núi, đưa bản đồ cho bọn họ dặn cẩn thận, ngàn đình vạn dặm bảo bảo đảm đoàn người sẽ không lạc đường, mới lưu luyến không rời cáo biệt. Tiểu Vân cùng nàng lại ôm, nước mắt trong suốt, làm hại Diêu Ái thiếu chút nữa không đành lòng muốn đem Tiểu Vân cứng rắn giữ lại. Vốn, bọn họ đi cùng nhau chuẩn bị đường tới Giang Châu Tư Mã quý phủ làm khách, mời Diêu Ái cùng đi. Diêu Ái quên đường dưới đây, thời gian không đủ, cho nên khéo léo từ chối.

“Kỳ thật người một người tiến đến liền xong, tính đường lần trước, ta ít nhất có thể đưa người đi tới nửa đường.” Diêu Ái nhìn đám người bóng dáng xa dần, mỉm cười nói: “Bình thủy tương phùng như thế thật tốt, há nào không thuận theo duyên phận.” Nàng quay đầu nhìn sư phụ, “Bọn họ quả thực là một đám thú vị, cùng bọn họ ở chung ta thật sự vui mừng, nhưng loại vui vẻ kia nhưng không có sư phụ, vì thế vui cũng là mất mát.” Diêu Ái nhún vai, tiêu sái buông tay, sau đó nhẹ nhàng tiến lên, như khi còn bé bình thường giữ chặt tay áo sư phụ, “Hôm nay không đi săn, không câu cá, giữa trưa muốn đối bụng lâu.” Thư Khinh Thủy thấy cũng không cười, để mặc nàng kéo đi.

7. Chương 7

Thân ảnh nho nhỏ bị thanh niên nắm tay một đường dạo phố. Mặc dù đã xem rất nhiều thứ, nhưng hết thầy bên đường đối với nàng vẫn có lực hấp dẫn vô cùng. Đồ chơi làm bằng đường, mặt nạ, phi tiêu nhỏ,

tầng đá lóe sáng, ngay cả cửa sổ thanh lâu khăn tay phiêu phiêu đều dẫn nàng nhìn quanh liên tục. “Sư phụ, sư phụ, vị tỷ tỷ kia hảo hảo xem.” Thân ảnh nho nhỏ lôi kéo cổ tay áo sư phụ nàng, khiêu khiêu chỉ vào một cô gái đối với bọn họ nói cười yền yền mặt mày đưa tình. Thanh niên liếc liếc mắt một cái, “Ân” một tiếng có cũng được mà không có cũng không sao.

“Sư phụ, nàng tựa hồ nói chúng ta.” Thanh niên lúc này ngay cả liếc cũng lười không thèm liếc, thản nhiên nói: “Người nghe lầm, chúng ta không biết nàng.” Thân ảnh nho nhỏ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thấy cũng có lý, hướng vị tỷ tỷ ở cửa sổ kia cố gắng khoát tay áo, cao giọng thét lên: “Tỷ tỷ xinh đẹp, người nhận sai người, chúng ta không biết.”

Cô gái bên cửa sổ che miệng cười duyên, cười đến run rẩy hết cả người, ngón tay buông lỏng, lớn mật đem khăn tay hướng hai người một lớn một nhỏ ném đi. Thanh niên mi hơi nhú, tay lôi kéo tiểu cô nương bên người, chiếc khăn tay dính hương son thản nhiên rơi trên đất.

“Sư phụ, khăn tay nàng rách.”

“Ân, nàng không cần.”

“Nhưng tùy chỗ loạn là không tốt.”

“Ân, cho nên người về sau không cần làm vậy.”

Như thế một lớn một nhỏ đối thoại, cách chiếc khăn tay càng lúc càng xa. Gió thổi, bụi đất cuốn chiếc khăn lẫn vài vòng, sau lại bị bánh xe của tiểu thương nghiền áp mà qua. Lại một năm, Diêu Ái tám tuổi.

Thư Khinh Thủy khi đó ba mươi ba tuổi, từng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Từng là ý tứ chính là, hẵn tuổi đã không còn trẻ, hoặc không có hứa hẹn. Thư Khinh Thủy rõ ràng thuộc loại người trước. Hẳn quả thực đã từng là đối tượng các nhà tranh nhau mượn sức phụ tá, tưởng chiêu hẵn làm con rể cũng lại không ít. Vừa mới bắt đầu người ta tới cửa, hẵn cũng không từ chối, kêu Diêu Ái lại đây, tại bên người. Diêu Ái mở to mắt hỏi: “Sư phụ muốn tìm sư nương cho ta sao? Sư nương sẽ may quần áo cho ta sao? Sư nương sẽ buộc tóc cho ta sao? ...” Liên tục hơn mười câu hỏi, tộc trưởng đối phương nghe mồ hôi chảy ròng ròng, này cũng giống nữ nhi không sai biệt lắm? (thời xưa người ta hay gọi con trai là nhi tử, con gái là nữ nhi để gọi con cái trong nhà). Nữ nhi nhà mình mà gả lại đây, giống như Thư gia tái giá. Vì thế không ít người liền trông lớn đánh lui.

Đương nhiên cũng có những nhà nữ nhi trông mong muốn gả vào, cho dù là tái giá cũng cam tâm tình nguyện. Thư Khinh Thủy đều cả giận khách khí nói, chính mình thuở nhỏ cơ khổ, được sư môn thu lưu, thành thân đại sự, tự nhiên muốn sư phụ gật đầu đồng ý mới được. Lúc này đưa tới một phong thư cho hạ nhân, người đưa đi. Đối phương mười ngày sau đến hỏi, Thư Khinh Thủy lại nói, sư môn cách kinh thành đường xá xa xôi, thượng vô hồi âm (trước không có tin tức).

Đối phương nửa tháng sau lại đến, ở Thư phủ sẽ thấy lão phụ khóc sụt sùi hoặc người nhà hạ nhân, mà Thư Khinh Thủy trấn an người nhà nói, đã phái người truyền đi thăm dò. Hẳn gặp người tới, cười khổ xin lỗi, không nghĩ việc xảy ra như thế, thật sự là sút đầu mẻ trán. Người tới thấy vậy, cũng chỉ có thể an ủi vài câu, không quấy rầy nhiều, liền cáo từ rời đi.

Một tháng sau, đối phương lại đến, Thư Khinh Thủy báo cho biết, người truyền tin trên đường quả thật xảy ra việc ngoài ý muốn, giờ đã bình an trở về, bị kinh hách, cho hẵn lĩnh bạc, ở nhà hảo hảo tu dưỡng. Vận khí “Hảo” trong lời nói, còn có thể thấy một tháng trước hạ nhân Thư phủ cung kính bốn phen cả người lấy lợi té khóc nhào vào, kể rằng chính mình làm mất thư tín, thỉnh cầu đại nhân thứ tội. Lúc này Thư Khinh Thủy thán một tiếng, nửa đường thất tín, cũng do thiên ý, chính mình cùng quý gia tiểu thư vô duyên vô vãn. Vì thế hôn nhân cũng theo đó thất bại.

Cũng có người hoài nghi mỗi lần như thế đều đúng dịp, có thể hay không vì Thư Khinh Thủy từ chối hôn sự này mà bày ra bố cục. Nhưng tra xét kết quả, người truyền tin này quả thật đến nửa đường gặp chuyện ngoài ý muốn mà không thể đến (Thủy ca giả trò *hắc hắc*), Thư Khinh Thủy không nói gì, cũng không nhúng tay vào bất kì chuyện gì. Thư Khinh Thủy dù năng lực lớn đến đâu, cũng không có khả năng bố trí không dấu vết nhiều việc ngoài ý muốn như vậy. Vì thế lời đồn đãi hẵn mệnh phạm cô tình cũng dần dần

truyền ra. Lại qua vài năm, từng người truyền tin đều được phát ngân phiếu, trong nhà giàu có thừa, liền từ công tác phó dịch, mở tiểu điểm làm sinh ý. Vì thế Thư phủ hạ nhân ngày càng ít, phủ uyển cũng dần hoang phế, cây cỏ mọc tràn lan, giống như phế viên. Quan gia tiểu thư, ngẫu nhiên đi vào, không phải lần vấy bị cỏ bám phải, chính là trên đường bị cóc nhảy ra làm cho hoảng sợ thét chói tai. Huống chi buổi tối gió thổi ảnh động, lại thêm đáng sợ. Phủ uyển như thế, tiến vào ở thật không biết là làm nữ chủ nhân hay là dã nhân. Vì thế, Thư Khinh Thủy tuổi ba mươi ba, từng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại đến nay chưa từng đón dâu. Làm người chính trực, cũng không có chuyện tình truyền ra. Cho nên kỳ tích đang ở địa vị cao, không theo đẳng phái nào, độc lập hướng dã. Điều Ái sau lại hồi tưởng đến việc lúc ấy, chính mình tuổi nhỏ từng ngây thơ hỏi sư phụ, có phải hay không tin đưa đến, chính mình sẽ có sư nương. Sư phụ nàng lúc ấy khẽ mình cười vuốt đầu mình, ôn thanh nói: “Đưa không đến, địa phương kia không cho phép người thường đi vào.”

Xuống núi ngày thứ ba, bọn họ ở một trấn nhỏ thuận tay cứu một nữ tử bị lừa bán. Khi đó nàng đang chạy trốn trên đường, sau có ác nhân đuổi bắt. Điều Ái đem một nữ hai nam kia tất cả đều ngăn lại, không để ý tới nàng kia khóc kêu trời, kêu to cứu mạng, hỏi hai tráng hán kia: “Nàng trộm bạc?” Hai tráng hán kia xem bọn họ một thư sinh một nữ tử, ghé tởm nổi lên, nghe rằng cười nói: “Không có.” Trước mắt vị này vừa thấy chính là một màn chính nghĩa vượt trội, lại là cô gái không biết quá mức thiên chân, bọn họ ung ung chờ nàng hội nói ra cái gì xuẩn ngôn xuẩn ngữ. “Kia nàng phạm vào cái gì?” Hai tráng hán nghe rằng cười lợi hại hơn: “Không có.”

Điều Ái thở dài: “Vây nhóm hai người các người bắt nàng...”

“Đi bán a. Ta xem người mặt hàng càng đẹp, tiểu nha đầu người nếu muốn cứu nàng, không bằng bắt bản thân người thay nàng.” Nói xong, thân thủ định kéo Điều Ái xuống ngựa. “Ba” “Ba” hai tiếng, tráng hán lập tức ngã. Điều Ái lại thở dài: “Như thế nào mỗi lần thoát nhìn đều thực sự giống ác nhân, một chút tâm ý đều không có, mệ ta còn sợ oan uổng người tốt.” Trói hai người kia, quăng lên ngựa của mình, chính mình nâng nàng kia dậy, kéo ngựa đi. Thư Khinh Thủy cũng xuống ngựa, đi theo sau các nàng. Điều Ái đem tráng hán hướng nha môn phụ cận, thuận tiện đem nàng kia trở về nhà. Lão phụ nữ tử cảm động đến rơi nước mắt, thẳng quỳ gối trước mặt bọn họ, dập đầu nói lời cảm tạ, lại đem nữ nhi kéo xuống quỳ trên mặt đất, cùng nhau tạ. Điều Ái sợ tới mức nhảy dựng, ngã lại không đứng, vài bước đi lên vội vàng đem nữ tử cùng lão phụ nâng lên. Nhưng mà lời người này người kia quỳ, nhất thời luống cuống chân tay. Cuối cùng lão phụ kia hướng tới Thư Khinh Thủy nói, ân cứu mạng ân cao ngất, về sau tiểu nữ chính là người của ngài.

Lấy thân báo đáp a, kịch nam một đoạn lãng mạn, lúc này rốt cục cũng thật sự nhìn thấy. Điều Ái vùng trộm xem xét sư phụ, sắc mặt thản nhiên, thậm chí có chút giống như vô ý cười, nháy mắt nghĩ tới chính mình lúc còn nhỏ, sư phụ nhà mình cùng quan to hiền quý nói tu thư một phong kia cũng là về mặt này. Khi còn bé nhìn không có gì, hiện tại lại liên tưởng tới, nhưng lại ẩn ẩn có chút phát lạnh. Điều Ái vì không muốn tai họa lão phụ kia, vĩnh viễn không gặp được sư môn ngoài ý muốn, xua tay nói: “Đại gia hồ đồ, ta là cô nương gia, như thế nào hảo thú nữ nhi người.” Lão phụ kia rõ ràng ngần ngại, quay đầu nhìn về phía nữ nhi. Nàng kia nghe được phụ thân mình muốn đem bản thân ra “Lấy thân báo đáp” vốn về mặt đã đổ bưng, xem Thư Khinh Thủy văn chất mộc mạc tuần tú lịch sự, lúc trước kinh hách không chú ý, hiện tại thấy thật sự tâm động không thôi. Nghe vậy, hơi hơi quẩn quại, may mà cũng không nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, thành thật nói: “Là vị tiểu thư này đã ra tay cứu con.” Sở lão phụ việc gì còn muốn làm ai đó giãy giụa, bổ sung thêm “Mặc kệ chuyện vị tiên sinh kia.”

“Phốc xích” một tiếng, Điều Ái nhìn không được cười ra tiếng, tuy rằng lời nói là sự thật, hiện tại có chút không thích hợp không được tự nhiên. Lão phụ kia xấu hổ “Ha ha” hai tiếng, “Lấy nữ báo đáp” việc như vậy từ bỏ. Sau đó cứng rắn lưu hai người lại dùng bữa cơm, chủ ý muốn khoe nữ nhi của mình, Thư Khinh Thủy một mực làm như không nghe thấy, không nói gì.

Theo nhà cô nương kia đi ra, tịch dương đã gần đến ánh chiều tà, ở phía chân trời chỉ lưu chút ánh hồng. Điều Ái xoay người ngồi trên lưng ngựa, dựa lưng vào, Thư Khinh Thủy nhìn nàng cười hì hì trên ngựa “Sư phụ, sư phụ, người còn nhớ hay không, chúng ta một lần đi dạo phố, chúng ta bỏ mặc vị tỷ tỷ kia ở cửa sổ

Lạc Hoa lâu?” Thư Khinh Thủy không gật cũng không lắc, chỉ lẳng lặng chờ câu dưới của nàng. “Nàng kêu Xuân Hoa nga. Chiếc khăn kia nghe nói sau lại bị chính nàng xuống lầu lấy về, nhưng bị bánh xe nghiền, có tẩy thế nào cũng không sạch sẽ. Vì thế nàng liền rõ ràng như vậy, đem vết bánh xe kia thêu lên. Nói là dùng để bảo cho bản thân, không cần tự cao tự đại, nam nhân luôn luôn không hiểu phong tình.” Bản thân Diêu Ái cười đến sung sướng, cũng không kể về mặt lạnh lùng thản nhiên của sư phụ. Nàng nghĩ sư phụ sẽ không phát biểu ý kiến, đã thấy Thư Khinh Thủy thản nhiên nói: “Nam nhân khó hiểu phong tình, chỉ vì nàng phong tình không đủ, nàng tự biết không nên tự cao tự đại, lại còn nghĩ như thế, nghĩ đến thái độ ăn năn chẳng qua là làm bộ thôi.”

Diêu Ái vỗ tay cười nói: “Bác hảo, chờ hồi kinh, ta liền đem lời này nguyên dạng hoàn trả Tiểu Xuân, xem nàng có thể hay không tức giận đem chiếc khăn ‘Giả bộ’ đem xé rách.” Thư Khinh Thủy từ chối cho ý kiến, hắn mặc kệ Diêu Ái kết giao bằng hữu gì, bất kể nàng là Xuân Hoa hay Hạ Hoa, là thanh lâu kỹ danh hay quan gia tiểu thư, nếu Diêu Ái có thể nhận thức làm bạn, luôn luôn là người có chỗ độc đáo. Phía chân trời ánh chiều tà đã gần tắt. Hai người hai ngựa, chậm rì rì trên đường hồi kinh.

8. Chương 8: Tự Lực Cánh Sinh

“Người nói, Thư Khinh Thủy người này...?” “Người này rất chính trực, không sợ mượn sức. Hắn một mình, tuy cậy là cận thân hoàng đế, nhưng không tham ô, không có tin đồn xấu, có thể ở trong triều cùng bao nhiêu ác giao, cũng coi như người tài ba.”

“Chắc chắn, lần trước hắn trở mặt Cung Quý Trọng, nghe đồn một hồi hình thẩm, Cung Quý Trọng kia phản đối hay mang ơn?”

“Thuộc hạ chưa gặp tròng hình thẩm kia, nhưng mấy ngày trước ngẫu thấy hắn, nói chuyện này, hắn liền nói hổ thẹn, nếu không khẳng định sẽ nhiều lời.”

Người nọ trầm ngâm: “Hắn tạm thời cách chức còn hai tháng?” Bên dưới người nọ đá một cước, người bên dưới dập đầu nói: “Thư đại nhân đã trên đường hồi kinh, hai ngày trước đến địa phận cai quản của ta, ra roi thúc ngựa, trong hai ngày có thể tiến nội thành.” Người bên dưới vái chào lại nói: “Theo tất, hoàng đế hồi cung sau từng mật triệu Lý Hựu Đa, Lý Hựu Đa trong cung đi ra sau lại thẳng đến Thư phủ, Hoàng công công đoán, chắc là Hoàng thượng hối, sửa thành Khinh Thư Thủy tạm thời cách chức chi kỳ.”

“Vậy ngăn cản hắn lại.” Vị phía trên phát áo, làm cái “Đi” thủ thế. Người nọ bên dưới thấy người bên cạnh lâu chưa có động tác, vừa ngoan ngoan đập một cước: “Thất thần làm cái gì, đại nhân lên tiếng, còn không mau đi, thừa dịp bọn hắn còn chưa ra hạt cảnh của người, chặn đứng chúng.” Nguyên bản người đang nắp té ra cửa. Hắn ở ngoài cửa run run, thật vất vả mới ngừng, nín thở nghe lên lời nói phía bên trong. Nguyên bản âm thanh nhỏ dần, lại cách phiến môn, hắn thực sự nghe không rõ, chỉ mơ hồ nghe được “Không tán thưởng”, “Hiềm khích”, “Ly gián”.

Phòng trong truyền đến tiếng bước chân, càng ngày càng gần. Hắn lại run lên, kinh hoảng hết sức, lăn một vòng, chạy thật xa một đoạn, đầu đụng phải cột đá, trước mắt một màn tối đen choáng váng, một cổ ôn nhu giữa trán chảy xuống dưới. Cửa “chi nha” bị đẩy ra, lộ một đôi giày đen, một chút xích huyền bào giác (áo màu đỏ pha đen). Người nọ xuất môn, người kia sớm đã “Lăn” còn nằm cách đó không xa, nhú mày đi qua, nói: “Người như thế nào còn tại nơi này?” “Ta lăn, lăn.” Hắn bịt tay giữa trán, giày dựa đứng lên, vẻ mặt cầu xin nói “Ta đi đầu đụng phải.” Người nọ thấy dạng ngu ngốc, cười mắng hai tiếng, lướt qua người hắn đi.

Thư Khinh Thủy cách ngày phục chức còn bảy ngày, bọn họ một hàng hai người chậm rì rì năm ngựa đi vào Nam Dương, Nam Dương là quận huyện đứng đầu Nam thành, đều phủ chỗ, Nam thành cùng kinh thành giáp nhau, đã gần đến kinh dao (chỗ giao nhau). Diêu Ái có chút mất mát, không, phải nói phi thường mất mát. Tuy rằng hồi kinh cũng không phải cùng sư phụ chia lìa, sau đó tưởng hồi kinh đến như vậy, lại không thể ngăn chặn mất mát. Nàng từ nhỏ công khóa đều là sư phụ dạy, cũng không đến trường, thỉnh qua tiên sinh. Chưa từng giống tiểu hài tử khác, bị tiên sinh cầm thước rung đùi đắc ý buộc lưng vắn, tâm tư lại bay ra ngoài cửa sổ, ngóng trông tan học để còn đi chơi. Đối nàng mà nói, chỉ có sư phụ rảnh bởi nàng, mà

sư phụ không rảnh bởi nàng có hai tình trạng. Mà khi sư phụ có rảnh bởi nàng, dạy thi thư vẫn là dạy câu cá. Giảng văn vẫn là giảng thần thoại truyền thuyết, nàng cho là không có gì khác nhau. Cho nên chưa bao giờ từng khóa tra tấn tóm tắt tự nhiên không thể giống người khác khát vọng ngày nghỉ. Điều Ái cũng tự nhiên không rõ loại mất mát đối với “ngày nghỉ” sắp chấm dứt buồn bã. Khi người lưu luyến, tổng muốn giãy dụa một chút, bắt lấy một chút cái đuôi của loại cảm giác này cũng là tốt. Vì thế Điều Ái trong đầu liền toát ra một ý niệm như vậy. Nàng trông mắt vừa chuyển, cười hì hì nói: “Sư phụ a, dù sao còn có ngày, không bằng chúng ta trụ ba ngày, coi như thân không tiền đến chỗ này, tính định cư như vậy, xem có thể hay không an cư được.”

Thư Khinh Thủy thần nhiên lên tiếng xem như đáp ứng, cười yếu ớt nói: “Từ giờ trở đi trong lời nói, chúng ta ‘Thân là tiền’, xem cơm trưa có rơi xuống không.” Điều Ái cắn cắn môi, nàng chỉ lâm thời toát ra ý niệm này trong đầu, cũng không thâm tưởng, nhưng tính tình nàng tố quật (cứng cỏi, ương ngạnh, ta để nguyên hay hơn), nếu nói ra miệng, muốn nàng ngay từ đầu liền xấu lắm thỏa hiệp, cũng là không chịu, vì thế bắt đầu khổ tâm nghĩ đến trước biện pháp.

Bình thường trong kịch, bọn họ giống loại “Văn nhược” bộ dáng... vá thêu may nàng giống nhau không hội, Điều Ái đem chủ ý hướng tới sư phụ: “Sư phụ biết cầm kỳ thi họa?” Thư Khinh Thủy liếc nàng một cái: “Ta sẽ không cầm, không thể làm xiếc, kỳ lực thường thường, không thể đánh cờ lừa tiền, mà ‘thư’ của ta người cũng gặp qua...” Điều Ái gật gật đầu, thư pháp sư phụ nàng thật là tuyệt nhất, thâm rỗng bay phượng múa tinh tú. Nghe nói từng gặp một đại sư thư pháp đã ẩn lui xem qua, kinh diễm không thôi, nói có uẩn khí trong đó, long du xà đi, như có linh yên. Mà một người khác đến Thư phủ, nhìn lại lắc đầu nói: Tự uẩn kiếm ý, mang sát, không rõ. Cũng không chờ sư phụ hồi phủ, liền rời đi. Nàng tưởng mặc kệ như thế nào, “Thư” sư phụ tóm lại hẳn xem như tinh diệu, nhưng mà loại “tinh diệu” người phi thường có thể lý giải, mỗi lần sư phụ viết thư làm cho người không ngừng kêu khổ, làm cho nàng sau lại tổng sao chép lại một phần đưa ra ngoài. Liền ngay cả tấu chương cũng một ngày cuồng thảo trình lên, nàng đều vì vị hoàng đế xem tấu chương cảm thấy đáng thương.

Người thường không nhìn được tên Khinh Thư Thủy, này chữ như gà bới cuồng thảo bình thường không định người thưởng thức, không người thưởng thức thì bán cho ai. Nếu mượn tên quan trường Thư Khinh Thủy, hạ người nịnh nọt nịnh hót có thể có, nhưng lại mất ý ban đầu. Vì thế đường này liền chặt đứt. Thư Khinh Thủy lại nói: “Người có thể thấy ta từng họa qua?”

Điều Ái xấu hổ. Chính nàng cũng thử qua một lần, nàng đánh đàn, chưa tới độ tinh diệu, tuy nói đi câu lan kỹ viện đàn tiểu khúc miễn cưỡng được, nhưng... nàng nếu thực sự dám làm thế, Điều Ái trộm xem xét mắt sư phụ, tổng cảm thấy sẽ phát sinh chuyện đáng sợ. Nàng đánh cờ càng kém, bỏ qua. Thư của nàng thật ra đoạn đoạn chính chính quy củ, nhưng loại này tự nhiên không có giá trị thưởng thức, bang nhân viết thư vẫn còn đây, nhưng không phải có ngày có người muốn viết thư, thực dễ dàng đối chết... Mà họa, cũng chỉ miễn cưỡng loạn đồ vài nét bút... Xem ra chiêu số “Văn nhược phong nhã” kiếm tiền thực không thông, Điều Ái bắt đầu tự hỏi “Khổng vô hữu lực” biện pháp kiếm tiền. Nàng do do dự dự nói: “Chẳng lẽ lại đùa giỡn đao thương bên đường làm xiếc?”

“Không thấy rõ.”

“Cái gì?”

Sau đó nàng xem sư phụ vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Bọn họ không thấy rõ.” Điều Ái im lặng, quả thật, sư phụ nàng một thân võ nghệ, đánh nhau, nàng cũng không thấy rõ, huống chi dân chúng không võ công. Mũi chân nàng cọ cọ vẽ lên đất: “Ta nói là ta đùa giỡn.” Lúc này ngựa nàng nắm dặm chân một cái, hơi thở thổi lên đầu nàng, chân bắt an cọ cọ, nhìn xung quanh tìm cỏ khô. Thư Khinh Thủy nở nụ cười, cũng không biết hẳn cười Điều Ái hay cười ngựa.

Điều Ái thở dài: “Ai, chúng ta ở trên núi sẽ không đói chết, như thế nào đến thị trấn lại không có sinh kế đâu? Không bằng như cũ ở trên núi câu cá ăn.” Điều Ái ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Không bằng ta nhận lời mời làm nữ đầu bếp thử xem.”

Nam Dương ngoại ô, hai con ngựa sung sướng nhai cỏ, Điều Ái hung tợn nướng cá. “Nói cái gì tiểu cô nương đừng tới quấy rối. Rất nhiều người tuổi như ta còn không sớm đi làm việc sao? Còn có nhiều người đều

thành thân lập gia đình, nhỏ cái gì mà nhỏ!” Nàng nường xong một mặt, lại phận hận đem cá lật lại. Thư Khinh Thủy cười nói: “Giống loại rượu lâu năm, đầu bếp cam kết đều phải giăng danh tiếng tư lịch, xuất ra cũng là bán cân nhắc, hảo lãm sinh ý.” Diêu Ái đối với trù nghệ (tài nấu ăn) tự tin tràn đầy, nhưng giờ phút này tuy không phục nhưng cũng biết thương gia làm như thế xác thực cũng có để ý: “Có thể là bọn hắn ngay cả phụ bếp cũng không dung ta.”

“Nam Dương cũng coi như phú huyện, loại phụ bếp tiền công hậu đãi, người cầu chức giả, tự nhiên cũng không thiếu người. Giống như quan trường, công việc béo bở nhàn nhả, có vào không thiếu, nếu không dựa vào người, toàn bằng vận khí.” Diêu Ái đem cá nướng tốt đưa cho sư phụ, bắt đầu nói tiếp “Cho nên ngày đó, ta xem Cung đại nhân tự thỉnh tạm thời cách chức nửa năm, thật sự mặt xanh xao.” Thư Khinh Thủy nở nụ cười, Diêu Ái không nghe hắn nói rốt cuộc là “Ân” hay là “Hừ”.

“Sư phụ, kia vì sao ta xem người tạm thời cách chức lại thực sự bộ dáng vui vẻ.”

“Ta không sao cả nhàn phú ở nhà, hay là muốn chức trong người, hưởng chi...” Diêu Ái chỉ nghe nửa câu đầu, kêu lên: “Ai nha, kia bất thành, phải nhanh tìm được biện pháp kiếm tiền, nếu không sư phụ thực nhàn, đồ nhi vô lực phụng dưỡng, chẳng phải dọa người.” Diêu Ái đem cá của mình lật qua một mặt: “Không bằng bán cá nướng tốt lắm, không biết hương vị sơn dã này có thể hay không có người thưởng thức.”

Thư Khinh Thủy mỉm cười yên lặng cầm cá nướng, biết đồ nhi vì tương lai sinh kế buồn rầu đi. Còn có thành thân lập gia đình, nhỏ cái gì nhỏ... Hắn mâu trung ý cười thu liễm, một mảnh vô ba bình tĩnh: Tiểu cô nương năm đó đã không còn nhỏ...

“Đại nhân, đại nhân, ngài làm sao vậy?” Một quản sự cùng người phía sau đi theo một quan viên thanh niên, quan viên một tay phủ ngực, một bên hướng tới chuồng ngựa, còn có máu theo vết thương chảy ra. “Đại nhân, ngài ít nhất đem miệng vết thương để ý một chút.” Quản sự cấp hạ nhân cái ánh mắt, hạ nhân giật mình, đi kêu đại phu. Quản sự có chút không rõ, không phải nói đi gặp quý nhân sao? Như thế nào một thân bị thương trở về.

“Không còn kịp rồi.” Quan viên thanh niên vẻ mặt có chút mờ mịt, mắt nhắm lại, lấy lại bình tĩnh, hắn lôi ra một con ngựa, xoay người nhảy lên, thế nhưng không tốt nhất. “Quên đi,” hắn cười khổ, “Vốn là...” Quản sự một câu cũng không nghe rõ, bất quá gặp chủ tử nhà mình giờ phút này lại không vội, đem hắn khuyên ngồi lại một bên. Một lát sau thấy hạ nhân lúc trước mang theo đại phu vội vàng tới. Đại phu xử lý khoảng cách miệng vết thương, quản sự nhìn không được hỏi: “Đại nhân, thương này là...?”

Thanh niên mệt mỏi tùy ý đáp: “Ta không cẩn thận tự thương chính mình. Chuẩn bị ngựa đi, chúng ta lập tức hồi Nam Dương.” Quản sự tổng lại có ngàn vạn nghi ngờ, cũng biết hôm nay hỏi cũng không được gì. Đã biết chủ tử vốn là người vô tâm vô phế, khi nào trở nên kỳ quái như thế? Hắn nghĩ nghĩ, không thể giải, đành phải ứng đến: “Là.”

9. Chương 9: Cá Nướng Đường

Hôm qua Diêu Ái bị thịt khuất phục, cuối cùng cam chịu đem củi nướng cá đến thành, thét to bán cá nướng. Dẫn tới tiểu thương chung quanh người đi đường liên tục ghé mắt. Thư Khinh Thủy vẻ mặt thần nhiên, đứng sau Diêu Ái, ngẫu nhiên tiếp nhận cá Diêu Ái đưa, làm điểm tâm ăn. Diêu Ái tối tâm đắc cá nướng và canh cá của mình, bởi vì không cần nhiều gia vị, chỉ thêm muối có thể làm ra được món ngon, xuất môn bên ngoài cùng Thư phủ loại “Vùng hoang vu” thì thập phần phương tiện. Nếu thêm chút muối tiêu, vậy tốt hơn. Bất quả bởi vì khả năng quây hàng của nàng quá mức khí phách lộ ra ngoài, hoặc vì thời tiết nóng bức, người đi đường chỉ ghé mắt, không có ý đồ tiếp cận. Sau có mấy người vội vã đi tới đây, đồng phục quan nha, hỗn hỗn, một cước đem đồng lửa cấp dập, đem Diêu Ái quả trách một chút, thiếu chút nữa bởi vì tội “Bên đường phóng hỏa” bắt Diêu Ái về nha môn. Vừa đến thời điểm này, Diêu Ái “giáo dục” từ nhỏ liền phát huy tác dụng thật lớn. Thư Khinh Thủy không chút nào khản trương nhìn Diêu Ái mặt biến đổi, nháy mắt điểm đạm đáng yêu, đồ đệ nhà mình vốn là bộ dạng tươi đẹp nhu thuận động lòng người, kia vài nha dịch thấy tiểu cô nương này nhân thức mình sai lấy tử tội, nói cũng không nói nặng, xiềng xích cũng không lấy ra, tâm mềm nhũn, lại giáo dục vài câu, chạy lấy người.

Diêu Ái quay đầu, nghịch ngợm thè lưỡi với sư phụ, phần nộ thu thập củi lại nhóm lửa. Nàng lần này học ngoan, thu thập có chú ý hơn, đem than thiêu còn lại chọn đến, dùng nhánh cây nhỏ làm giá, dùng bùn đắp lên mấy tầng, đem khối than ở tầng trên, lại để cá nướng ở trên lẳng lẳng nướng. Lần này trên đường không có ý kiến, chẳng qua sọt cá lúc trước cũng không còn mấy, chỉ có mấy con cá nhỏ, nằm nửa sống nửa chết, ngẫu nhiên run run, phun vài hơi khí. Diêu Ái nhìn chăm chăm cá lâu có chút phát sầu, nghĩ rằng ngày mai phỏng chừng phải nghĩ biện pháp kiếm tiền khác. Vừa nhắc đầu, phát hiện đạo ánh mắt khát vọng vài đứa nhỏ nhìn chăm chăm. Đại nhân đến mua cá nướng của nàng không có, nhưng hương thơm dẫn tới vài tiểu thí hài tham ăn. Cơ hồ chảy nước miếng nhìn chăm chăm nàng. Diêu Ái nhìn xem bật cười, liền lấy một con cá nhỏ, đem dao xuyên qua, bắt đầu nướng. Tiểu hài tử ánh mắt không nháy nhìn chăm chăm, nàng động tay một chút, đầu hân cũng động theo đó, rất là thú vị.

Sau một lúc lâu, cá nướng chín, rắc muối lên, Diêu Ái đem nhánh cây xuyên cá nướng đưa cho tiểu hài tử. Tiểu hài tử nhất thời không có phản ứng lại đây, chờ Diêu Ái đưa gần một chút, hân mới giật mình vui mừng nhận cá, lại xấu hổ nói: “Ta, ta không có tiền.” Diêu Ái cười nói: “Đưa cho người.” Nói xong chỉ chỉ sư phụ nhà mình, đối với tiểu hài tử dỗ “Người xem, người này ăn nhiều cá như vậy, cũng không có trả tiền a.” Hạ quyết tâm hướng tiểu hài tử giáo huấn, ăn trắng thực không chỉ mình người, cho nên không cần áy náy.

Thư Khinh Thủy càng thần nhiên gật gật đầu. Tiểu hài tử vui mừng cầm cá vừa ăn đi phía bên kia. Diêu Ái quay đầu nói: “Sư phụ a, ta phát hiện mình tặng cho người ta, so với bán cũng có cảm giác thành tựu.” Thư khinhThủy thần nhiên nói: “Bởi vì người còn không có bán qua.” Nàng đối với sư phụ biểu tình khóc tang, vừa quay đầu lại, lại vui mừng hét to: “Cá nướng rất thơm a, tiểu hài tử muốn ăn không cần tiền.” Đường như tiểu hài tử mai phục với nhau, rầm, nháy mắt vậy lại một đám. Diêu Ái đem cá nhỏ từng con chậm rãi nướng, một đám đi qua, đứa lấy được cá đều vui mừng rời đi, đứa chưa lấy được trừng mắt miệng tham cực kỳ kiên nhẫn ngóng chờ. Than củi đã sớm không còn, lại thay cành cây nhỏ, tạm thời không còn nhiều lắm, khói lại nhiều, một đám hài tử kia bị sặc. Xem bên này vậy náo nhiệt, một lát sau cũng có mấy đại nhân tò mò vây quanh lại đây, cũng có tiểu thiếu gia tới tìm. Chờ Diêu Ái đem con cá lớn phân thành bốn phần, cho bốn tiểu hài tử cuối cùng, rốt cục cũng thở ra một hơi. Một đại nhân vậy xem nói: “Bao nhiêu tiền? Cho ta một con đi.”

Diêu Ái lúc này thực vẻ mặt cầu xin xem xét còn có mấy phiến bèo. Nàng quay đầu thăm hề hề kêu một tiếng: “Sư phụ...” Lại phát hiện không biết khi nào sư phụ không còn ở phía sau. Vội vàng quay đầu nhìn ngó xung quanh, đã thấy cách đó không xa sư phụ cưỡi ngựa cả lơ phát phơ hướng bên này đi tới. Đến gần, mới phát hiện sư phụ trong tay dẫn theo một đám béo cùng loại vật...

Thư Khinh Thủy một tay cầm cương, nhảy xuống ngựa, đi đến sọt cá, cũng không thấy động tác như thế nào, đám bèo kia cùng loại vật “Rầm” một tiếng tan, chắc chắn cá với nước vui vẻ vào bên trong sọt. Sau, Diêu Ái nhúc nhích hỏi: “Sư phụ biết ta cá không đủ?”

“Ân” Thư Khinh Thủy thần nhiên một tiếng.

“Cho nên giúp ta bắt cá?”

Lại một tiếng “Ân” thần nhiên trả lời.

“Bởi vì mất hứng tìm cần câu, cho nên tùy tiện dùng nội lực, lấy nước bèo ở bên ngoài một quyền che giấu, đem tất đến đây?” Lại là một tiếng “Ân” thần nhiên, còn hơi hơi miết liếc mắt một cái, Diêu Ái nháy mắt hiểu ra cảm tưởng “Thì tính sao”. Trực tiếp đem nước dùng nội lực ngưng tụ thành bóng nước, đem cá vây bên trong, bên ngoài tùy tiện lấy bèo cuộn lại, cho nên thoát nhìn giống như dẫn theo đoàn bèo. Nhưng chỉ cần có người cẩn thận ngấm lại, không nhận ra làm sao bèo có thể chống đỡ tốt như vậy? Cho nên đến gần thùng cá, nội kinh buông lỏng, bèo liền tản ra, cá với nước rơi thẳng vào trong.

Bất quá không thể không nói, trông bên lừa gạt vẫn là cực giống, nếu không phải từ nhỏ cùng sư phụ từng ngoạn qua cái loại này ngưng thủy ngưng uẩn ngưng phong xiếc, nàng nhất thời sẽ không dễ dàng nhìn thấu như vậy. Diêu Ái nghĩ nghĩ, sau đó còn thật sự cùng Thư Khinh Thủy nói: “Sư phụ sư phụ, kỳ thật ta cảm thấy chúng ta có thể biểu diễn trò ảo thuật đi.”

Ngày thứ nhất liền như vậy trôi qua, Diêu Ái có chút thu hoạch, ít nhất buổi tối ở trọ có tiền. Nội tâm cũng tương đối vui vẻ tự đắc. Thư Khinh Thủy cấp nàng quên đi, bán như vậy, còn không bằng trực tiếp bán tiền ngư tới. Diêu Ái lại ủ rũ, Thư Khinh Thủy cười sờ sờ đầu nàng lại vỗ vỗ lưng nàng, thúc giục nàng đi ngủ. Khách sạn không thể so với hoang dã, trời rộng rãi, mặc ta nằm, hai người vừa không phải vợ chồng vừa không phải cha và con gái, một gian không tốt. Muốn ngủ, một ngày ở chung chính là hợp với nhau, Diêu Ái lại mất mát, vì thế hơi híp mắt ôm thắt lưng sư phụ làm nũng xấu lắm không chịu đi ngủ. Thư Khinh Thủy hơi hơi cứng đờ không thể phát hiện, liền khôi phục thái độ bình thường, vuốt đầu Diêu Ái, khinh dỗi vài câu, vẫn là dỗ nàng tùy từng rảnh tay, đều tự đi đi ngủ.

Đến ngày thứ hai, đương nhiên không có khả năng thực đi dùng võ công nội lực biểu diễn ảo thuật. Diêu Ái sớm đứng lên, hưng trí bừng bừng đem cá nướng một lần nữa cẩn thận làm, so với một đồ chế tác hoàn mỹ khảo cứu rất nhiều, rất có cảm giác sư nghiệp chậm rãi hình thành. Sau đó lại đốt một đồng than củi, rồi làm khung cá, Diêu Ái làm xong hết thấy chỉ cảm thấy mọi sự đã chuẩn bị, còn kém nàng mặc bộ đồ đầu bếp xông ra trận. Vui vẻ ra đôi cây mã đề hôm qua nàng đến chiếm đóng vị trí.

Đình đài lầu các, hành lang dài thủy tạ, con đường tinh xảo thanh lịch xa hoa. Chỉ bên trong phủ chỗ sâu nhất có một tiểu viện im lặng chất phác, chỉ có vài cây trúc cùng một số hoa cỏ không biết tên. Một nữ tử điềm tĩnh ngồi trong viện bên một gốc cây hoa lê, một thị nữ nhẹ giọng đi đến, nghiêng người thành thật nói: “Phu nhân, nghe nói đại nhân đã trở lại, cần phải ra nghênh đón?” Nữ tử ngẩng đầu, nhu hòa với thị nữ cười: “Không cần.” Đầu lại cúi xuống, trong tay cuốn Nhất Hiệt Thư. Thị nữ điểm điểm, lại nhẹ giọng lui ra ngoài.

Ngoài cửa phủ, một đám hạ nhân đứng ở cửa chờ, thấy đại nhân trở về, một người tiến lên phía trước giữ dây cương, một người khác quỳ xuống trước ngựa làm ghế. Lập tức quan viên thanh niên lắc đầu, xua tay. Hạ nhân hiểu ý, một người vội vàng mang cái ghế, hạ nhân đang quỳ vội vàng đứng dậy, đứng cạnh ghế giữ, chờ quan viên đặt chân xuống vội vàng đỡ một phen. Một ngày đêm đi, ngay cả quân sự đều cảm thấy toàn thân cương đau không thôi, huống chi chủ tử hằn trên đầu còn bị thương. Hẳn thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc có chuyện gì trọng yếu, muốn đi gấp như vậy?

Chợt nghe chủ tử phân phó hạ nhân đi xuống, quân sự tình trạng kiệt sức theo đoàn người chỉ nghe mơ hồ liên quan đến một nam một nữ. Hẳn nghĩ trong đầu, gần nhất tựa hồ không có một đôi nam nữ mờ mờ song đạo, mờ mờ song hiệp phía trên truy nã a. Tuy toàn thân kêu gào muốn đi ngủ, nhưng hẳn thân là quân sự tôn nghiêm chức trách không tha chủ tử hấn bận rộn mà hẳn lại đi nghỉ ngơi. Vì thế vẫn một cái xác không hồn dần dần theo sau chủ tử, nghe tiếng có tiếng không nghe chủ tử nhà mình phân phó hạ nhân việc, hoảng hốt dâng lên kỳ dị chủ tử nhà mình như thế nào có cảm giác ra vẻ khả năng “Giỏi giang.” Giỏi giang? Chủ tử nhà mình? Thương hải tang điền, cảnh còn người mất... Áo giáp, nhất định là ảo giác. Thẳng đến quan viên thanh niên nhân thấy được hẳn, bảo hẳn đi nghỉ tạm, hẳn khuyên nhủ: “Đại nhân, thân thể quan trọng hơn, ngài mới nên sớm đi nghỉ tạm.”

Quan viên thanh niên có chút cười khổ: “Hiện tại bảo ta đi ngủ, ta cũng không ngủ được, không bằng làm chút việc, tổng làm cho chính mình quan an tâm chút.” Quân sự lại nói: “Đại nhân gần nhất tâm sự rất nặng, ta không thể cấp đại nhân phân ưu, rất là hổ thẹn?” Quan viên thanh niên xấu hổ cười, vội hỏi: “Trương thúc, ngươi suy nghĩ nhiều, ngươi từ nhỏ xem ta lớn lên, ta trừ bỏ hết ăn lại nằm, còn có thể có tâm sự gì?” Thực rõ ràng có lẽ, quân sự tự biết hỏi cũng không được gì, cũng không cưỡng cầu nữa, nhưng vẫn nhin không được bỏ thêm một câu: “Nhưng phu nhân bên kia...?”

Quan viên thanh niên sợ tới mức lợi hại, liên tục xua tay: “Phu nhân tốt lắm, tốt lắm, đừng đi chọc nàng, cũng đừng lấy gia quy chủ mẫu cái gì bức nàng, nàng yêu thích thiên viện liền ở thiên viện, yêu đọc sách liền đọc sách, đều tùy nàng...”

“Phu nhân tính tình đạm bạc, không giống tỷ tỷ nàng.” Quân sự từng bước thấp giọng nói “Sẽ không dễ dàng trong vòng luẩn quẩn trong lòng như vậy.” Thanh niên vẫn là xua tay: “Nàng gả vào không phải tình nguyện, tóm lại tất cả đều tùy nàng là tốt rồi.” Hẳn xoa xoa thái dương, tinh thần buông lỏng, mới thấy từng đợt đau rút “Trương thúc, ngươi trước đi xuống đi, ta cũng đi nghỉ.” Quân sự nghe vậy, lắc lắc đầu, cũng rời đi.

10. Chương 10: Gây Dựng Sự Nghiệp Thật Không Dễ.

Quản sự lui xuống, quan viên thanh niên ở hành lang thông thả vài bước, lúc trước có người sẽ đưa lỗi tai hồi báo. “Cá nướng?” Quan viên thanh niên có chút giật mình. Hạ nhân kia còn thật sự gật đầu: “Nhìn qua coi như là nghiệp tính, theo khách sạn người ta nói, cô nương kia còn hỏi thăm giá phòng ốc, nói luôn ở khách sạn cũng không thành. Tiểu nhị khách sạn nói thành tây Triệu bà bà có phòng cho thuê, cô nương kia còn nói hôm nay thu quán liền đi xem.” “Ồ lâu dài? ...” Quan viên thanh niên có chút không hồi được, hần vội vàng bước vài bước giữ chặt một hạ nhân khác, “Nhà tù bên kia có hay không bắt đầu động tác?” Hạ nhân kia nói: “Tiểu nhân không biết, tiểu nhân sẽ đến hỏi cái này.” Chạy nhanh như chớp. Chờ người nọ chạy đi, quan viên thanh niên lại giật mình, lắc đầu nói: “Ta lại hồ đồ, bọn họ làm sao có thể ở lâu dài...” Hạ nhân kia lúc trước còn không rõ, cẩn thận hỏi: “Đại nhân hy vọng bọn họ ở lâu dài hay vẫn là không hy vọng?” Quan viên thanh niên há miệng thở dốc, không phát ra âm thanh, hần nở nụ cười, khôi phục sắc mặt: “Người nói đùa, vị đại nhân kia ở hay không, ta sao dám can thiệp.” Hạ nhân càng không rõ, nếu không phải can thiệp, kia một phen rối cuộc vì cái gì?

Vì thế Diêu Ái cá nướng đường liền kết thúc vào ngày thứ hai. Sau nàng nhớ lại, này ấy nàng nắm ngựa, tin tưởng thay đổi mười phần đêm một đồng kia đến bên đường, sinh ý quả nhiên so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều, kết quả nàng vui không đủ a, liền đụng phải “Người quen” đến hỏi thăm. Cầm đầu hai trắng hán, trước đó vài ngày có gặp một lần. Kỳ thật Diêu Ái vốn không nhớ rõ, chẳng qua lúc ấy có một nữ tử đáng thương, kinh hoảng khóc thét không thôi, rồi sau đó sư phụ tỷ bị lão gia kia đưa làm đôi, làm con rể, cho nên nàng thực sự nhớ rõ, cơ hồ là canh cánh trong lòng, vì thế nhân tiện gặp hai người này cũng ấn tượng khắc sâu.

Rõ ràng không phải trời quăng nha môn phụ cận sao? Diêu Ái nhìn nhóm người hùng hổ xúm lại quán của nàng. Mị mị cười: “Các người hai cái ai phóng xuất?”

“Tiểu nha đầu, người quản chúng ta, lần trước là các ca ca không phòng bị, lần này xem người thế nào.” Hung thần ác sát nói, sau đó định đập quán, tiếp theo “A!” hét thảm một tiếng. Diêu Ái thở dài: “Không biết đốt lửa là nóng sao?”

“Người!” Trắng hán kia thân thủ định đánh, Diêu Ái thay biểu tình hơi sợ, “Lần trước tiểu muội có mắt như mù, không biết ngại sau lưng có người chống, không biết đắc tội.” Diêu Ái trái phải nhìn nhìn, chỉ nhìn thấy trên tay may mắn duy nhất cá nướng nói, “Không bằng ăn cái này, coi như tiểu muội nhận tội như thế nào?” Người nọ một phen muốn đoạt cá nướng đem đá đi, “Phi, lấy loại rách nát này muốn ứng phó lão tử...: Bốn phía một mảng ác ý cười vang.

Diêu Ái vội hỏi: “Không thể dói, không thể dói.” Làm một cái thủ thế ngăn đón, khuỷu tay ngằm một kích vào cổ tay trắng hán, nhìn qua giống như người nọ bản thân cố gắng ăn cá. Sau đó nàng đem cá nướng tổ truyền bí phương bắt đầu nói bữa xả đến lai lịch cá, trên tay thường thường chỉ trách, hán trắng kia bị cá tắc trong miệng không nói ra hơi, ngô ngô phát ra, đám kia giúp đỡ hần thấy cũng phải, hần bị “mỹ thực” bắt được, nghe tiểu nha đầu lừa đảo bán cá nướng đạo lý rõ ràng đàm luận về cá nướng cho đạo (cá nướng cũng có đạo lý sao???? @_@), “Ngô ngô” xác nhận.

Diêu Ái một bên vừa nhìn chung quanh, nghĩ rằng nơi này nhỏ, nha dịch tuần phố cũng nên đến bên này tuần tra một vòng. Như thế nào nàng nói đến rất cổ hòng, cũng không thấy bóng người đâu. Nàng cũng không thích đánh nhau bên đường. Nếu đổi thành núi rừng, phỏng chừng đã sớm không nhận được động thủ thử xem phân lượng chính mình. Nhưng trên đường làm hư đồ vật này nọ, làm phiền hà người khác không phải chuyện tốt. Vì thế cùng đám người kia câu được câu không giả ngu. Thư Khinh Thủy phía sau truyền đến thanh âm lãnh đạm: “Không cần chờ, sẽ không đến đây.”

Diêu Ái quay đầu về mặt cầu xin, thăm hề hề gọi: “Sư phụ...” Trắng hán kia rối cuộc mới có cơ hội đem cá trong miệng nhổ ra, phi vài cái, cắn vài miếng, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, vừa mới nhớ tới, vừa tức đem cá vứt đi, đi lên túm Diêu Ái: “Tiểu nha đầu lừa đảo, người tính kế ta.” Thư Khinh Thủy nói: “Ồ tiểu hương tiểu quận, giống hần loại trọng nghi phạm này, đều đã bị trục xuất đến cấp quận huyện, tiến hành thẩm phán định án. Nếu bọn chúng ở Nam Dương, kia đương nhiên là Nam Dương quận thủ phóng.” Nàng thoả mái tránh một đòn hèn hạ bất ngờ, nhú mày nói: “Tư túng trọng phạm là tội lớn?” Thư Khinh

Thủy cười lạnh: “Muốn xem như thế nào túng pháp, bọn chúng chưa bị truy nã, vốn là cần thẩm tra chứng cứ phạm tội lại vừa lập án, nếu quan phủ nói chúng cứ phạm tội không đủ, cũng không tính là bọn hán tư túng chi tội.”

Diêu Ái nói: “Lần sau đem người xấu quảng quan phủ trước phải viết giấy tội trạng bắt bọn chúng ký tên đồng ý?”

“Đôi phương nói bị vu oan bị kẻ xấu bức bách người làm thế nào?”

“Giăng co một phen?”

“Người chui đầu vào lưới, vừa vặn còn thuận tiện phán người một cái tội danh.”

Diêu Ái không nói gì, đem tráng hán bên cạnh không ngừng tưởng đánh nàng choáng váng, đối với sư phụ hỏi: “Liên không chính nghĩa mở rộng phương pháp?” Đám chung quan tưởng xem kịch vui, vừa thấy bằng hữu mình ngã xuống đất, hùng hổ hung thần ác sát về phía trước từng bước xúm lại. Thư Khinh Thủy cười nhẹ nói: “Có, lấy quan áp quan, chúng ta đi xem vị quận thủ kia.” Hần thân thủ đem Diêu Ái bên cạnh, mũi chân lẳng không một chút, liền mượn lực bay ra khỏi vòng vây, đứng trên nóc nhà. Diêu Ái ôm cổ sư phụ, vô cùng hoài niệm trò chơi “Ôm phi phi” này, đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu to: “Sư phụ, ngựa, ngựa...”

Thư Khinh Thủy đầu ngón tay bắn ra hai viên đồng châu, ngựa thấy đau, nâng móng lên chạy về phía trước, người xúm lại sợ tới mức nghĩ ngựa nổi điên, tản ra, sau đó chỉ thấy hai con ngựa đầu lắc lắc, đẩy đám người ra, nhẹ nhàng “Lạch cạch lạch lạch” đi bộ hướng cuối phố. “Sư phụ, tạm thời cách chức có phải hay không tính không là quan?” Diêu Ái nhướn nhướn hỏi. Thư Khinh Thủy cười cười, như đồ tiểu hài tử nói: “Chúng ta lấy Lý Hựu Đa áp hấn.” Nàng cảm thấy có lý, người này cuối cùng cũng có chút tác dụng, trong lòng đối với Lý Hựu Đa hảo cảm cuối cùng có chút phục hồi. Ở góc tối trong phố, một đám nha dịch mang theo xiềng xích hai mặt nhìn nhau, chạy đến đây không thấy người đánh nhau? Kia bọn họ thế nào không thấy người?

Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy hai người trực tiếp đáp xuống trước cửa Nam Dương quận thủ phủ. Thủ vệ hộ vệ quát hỏi: “Lớn mật, người nào?” Thư Khinh Thủy trong người lấy ra một quan ấn, hộ vệ vừa thấy, ôm quyền cúi đầu thối lui. Đi vào bên trong, Diêu Ái nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Thư Khinh Thủy, thấp giọng hỏi: “Sư phụ, quan ấn của người không phải là nộp lên sao?” Thư Khinh Thủy đem quan ấn đưa cho Diêu Ái xem, “Hình bộ thị lang”.

“Này không phải...?” Trên đời này quan nhân đồng chức có rất nhiều, nhưng “hình bộ thị lang” chỉ có một... Sư phụ nói dùng Lý Hựu Đa áp hấn, nguyên lai không phải nói chơi... (Nham hiểm quá nham hiểm quá, cơ mà ta thích *che miệng cười tà*) “Lý Hựu Đa tạm thay ta nhậm chức, dùng quan ấn của ta, một khi đã như vậy, liền đem quan ấn của hấn ở đây.” Thư Khinh Thủy nói vân đạm phong khinh, Diêu Ái thực sự nhìn sư phụ, rốt cuộc vì sao sư phụ nàng nhìn bên ngoài là người chính trực đâu? Vì sao? Vì sao đâu?...

Một đường đi qua, Diêu Ái không thể thán quận phủ thủ tạo quả thật phi thường xinh đẹp, cẩn thận ngẫm lại, trong trí nhớ chính mình còn nhớ mơ mơ hồ hồ, Thư phủ vừa ban cho sư phụ nhà mình cũng từng như thế. “Này nhất định là tham quan.” Diêu Ái bình lời. Thư Khinh Thủy cười cười: “Cũng không phải, nghe đồn tổ tiên Nam Dương che chở, gia sản thập phần nhiều, chức quan quận thủ chính là cầm sản nghiệp tổ tiên đem đi quyền.” Diêu Ái trố mắt: “Như vậy quyền không rõ ràng điên cuồng, không có người quản sao?” Thư Khinh Thủy vừa cười: “Lúc ấy tranh vị đoạt chức vừa định, tân quân vừa mới lên, quốc khố trống không, Phương gia tự thỉnh quyền tằng sản nghiệp tổ tiên, bỏ thêm vào quốc khố, vì dân tạo phúc, Hoàng thượng cảm động và nhớ tới hành động trung nghĩa này, đặc ban thưởng chức nguyên quán Nam Dương quận thủ. Sau người đó chết bệnh, chúng quan tiền cũ, người con lên tiếp nhận.” Diêu Ái than thở: “Nguyên lai bản thân Hoàng thượng ban chức quan.” Khi Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy xông tới, vị quan viên thanh niên kia còn tại hành lang giật mình, nghe thấy Thư Khinh Thủy không lạnh không nóng nói “Phương quận thủ”, cả kinh, sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa quỳ gối trên đất.

Hần thở dài không dám ngắt đầu, cung kính nói: “Tiểu nhân, tiểu nhân...” Người đến hỏi động tĩnh còn không có hồi báo trở về, thời gian này hấn nghĩ tới khả năng còn không có hành động, làm hấn tính chắc tốt lắm; nghĩ tới một hồi làm náo động, người liên can chờ bắt hết vào đại lao; nghĩ tới hai người khinh

thường bắt bớ tự cố rời đi... Lại vụn vụn không nghĩ tới, hai người liền xuất hiện trước mắt mình. Hắn vốn không phải người ứng biến nhạy bén, từ nhỏ đồ đến thân thủ cơm đến há mồm, không có gì làm hắn quan tâm. Chức quan này quả thực là “Thừa kế”, lại chưa từng tranh đấu trong quan trường. Cái chính gọi là, sở hữu có thể sử dụng tiền giải quyết vấn đề đều không thành vấn đề. Hắn từng nghĩ quan trường hắc ám không hơn cái này... Nhưng mà trong khoảng thời gian này hắn trải qua mới làm cho hắn ý thức được chính mình từng thiên chân như thế. Cho nên một cái chớp mắt, hắn hoảng thần, hoàn toàn không có chủ ý.

“Đại nhân, ngài nói Phương Diễn Chi kia có khả năng ngăn đón Thư Kinh Thủy?”

Vị ngồi trên chậm rì rì mở miệng, thanh âm không mặn không nhạt: “Đó là cấp dưới của ngươi, tại sao hỏi ta?” Người nọ bên dưới cả kinh, thở dài nói: “Bách quan đều là cấp dưới của ngài, tiểu nhân ngu dốt không dám so kiến thức với đại nhân.” Người ngồi trên ha hả cười: “Tiểu tử kia nhất gan sợ phiền phức, không chịu nổi trọng dụng, ngăn đón chỉ sợ ngăn đón không được bao lâu.” Mấy người bên dưới cũng gật đầu. “Cho nên, việc đề nghị lúc trước nên sớm chuẩn bị?”

Tên còn lại tiến lên: “Đại nhân tin tưởng Thư Kinh Thủy bởi việc này cùng Hoàng thượng nháo? Nếu việc này thành...” Hắn chưa nói xong, bị tên còn lại đánh gãy: “Lời nói đại nhân, ngươi dám hoài nghi?” Người nọ vội im miệng, lui xuống. Người ngồi trên cũng không tức giận, quét người phía dưới liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Các ngươi cũng coi như đại thần lâu năm, có từng phát hiện khi nào Hoàng thượng cùng Thư Kinh Thủy bắt đầu xa cách?” Hắn nguyên ý không phải câu hỏi, liền tiếp tục đáp: “Ta lại nhớ rất rõ ràng, đó là bảy năm trước, năm ấy tiểu nha đầu kia chín tuổi...”

11. Chương 11: Cũng Là Có Thể

Bảy năm trước bên trong vườn Thư phủ, khó được có một đồng người. Bên ngoài thị vệ đứng thẳng, giữ nghiêm bốn phía. Một đoàn thái giám bưng hoa quả điểm tâm châu ngọc đồ chơi một chữ sắp xếp, cung nữ hai bên đứng quạt. Ở giữa là một bạch cầm y, được thêu từ kim tuyến thành hình rồng đẹp đẽ quý giá. Cầm y chủ nhân ngồi xổm xuống, đùa với tiểu cô nương như mèo vờn. Hắn trêu đùa: “Tiểu tân nương của trẫm...” Tiểu cô nương lúc đầu không để ý tới, bị chọc phiền, “A ô” một ngụm hung hăng cắn, nam nhân kia hét thảm lên một tiếng, rút tay ra, máu từ vết thương chảy xuống. Cung nữ thái giám sợ tới mức quỳ xuống, thị vệ bên cạnh nam nhân cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hét lớn một tiếng: “Lớn mật!” Định tiến lên bắt dâ nha đầu này.

Tiểu cô nương hét lên với nam nhân kia: “Ai là tân nương ngươi, lão nhân.” Nhe răng làm cái mặt quỷ, trốn phía sau sư phụ nàng. Chớp mắt liền một cái, thị vệ vươn tay bắt lấy người bị một tay áo cản lại, hiện trường duy nhất một thanh niên không bị tình huống này làm cho sợ, một tay ôm chặt tiểu cô nương, một tay cản hộ vệ kia. Nam nhân bạch y long vắn (hình rồng) không dự đoán được tiểu nha đầu lại lớn mật như thế, lúc này nghe nàng mắng một câu “Lão nhân” lại tức xanh cả mặt, đối với thanh niên kia quát lớn: “Thư Kinh Thủy, ngươi dạy nha đầu này tốt!”

Thanh niên thờ ơ, sờ sờ đầu tiểu cô nương, trấn an, đầu cũng không ngoảnh lại: “Hoàng thượng, ngài là quý nhân, làm gì cùng tiểu nha đầu so đo.” Nam nhân tức giận càng sâu, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo chạy lấy người. Cung nữ thái giám đang quỳ, vội vàng đứng dậy đuổi theo. Thanh niên thản nhiên liếc mắt một cái, mặc kệ hiềm khích. Sau, việc này bị dừng đối với mọi người lúc ấy, hạ lệnh cấm khẩu. Song, còn có chút phong linh rải rác lan truyền ra bên ngoài. Lại một năm, Diêu Ái chín tuổi.

Quận thủ phủ hoa lệ ngàn vạn, càng đi càng sâu, lại bị Diêu Ái phát hiện ra một tòa cô linh tiểu viện, lẳng lẳng ở đây, cùng toàn bộ quận thủ phủ không hợp nhau. Nếu đem Nam Dương quận thủ phủ so với cung đình, nơi này thanh u chất phác, có cảm giác giống lãnh cung. Lúc trước Nam Dương quận thủ nói quanh co sơ hở chổng chất, sư phụ nhận lời đề nghị của hắn, lưu lại làm khách. Diêu Ái nhún vai, sư phụ làm việc luôn luôn để ý, nàng là tiểu nha đầu không tất phải tự phỏng đoán. Sư phụ cùng vị quận thủ kia uống trà nói chuyện phiếm lời kéo tình cảm, nàng nhàn nhàn vô sự liền đi dạo quanh phủ.

Một bên dạo một bên cưỡi lưỡi, thật là xa xỉ. Nếu nói hẳn không có tham ô, Diêu Ái thật sự không thể tin hoàn toàn... Vị tổ tiên kia kiếm được bao nhiêu tiền a? Hạ nhân phỏng chừng đều đã biết nàng là khách quý, cho nên cũng không có người ngăn cản nàng. Vừa nhìn tiểu viện này, Diêu Ái không có tùy tiện đi vào, nàng chọn phương pháp đáng khinh, lên cây (=.=). Khinh công nàng học sư phụ xuất thần nhập hóa làm mẫu, dù chưa tới mức ló hỏa thuần thanh, nhưng lên cây chỉ coi như bữa ăn sáng. Nàng ngẩng đầu chọn một nhánh cây, mũi chân điểm mượn lực, liền lên trên. Tay vịn thân cây, nhìn xung quanh phía dưới, thấy một nữ tử đang ngồi dưới gốc lê lật xem sách. Im lặng đậm đặc, Diêu Ái theo bản năng thở nhẹ, không đành lòng quấy rầy.

Nữ tử kia cũng không phải thật đẹp mỹ lệ, mặt mày thần nhiên, lại tự nhiên toát ra một phong vận điềm tĩnh, làm cho người ta thấy dễ gần. Đang lúc Diêu Ái nghĩ yên lặng rời đi, phía dưới lại có một nha hoàn, cấp nàng kia phi kiện y, giận dữ nói: “Tiểu thư cả đời về sau đều bị giam ở chỗ này.” Nàng kia mỉm cười, không nói.

Tiểu thư? Diêu Ái thu hồi động tác, không có nghe vị quận thủ này có tỷ tỷ muội muội gì, nhưng phu nhân thật ra có một... Một người lớn như vậy, càng không phải là nữ nhi. Diêu Ái nghiêng tai lắng nghe. Nha hoàn lại nói: “Tiểu thư người luôn một bộ dáng thần nhiên, cũng không thấy tức giận, không thấy thương tâm khổ sở, hại em cũng không biết người có phải hay không không thực sự tức giận, thật khó quá. Đại tiểu thư đã chết, người một giọt lệ cũng không có, bị lão gia tát một cái chửi súc sinh không bằng, cũng không thấy người cãi lại.”

Nàng kia rốt cục mở miệng: “Tỷ tỷ đã chết, ta chỉ thay nàng không đáng giá. Cho nên tình cảnh của ta với nàng lúc trước giống nhau, nàng đã chết, ta không đi tìm chết. Bởi vì ta cảm thấy không đáng. Nhưng nếu nàng chọn con đường này, ta cuối cùng nên khẳng định của nàng đáng giá, mới không cho nàng cả đời bị chê cười. Nếu đáng giá, có thể nào vì nàng mà khổ sở rơi lệ.” Nha hoàn bị hóm hỉnh một vòng (ta cũng hóm hỉnh a): “Cái gì có đáng giá hay không, tiểu thư đều đem em nói hồ đồ, em a, em chỉ biết là đại tiểu thư nếu không gặp gỡ người xấu kia, cũng không liên lụy đến người...”

Nàng kia ngừng lời nói của nha hoàn: “Tỷ tỷ không đúng người thích là bất hạnh của nàng, lại không phải của nàng, về sau loại này không cần đề cập đến nữa.” Nha hoàn cũng thập phần không lý giải được, nhưng cũng thuận theo “Là”, yên tĩnh, thử nói tới một chuyện: “Nghe nói trong phủ có đại quan đến đây, người xấu kia sợ hẳn thật sự. Có lẽ chúng ta có thể đem việc này tiết lộ cho người nọ, để hẳn làm chủ?” Nàng kia đang định nói cái gì, Diêu Ái trên cây nhảy vào trong viện, ngồi xổm trước mặt các nàng phồng má nói: “Ta cảm thấy nghe lén không phải chuyện tốt, nhưng các người có chuyện gì tưởng nói cho sư phụ ta biết, ta còn quang minh chính đại nghe.”

Nàng kia “Phốc xích” nở nụ cười, nói: “Người đừng nghe tiểu nha hoàn nói bừa.” Nữ tử bên người kêu tiểu nha hoàn kia ủy khuất dậm chân: “Tiểu thư, em thế nào nói bừa, rõ ràng chính là...” Nữ tử lắc lắc đầu cắt đứt nàng: “Bức tỷ tỷ xuất giá là cha mẹ, muốn ta đại gả cũng là cha mẹ, Phương đại nhân chẳng qua là tới hạ sính mà thôi, thật muốn tính sổ, chẳng lẽ muốn người gây khó xử cho cha nương ta sao?”

Diêu Ái tò mò đặt câu hỏi: “Người hẳn chính là quận thủ phu nhân đi, nàng như thế nào còn gọi người là tiểu thư, người kêu trương phu là người nọ lại xưng hô Phương đại nhân? Còn có việc tỷ tỷ người... Không biết có thể hỏi không?” Tiểu nha hoàn cấp hừ hừ nói: “Tiểu thư nhà ta vĩnh viễn là tiểu thư nhà ta, mới không thừa nhận người xấu kia là cô gia.” Mà nữ tử cúi đầu cười, khí chất yếu đi, mặt mày hiện có điểm nhu hòa ai oán: “Kỳ thật chuyện xưa cũng đơn giản, tỷ tỷ từ nhỏ bộ dạng đẹp, một lần du lịch, cùng Phương đại nhân ngẫu ngộ (ngẫu nhiên gặp), Phương đại nhân kinh diễm, tới cửa cầu hôn. Cha mẹ đối với Phương đại nhân chức quan của cái phi thường vừa lòng, vui mừng đáp ứng. Tỷ tỷ biết được thừa sống thừa chết không lấy chồng. Phụ thân đem tỷ tỷ cảm đoán, tổng nghĩ đến nữ nhi nháo một hồi liền thôi, như thế nào tỷ tỷ tính tình cứng rắn, trước ngày đón dâu mắt thấy đấu tranh không có kết quả, liền lấy cái chết.”

Diêu Ái gật đầu: “Vì thế cha nương người thấy cổ kiêu đón dâu tới, tân nương không có, mượn người lên kiệu góp đủ số?”... Cha nương người thật sự là...” Nàng nghe được tức giận, nhưng nghĩ đến là cha mẹ người khác, nàng người ngoài dùng cái gì lung tung xem vào? Vì thế đem lời mắng chửi bên miệng nuốt xuống. Tiểu nha hoàn nghe được gọi lên thương tâm, nức nở phần hận rơi lệ: “Đại tiểu thư phải gả người nào không có, lão gia phu nhân hứa như vậy một cái không học vẫn không nghề nghiệp hết ăn lại nằm bại hoại gia tử rách nát, danh dự không bằng một phần hồ bằng cầu hữu.. Một nhị tiểu thư, nhị tiểu thư cũng...”

Nữ tử võ võ lưng tiểu nha hoàn, nhu hòa dỗ nói: “Khóc cái gì, kỳ thật ta ở đây không có cái gì không tốt, lại không có người nghi ngờ ta xem sách thuốc, ngủ ngon sành ăn, hoàn cảnh thanh u, trừ bỏ danh phận quận thủ phu nhân, không có gì không thoải mái.” Tiểu nha hoàn nức nở nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ người tính trong này cả đời?!” Nữ tử võ nhẹ lưng của nàng, giúp nàng thuận khí, mỉm cười, ánh mắt có chút xa xăm: “Như thế cả đời... cũng... đều như vậy đi.”

Bên trong Bích Huyền đình quận thủ phủ, tổng thể bàn gỗ ở giữa, ngoài đình u tĩnh thanh bích, đình lan (lan can của đình) tinh xảo, vừa vặn cùng chu tường án thành thú, làm ngay cả một thể bình thường, cây vì lan, lan vì cây, không hổ tên Bích Huyền.

Thư Khinh Thủy cùng Phương Diễn Chi hai người một ấm trà, một người chấp quân trắng một người chấp quân đen, uống trà chơi cờ. Chẳng qua bàn cờ trận thế hỗn loạn, nhìn không ra hạ pháp như thế nào. Thư Khinh Thủy nói: “Quận thủ đại nhân hiếu khách như thế, Thư mỗ sao chống đỡ, dù sao Thư mỗ cách ngày phục chức còn hai tháng, không bằng quấy rầy như vậy, không biết Phương phủ thế nào? Phương Diễn Chi trong tay cầm quân trắng nắm hồi lâu, trong lòng bàn tay ẩm ướt, vuốt ve một lúc, nhưng không nghĩ “Bùm” một tiếng đánh rơi trên bàn cờ. Hắn đưa tay ra kiểm, bị ngón tay Thư Khinh Thủy đè lại: “Đánh cờ không hối hận, Phương quận thủ không chừng đi như thế, đối với ván cờ này mà nói cũng không phải là chuyện tốt.” Phương Diễn Chi ngẩn đầu nhìn chằm chằm Thư Khinh Thủy, ngơ ngác xem, há miệng thở dốc lại chưa nói ra cái gì. Tại trước mặt người này, hắn hết thấy đều giống như không có chỗ nào che giấu. Thư Khinh Thủy lắc lắc đầu, đối với bàn cờ thản nhiên nói: “Người không cần cảm thấy ta xem thấu cái gì, không chừng tâm người, tâm tư rất hỗn loạn, người chỉ sợ chính mình đều không thấy rõ, ngoại nhân như thế nào có thể nhìn thấy?”

Hắn cười nhẹ, lại nói: “Kỳ thật này cũng không phải chuyện xấu, bàn cờ chú ý tính kế địch, ra vẻ trấn tĩnh là một loại lừa dối, người thấp thỏm lo âu, tâm tư đại loạn, đen nhợt điểm chính mình bày ra, kia cũng là một loại lừa dối.” Thư Khinh Thủy lại đặt một quân đen tùy ý hạ ở chỗ quân trắng, “Nhưng mà, mặc kệ nhợt điểm lại nhiều lại sâu, chính mình tưởng thua tưởng thắng tổng muốn xác minh, bằng không lừa địch mà lại hại mình.”

“Mà thắng thua không phân biệt tốt xấu, chỉ cần chính mình cảm thấy cờ đúng là tốt rồi, Phương đại nhân người nói đúng không?” Thư Khinh Thủy nói khẽ này, còn thật sự nhìn Phương Diễn Chi, giống như chậm đợi đáp án của hắn. Phương Diễn Chi trong đầu hỗn loạn tựa hồ không có một tia thanh minh, chậm rãi khai, định thành một đường. Hắn đã bị cuốn vào, không thể thoát thân, duy biết được kết cục mình như thế nào. Một khi đã như vậy, sao không thử hết sức làm sự tình chính mình kỳ vọng, liền làm như trên, cho dù thất bại bất quá cũng duy trì nguyên phán mà thôi, không có tổn thất gì. Tổng so với nước chảy bèo trôi, lắc lư không chừng, cuối cùng mất thấy kết cục dẫn đến hoàn toàn không có gì tốt.

“Phương đại nhân nên cảm thấy quân đen này nên đi hay nên ở lại?” Thư Khinh Thủy mỉm cười hỏi. Phương Diễn Chi cuối cùng có khí lực nở nụ cười, nói: “Kỳ nhân sao có thể để đánh,” hắn đem quân đen đưa đi, “Đương nhiên không thể để lại.”

12. Chương 12: Minh Thương Không Dễ Trốn

Vào đêm đó, Thư Khinh Thủy mang Diêu Ái yên lặng rời đi. Sáng sớm ngày thứ hai, quận thủ phủ mới phát hiện khách quý mất tích, quận thủ hạ lệnh giấu diếm việc này, ngầm cho người điều tra. Nha dịch tuần tra trong Nam Dương không có kết quả, đoán khả năng đã đi khỏi Nam Dương, vội vàng vàng hướng thành mục (một chức quan) thỉnh tội. Đợi thành mục đem tin tức đến, đã là một ngày đêm. Khi đó Thư Khinh Thủy đã xuất hiện tại lúc lâm triều. Hắn lắng lắng nghe Lễ bộ Vương đại nhân đưa ra lễ chế tổ tiên, đưa xâu tặc giang sơn, đưa ra ** không chủ mà loạn, ảnh hưởng đến sử lệ triều cương, chậm rãi đứng tên triều nói: “Hoàng Thượng thánh minh, ** lâu lắm không ứng huyền, nữ nhi Diêu gia đã mười sáu tuổi, đúng là thích hợp để gả.”

Thư Khinh Thủy từ sau ra, ngắt lời nói: “Đồ nhi Diêu Ái ta luôn luôn hồ nháo, không làm, càng chưa từng đọc qua «Nữ quan» «Nữ giới» không hiểu phụ đức phụ dùng như thế nào, hành tung khiêu thoát, không chừng mực, ngay cả tiểu thư khuê các đều không tính, sao có thể nhận vị quốc mẫu? Mặc dù không biết

Vương đại nhân tại sao để mắt, nhưng việc này đâu có thể coi làm trò đùa, giao phó ột nha đầu không làm, quen hồ nháo?”

Vương đại nhân nghe thấy tiếng Thư Khinh Thủy truyền đến bên người, sợ hãi, thiếu chút nữa ngã trên sàn. Nhưng nhớ tới nghị sự lúc trước, trong lòng cười lạnh, cho dù người xuất hiện lúc nào, mặc kệ, lại chấp tay cung kính nói: “Thư đại nhân khiêm tốn, Lễ bộ chúng ta làm việc như thế nào qua loa, đương nhiên đã khảo sát Diêu Ái. Tiểu thư Diêu gia từ nhỏ đã hành tung, kiến thức rộng lớn bao la, có nhiều nghĩa cử, được dân chúng hoan nghênh, là nhân vật đại biểu cho quốc mẫu vương triều ta, là đại hạnh của đất nước.”

Thư Khinh Thủy thoáng nhìn thần nhiên: “Vương đại nhân không phải bệnh hay quên nhanh quá vậy, mới hơn một tháng, đã không nhớ rõ sự kiện đả thương người ở Trần Tu trai.” Trên trán Vương đại nhân đỏ mồ hôi, linh cơ vừa chuyển, dời chú ý nói: “Việc này Cung đại nhân rõ ràng nhất, bất quá, Cung đại nhân, người trên đường gây chuyện nhưng là tiểu thư Diêu gia sở trí tiểu hồ nháo?”

Cung đại nhân một tháng gần đây vốn đã nơm nớp lo sợ, tổng cảm thấy mọi người đều chỉ vào cột sống của hắn châm chọc, chờ chuyện này qua đi. Giờ phút này bị gọi đích danh, không ngờ chuyện này bị điếu ra mặt, kiên trì tiến lên, cuống quýt quỳ lạy, nói: “Việc này đúng là do vi thần vô phương dạy bảo, khuyến tử trừng phạt đúng tội, trừng phạt đúng tội.” Hắn tay áo lau mồ hôi trên thái dương, không dám ngẩng đầu. Thư Khinh Thủy nhắm mắt, quay đầu. Vương đại nhân đắc ý cười: “Lúc ấy chúng đại nhân cũng có quan tham dự vào tràng thẩm án, cảm nhận được tiểu thư Diêu gia vẫn là hồ nháo?”

Trên triều khe khẽ nói nhỏ, ngày đó xem thẩm án trong đầu chỉ khắc sâu hai ấn tượng, thứ nhất là vị nữ nhi Diêu gia không hổ là người Diêu gia, dung mạo hoa mỹ, đoan trang hào phóng, mặc dù lấy nghi phạm tra hỏi, nhưng đều nghiêm cẩn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất có khí nhân. Thứ hai chính là, Thư Khinh Thủy gọi một đám nhân chứng lên, bản án có ai sai, căn bản biện không thể biện. Cho nên tuy rằng lúc ấy Thư Khinh Thủy kết án cũng thừa nhận sai lầm Diêu Ái đả thương người, cũng thỉnh tự trách phạt, nhưng việc Diêu Ái đả thương người, rất nhiều người đáy lòng không quá tin, bọn họ cũng chưa đi tới hiện trường, khuynh hướng cố tình đoán chuyện này vẫn là Cung thiếu gia chính mình rút xuống từ lâu có khả năng hơn.

Vương đại nhân trong lòng cười lạnh, cho dù Thư Khinh Thủy người kiện án tử kia quá mức mỹ, nay chính mình không có lời nào để nói. Thư Khinh Thủy nhìn người ngồi trên, người nọ người trong điện thượng thân thái uy nghiêm, nhìn không ra hỉ nộ. Thư Khinh Thủy cúi đầu trình trọng vái chào: “Hoàng Thượng tất nhiên là rõ ràng đồ nhi của ta bản tính bất hảo.” Tay phải người phía trên hơi hơi co rúm, bảy năm trước miệng vết thương đã sớm lành ngay cả sẹo nhỏ cũng không thấy, hắn quét mắt các hạ thần một lần, rất cục mớ miệng: “Thư ái khanh khiêm tốn, Diêu Ái coi như là trăm nhìn lớn lên, nhu thuận từ lúc còn nhỏ.”

Thư Khinh Thủy nhắm mắt, ẩn hạ tức giận, thần nhiên nói: “Hoàng Thượng cũng hiểu được Vương đại nhân lời nói hữu lý, là suy nghĩ vì Vương triều?” Vương đại nhân một bên gơ chân: “Thư đại nhân người nói lời gì, ta tất nhiên là vì Vương triều suy nghĩ, tuyệt không hai tâm, phải nói Thư đại nhân người, chứ không phải có tâm tư xấu xa gì, mới cực lực ngăn trở? Từ xưa tung tin vịt: Tiểu thị vương, Diêu thị hầu, nhất đế nhất hậu không thể phá, vương triều mới có thể nhiều thế hệ truyền thừa. Cùng là người lòng không hề thuần phục, tướng vương triều bị hủy bởi việc này?” Thư Khinh Thủy cười lạnh: “Vương đại nhân thân là Lễ bộ thị lang, mà ngay cả loại lời đồn vô căn cứ đầu đường cuối ngõ này cũng nói ra. Chờ lời đồn này, chỉ cần người có tâm biên truyền, ngày mai có thể ra một cái ‘Vương thị hậu’ sao.”

“Người, người...” Vương đại nhân khẩu khí không nên lời, “Người lớn mật.” Thư khinh Thủy rất nhanh nói: “Người mới lớn mật, dám nói Vương triều sẽ bị hủy bởi tay Hoàng Thượng, chẳng lẽ triều đại phồn vinh hưng thịnh không phải lợi cho Hoàng Thượng chính là yêu dân, anh minh cơ trí, mà là vì một lời đồn nhỏ nhỏ phổ phưởng? Cũng là người cảm thấy mặc kệ hoàng Thượng thánh minh như thế nào, chỉ cần ngài không cưới nữ tử kia, giang sơn Tiểu thị sẽ bại trong tay ngài? Kia về sau lại truyền ra lời đồn ‘Vương thị hậu’, ‘Lý thị hậu’, Hoàng Thượng hay không mặc kệ đối phương bao nhiêu tuổi, mặc kệ mỹ mạo hay xấu xí, mặc kệ là dư nghiệp triều trước hay là sơn dã bản nữ, mặc kệ xảo quyết mạnh mẽ hay là ác độc âm hiểm, đều một đám đều đều thú, làm cho người phán đoán ‘tội nhân Tổ tông’? Vớ vẩn như thế, một Vương đại nhân còn nói ra.”

“Đủ!” Hoàng thượng cao cao tọa thượng, thân kim long vương hoàng bào quá lớn, “Bốn vương một mối,

hôm nay liền bãi triều.” Đứng dậy phát tay áo chạy lấy người. Thái giám tùy thị đi theo. Trên điện phủ, đám quan lui ra ngoài, lập tức thưa thốt dần. Thư Kinh Thủy còn đứng tại chỗ, nhắm mắt bất chấp mọi thứ. Có mấy quan viên đi qua người hắn, khe khẽ nói nhỏ. “Sẽ không phải Vương đại nhân đoán trúng đi, nghe nói đồ đệ trên danh nghĩa của hắn là tiểu mỹ nhân.”

“Nếu không tiểu nha đầu Diêu gia kia thành hoàng hậu, hắn chính là quốc trượng, loại chuyện tốt này, sao hắn lại phản đối?”

“Chính là, trách không được đến bây giờ còn chưa cưới vợ, liền giữ một tiểu đồ đệ, thì ra là thế a.”

“Ôi chao? Lễ bộ Vương đại nhân nghe nói là người bên tả tướng, sao lại không đề cử cháu gái tả tướng Dung quý phi làm hậu, ngược lại đề cử tiểu nha đầu Diêu Ái?”

“Đừng nói vậy, sau Tam Hoàng muốn lật đổ, Hoàng Thượng tối kỵ triều thần kéo đảng key phái, người cũng không nên hãm hại tả tướng, tả tướng đối với Vương đại nhân có ơn tri ngộ, Vương đại nhân cảm tạ có gần gũi chút cũng là chuyện thường.”

“Kỳ thật, Vương đại nhân đề cử Diêu Ái cũng có lợi cho triều đình, Diêu Ái cơ khổ, hiện tại Diêu gia đã hữu danh vô thực, nàng thân cận duy nhất sự phụ Thư Kinh Thủy ở trong triều cũng không có phe phái, coi nàng làm hậu, không sợ một nhà phát triển an toàn, nhiều loạn triều cương.”

“Quả thật như thế. Xem ra Vương đại nhân đề cử thật là vì vương triều suy nghĩ.”

Thư Kinh Thủy trợn mắt, nhìn về phía long đầu (ngai rồng), yên lặng nhìn trong chốc lát, xoay người rời khỏi.

Thư Kinh Thủy mười bảy tuổi danh chấn kinh thành, năm đó người đắc tội tam hoàng tử ẩn tích, cùng năm trở thành thư đồng của tứ hoàng tử không quyền thế. Từ nay về sau thiếu niên mười bảy tuổi dạy tứ hoàng tử hơn mình ba tuổi, vận dụng quyền thế như thế nào, tránh né tranh đấu như thế nào, tích góp từng tí một thế lực như thế nào, che giấu thực lực như thế nào. Cứ như vậy, bên trong cung tranh đấu hung ác vài năm, tứ hoàng tử bình an không chút chú ý sống sót. Cho đến cuối cùng nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử liên hợp bức cung, hai người chết cũng không nghĩ tới, bản thân phải nhất kích lại chết dưới tay Tứ đệ người mà bọn họ chưa từng để vào mắt.

Nhưng mà bắt đầu từ khi nào? Người kia bắt đầu xác minh được ý thức chính mình là hoàng đế khái niệm này. Hắn hưởng thụ triều thần quỳ lạy, hưởng thụ triều thần hô to vạn tuế, hưởng thụ loại quyền uy chân thật đáng tin. Hắn không vì thế mà ngu ngốc, cũng không phải loại nắm tay người kia nói: “Kinh Thủy, ít nhiều có người.” Hoàng tử không quyền không thế không được phụ hoàng coi trọng.

Hắn không hề cùng y cùng ngồi cùng ăn. Cho dù từng mặc quần áo giản dị đến Thư phủ báai phỏng, công công trẻ tuổi bên người hắn cũng sẽ chạy đến trước Thư phủ đem hai chiếc ghế song song một chiếc đặt lên cao hơn. Lần đầu tiên, vị công công trẻ tuổi kia tự mình là thông minh, hắn thấy cũng không nói, thẳng ngồi lên chỗ của mình. Vì thế, lần thứ hai. lần thứ ba... Sau Thư Kinh Thủy ngại phiền toái, bảo hạ nhân trước khi quét tước hai ghế kia dừng đi chuyển, vị công công kia mới xấu hổ dừng động tác. Sau vị công công kia rời bên người hắn, nhưng ghế kia tựa không đi chuyển như cũ.

Hắn gặp triều thần phản đối, giải trừ đặc quyền gặp quân không báai của y. Đã sớm quên khi đăng vị, Thư Kinh Thủy hành lễ báai, hắn dịu y đứng dậy, vỗ vai y cười to: “Người báai ta như vậy, ta cảm thấy như mình giảm thọ. Thật là kỳ quái, ta nhiều huynh trưởng như vậy, người so với ta còn nhỏ hơn mấy tuổi, ta lại luôn luôn coi người như huynh trưởng chân chính vậy. Không cần quỳ lạy, thật sự lạy, ta không tiêu thụ nổi.” Thư Kinh Thủy nói với hắn, “Không hợp lễ.” Hắn cả giận nói: “Ta đã là hoàng đế, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi miễn quỳ ột người cũng không có?” Sau thật sự sắp xếp chúng nghị, việc này đạt thành. Nhưng bất quá qua vài năm mà thôi, đối với Thư Kinh Thủy ở trước mặt hắn cũng không thần lễ, cũng không cung kính cẩn thận “Bạn tốt” liền cảm thấy chướng mắt. Thư Kinh Thủy phát hiện, có người ngầm tùy ý đối với mấy vị đại nhân điểm vài câu, ngày thứ hai còn có người tâu đệ nghị việc này, mọi người phụ họa, Hoàng Thượng biết thời biết thế hủy bỏ lời mở đầu.

Sau lại, nga cả Thư Khinh Thủy cũng không xưng vi thần, hẳn đều cảm thấy bị mạo phạm, dâng lên bất khoái. Hoàng đế, dù sao cũng là hoàng đế.

Hành lang Đức Cảnh cung điện.

Hoàng đế ở phía trước bước nhanh, Hoàng công công ở sau không thể không chạy chậm đuổi kịp. Hoàng công công thấy sắc mặt hoàng đế xanh mét, cẩn thận hỏi: “Hoàng Thượng có gì? Như thế nào tức giận? Là triều thần khắc khẩu chọc ngài phiền lòng?”

Hoàng đế cười lạnh: “Khắc khẩu? Hẳn không phải mắng Vương Tập Lễ, rõ ràng mắng là trẫm!” Hoàng công công cả kinh, cúi đầu trẫm mặc lui nửa bước, không dám nói lại

13. Chương 13: Nhân Sinh Đại Sự

Lý Hựu Đa cẩn thận trộm dò xét sắc mặt đại nhân của hắn, một mặt bình tĩnh, căn bản nhìn không ra một vị trên triều kịch liệt giằng co lại an vị tại đây, thần nhiên yên lặng xử lý công vụ. Nhưng trực giác hắn cho thấy người này đang tức giận. Hắn chưa bao giờ gặp qua Thư Khinh Thủy thực sự tức giận, cho dù ân uy cũng thần nhiên, kia bất quá cũng là một loại thủ đoạn, bên trong tức giận là giả, thổ lộ tình cảm cũng là giả. Nhưng mà giờ phút này, hắn lại cảm thấy người này rốt cục thật sự tức giận.

“Đại nhân... Kỳ thật ta cảm thấy lễ bộ thị lang Vương đại nhân cũng không thật tình muốn Điều Ái làm hậu, nếu thành, bọn họ chẳng những đắc tội ngài, lại cổ vũ thể lực của ngài, như thế lại không công cấp chính mình một cường địch, mất nhiều hơn được.” Thư Khinh Thủy thần nhiên phiêu phiêu liếc mắt một cái: “Nghe người quý củ kêu ta một tiếng đại nhân, thật đúng là hiếm thấy.”

Lý Hựu Đa “hắc hắc” cười mĩa hai tiếng. Thư khinh Thủy người này ở chung thật không tốt, người lấy lòng thổ lộ tình cảm, hẳn cũng không vì vậy thân thiện thân cận. Nhưng ở chung cũng có cái tốt ở chung, hẳn không dễ tâm tới nghi thức xã giao, cũng không phân biệt cao quý, người không cần sợ chỗ nào không nghĩ qua liên mạo phạm hắn. Trên thực tế, Lý Hựu Đa thông qua quan sát, Thư Khinh Thủy người này, làm hắn để ý gì đó thật sự rất ít, công danh lợi lộc không cần phải nói, một ít người thanh lưu cũng đều xưng chính mình yếm khí đồ vật này đó, nhưng những người đó luôn tự mình rất cao, đối phương đánh giá hơi không thỏa mãn, liền khó thở gờ chân. Nhưng đối với Thư Khinh Thủy mà nói, cho dù sau lưng có người ác ý hại, lời đồn bốn phía, y cũng lơ đãng.

Hắn vừa mới vào hình bộ không lâu, khi đó Thư Khinh Thủy đã là Thượng thư hình bộ. Lúc ấy Lại bộ quan to nhất sau lưng bố trí cực thịnh, thậm trí trên công sự làm khó dễ. Nhưng Thư Khinh Thủy mỗi lần thấy hắn đều khách khách khí khí, không thấy khác thường. Khi đó Lý Hựu Đa còn tưởng đại nhân nhà mình suy nghĩ vì đại cục, kiềm chế ả nham, trong lòng thập phần kính nể. Nhưng mà, sự thật chưa bao giờ tốt đẹp cả. Sau lại một lần, Thư Khinh Thủy không biết lúc nào phát hiện hắn không có tiếng tăm gì lại chức nhỏ, muốn đặc biệt điều hắn làm phó thủ, trực tiếp thăng quan cũng không nhập lưu phẩm nhảy thẳng lên tứ phẩm Hình bộ thị lang. Lại bộ quản nhân sự, đương nhiên không chịu, vị Lại bộ quan to kia cực lực phản đối cực lực ngăn trở. Thư khinh Thủy tự mình tới cửa bẩm phỏng vị kia, sau ba lần, vị quan to kia thái độ thay đổi hẳn, ngược lại việc hắn được thăng cấp chỉ là việc nhỏ. Lý Hựu Đa thế này mới hiểu, cái gì ả nham, cái gì lấy đại cục làm trọng, tất cả đều do mình phán đoán. Người ta không xem trong mắt, mặc kệ mà thôi.

Từ nay về sau, Lý Hựu Đa cũng quan tâm tính tình chính mình, tùy tiện, đối với địa nhân nhà mình trực tiếp “Người” với “Người”, dù sao người ta không cần, hẳn cần gì phải chủ động đồng nghi thức xã giao. Cứ như vậy, giảm giọng quan khách sáo phỏng đoán dùng từ, hẳn cảm thấy hiệu suất làm việc cao lên không ít.

Nhưng giờ phút này, đối với khuôn mặt bình tĩnh kia, hắn không khỏi cẩn thận gọi một tiếng “Đại nhân”. Bất quá còn có thể tổn hại người, hoàn hảo, Lý Hựu Đa đã sớm luyện da mặt dày, cười mĩa hai tiếng liền nói: “Đại nhân nếu thích nghe, về sau ta mỗi ngày đều gọi.”

Quả nhiên, Thư Khinh Thủy xin miễn cho kẻ bắt tài nói: “Miễn.” Xong lại nói: “Vương đại nhân bọn họ kỳ thật giống người vừa rồi, biết ta sẽ ngăn cản, cho nên mới có gan đem chuyện này bẩm báo.” Lý Hựu

Đa vừa định nói người này như thế nào cùng y tranh cãi, sau khi nghe được cửa câu sau có chút hiểu, suy nghĩ nói: “Kia kỳ thật Diêu Ái nếu làm hậu, bọn họ còn khóc. Cho nên nếu ngài buông tay mặc kệ, đổi lại chính bọn họ ngăn cản. Dù sao cũng Hoàng thượng trở mặt, làm ai phải đi, ai lật mặt.”

Thư Khinh Thủy nhắm mắt nói: “Đám kia ngu xuẩn. Việc này thật bị nói tới hội nghị, có thể quyết định sẽ là người ngồi trên ghế kia, nếu hần muốn làm nhanh chóng, đến lúc đó bọn họ muốn đổi ý ngăn cản, cũng là hữu tâm vô lực... Bất quá...” Thư Khinh Thủy chậm rãi trợn mắt, ánh mắt nhìn về phía xa xôi hư vô, âm thanh chậm rãi, “Người sau màn này, nghĩ cũng tính ta tuyệt đối sẽ không đứng nhìn.”

Diêu Ái nằm úp sấp trên bàn, ngón tay vô ý thức nắm một đóa hoa. Nàng suy nghĩ về quận thủ phủ tiểu viện thanh u. “Cho dù lần này ta về nhà thì như thế nào, tuổi ta đã không còn nhỏ, cuối cùng phải lập gia đình. Lần sau gả cho người bất quá cũng vẫn là cha mẹ đặt đầu con ngồi đấy. Ta sở cầu không nhiều lắm, chỉ cần một nơi cho ta an tâm đọc sách là tốt rồi. Đúng là nơi này. Ta tội gì phải gả cho người thứ hai không biết người trong nhà hần thế nào? Nhà tiếp theo không nhất định cho phép ta đọc y, còn dư thanh u tiểu viện, không bắt ta đảm nhận việc nhà, trong bụng không tức không thúc giục không oán ta.” Nàng kia nhu hòa cười, không để ý mái tóc bay nhẹ, tiếp tục chậm rãi nói, “Nếu gả lần hai, thanh danh không tốt, nhà của ta không phải danh môn phú hộ, để người tái giá đã là khó, cho dù trượng phu không chê, sau nhập môn muốn cha mẹ chồng đối xử tử tế, chỉ dựa vào vận khí.”

Nha đầu không phục nói: “Nếu em có biện pháp cho người chẳng những thoát ly khỏi nơi này, có thể tự do hành tẩu, không hề bị cha nương trói buộc nắm trong tay?” Nàng kia nói: “Nếu ta là nam tử, ta sẽ nguyện ý du y tứ phương, nhưng thân ta là nữ tử, vừa không có võ công, lại phần không giống nam trang, lại không bền lòng, không cần ngũ thể. Tự do hành tẩu tứ phương, có khả năng bị hãm hại nơi không ngờ đến. Vẫn là lời lúc đầu, nếu nơi đâu đầy đủ những thứ ta cần, ta tội gì phải khó xử chính mình, lại đi tìm phiền toái.”

“Nhưng là”, nha đầu dậm chân, cũng mặc kệ ngoại nhân ở đây, thốt lên nói, “Tiểu thư người ở quận thủ phủ danh nghĩa là phu nhân, người xấu kia ngày nào nhớ tới người, cứng rắn muốn sinh hoạt vợ chồng, thì người làm sao giờ.”

Nữ tử lật trang sách ngón tay cứng đờ, nàng cúi đầu kẻ thở dài: “Ta từ nhỏ chỉ biết sau khi ta lớn lên phải gả ột người ta không biết, sau đó trở thành vợ chồng. Lớn hơn chút, bắt đầu đọc sách thuốc, mới hiểu thế nào là vợ chồng chi thực, nguyên lai cùng nhóm thanh lâu kỹ nữ làm những chuyện như vậy là giống nhau. Lúc ấy cảm thấy cả người khó chịu, ghê tởm không thôi. Nhưng mười mấy năm đọc sách y, tâm dần dần tĩnh, việc vầy vốn cùng ăn cơm ngủ như nhau, là gốc rễ con người, cần cần đối đãi quá mức khác nhau.” Nữ tử khéo môi hơi cong, còn có tâm tình nói giỡn, “Cho dù không tĩnh, làm mười mấy năm chuẩn bị tâm lý, cũng không sai biệt lắm.”

Nàng nói như vậy, Diêu Ái lại không biết chút gì. Lập gia đình a... Nhất tưởng muốn cùng một nam nhân mình không biết ở cả đời, còn muốn làm việc cầu thả kia, Diêu Ái chỉ cảm thấy rung mình, lòng tơ trên người đau đớn, không thoải mái đến cực điểm.

“Lập gia đình a...” Diêu Ái thì thào, lẩm bầm lầu bầu. Vì sao nhất định phải lập gia đình? Như bây giờ sống cùng sư phụ nương tựa lẫn nhau, cũng rất tốt. “Cha mẹ đặt đầu, con ngồi đấy” nàng đã mất cha mẹ, nhưng nếu sư phụ vì nàng định ra việc hôn nhân, nàng nên như thế nào? Diêu Ái cầm cánh hoa, đầu ngón tay vuốt ve, có chút rỉ nước. Không muốn a... Khi đó nàng âm ỹ làm nũng sư phụ một chút, sư phụ đau lòng sẽ không bức nàng đi. Không đúng, nếu sư phụ thực vì chuyện hôn sự của nàng, khẳng định sẽ hỏi qua ý kiến của nàng, khi đó đánh chết cũng không muốn là có thể. Nàng trong lòng chắc nịch, thoáng chốc lại khoái hoạt.

Nhưng một ý niệm khác lại bao phủ trong đầu, nàng có thể không lấy chồng, sư phụ về sau sẽ lấy vợ, khi đó nàng còn có thể như bây giờ? Nghĩ đến trong nhà lại có thêm một nữ nhân tiến vào sớm chiều ở chung, trong lòng Diêu Ái lại trầm mặc, tâm tình lại đi xuống. Hung hăng lại nghiền một cánh hoa khác, ý thức chính mình đang làm cái gì, Diêu Ái thở dài, đem bông hoa chính mình chà đạp nhẹ nhàng vuốt, lẩm bầm: “Nếu nhất định héo, để ở bình không được, liền ủy khuất người làm hoa khô.” Nàng tìm quyển sách tùy ý, lấy giấy Tuyên Thanh, đặt hoa vào bên trong. Lè lưỡi, đem sách trở về chỗ cũ.

Thư Khinh Thủy đi vào phòng, khẽ cười nói: “Đang làm gì?”

Diêu Ái quay đầu, thấy sư phụ trở về, cao hứng tiến đến sáp lại, ôm cánh tay sư phụ, diêm nhiên hỏi: “Sư phụ a, ta có thể hay không phải lập gia đình?”

Thư Kinh Thủy ngần ra, trong nháy mắt còn tưởng rằng Diêu Ái đã biết cái gì, lại nhớ đến buổi lâm triều hôm nay, muốn truyền ra ngoài cũng không thể nhanh chóng đến vậy, càng không thể rơi vào tai Diêu Ái, bèn xoa xoa tóc nàng, hỏi: “Sao lại nhớ tới việc này?”

Diêu Ái nói: “Mấy ngày trước cùng quận thủ phu nhân hàn huyên vài câu, sư phụ biết không, vị quận thủ phu nhân là bị ép tới, bởi vì tỷ tỷ nàng thề sống chết không theo, tự sát trước khi đội ngũ đón dâu tới, cho nên cha mẹ nàng liền đem nàng đưa lên kiệu hoa.”

Thư Kinh Thủy khẽ nhíu mày, nghe Diêu Ái tiếp tục nói: “Tuy rằng nghe nàng nói chuyện, đối với hiện tại không có gì bất mãn, nhưng luôn luôn có một loại thật sâu không thể nê hà cảm giác vô lực. Sư phụ a, nếu lập gia đình không nhất định hạnh phúc, vì sao cha mẹ nhất định phải đem nữ nhi gả ra ngoài?”

“Cho nên sư phụ, ta có thể hay không phải lập gia đình? Cho dù biến thành gái lơ thì bị người chê cười, cứ để bọn họ cười, ta chính mình mặc kệ, không cần vì ý tưởng bọn họ mà ép buộc chính mình đúng hay không?” Diêu Ái lôi kéo tay áo sư phụ, ánh mắt chớp chớp chờ đợi nhìn hắn, còn kém sau lưng ve vẩy cái đuôi. (Thảo: Thật có tiền đồ chân chó)

Thư Kinh Thủy bị nàng chọc cười, khẽ cười một tiếng, sờ sờ đầu nàng nói: “Không ai dám cười người gái lơ thì, người không muốn gả, không ai có thể bức người.” Cậu nói cuối cùng, lại mang theo một phần sát khí. Diêu Ái vui vẻ cọ cọ cánh tay sư phụ: “Ta chỉ biết sư phụ tốt nhất ~”

“Sư phụ a, còn có một chuyện.” Diêu Ái xoa chiếc cằm nhỏ nói, “Sư phụ người về sau có thể hay không thú cho ta sư nương?”

Thư Kinh Thủy ngần ra, nói: “... Người... Muốn ta thú sư nương?” Hắn nghe nói tiểu hài tử mồm côi, ầm ỹ muốn phụ hoặc mẫu, việc này sẽ không chậm vài ngày rơi xuống đầu mình... Nếu thật muốn thú một cái, thật đúng là phiền toái...

Kết quả chợt nghe Diêu Ái vội nói: “Không đúng không đúng không phải, sư phụ, tuyệt đối không phải.” Xem nàng nói bốn lần “Không phải”, Thư Kinh Thủy cười khế, chờ nàng nói tiếp. Diêu Ái nói: “Ta nói là, giả sử sư phụ muốn lấy sư nương, sư nương không thương ta...”

“Đuổi nàng ra ngoài.” Thư Kinh Thủy một lời ám định.

14. Chương 14: Hồ Bằng Cẩu Hữu

“Ta có phụ thân!”

“Ta có sư phụ!”

“Ta có mẫu thân!”

“Ta có sư phụ!”

“Ta có ca ca!”

“Ta có sư phụ!”

“Ta có Lưu bá!”

“Ta! Có! Sư! Phụ!”

“Không có người muốn người dă nha đầu! Không cho người theo ta lấy! Người lại lấy ta gọi phụ mẫu thân!”

“Ta có sư phụ! Người tài cán lấy gì đó của ta!”

Hai tiểu hài tử một nam một nữ tranh đoạt con diều màu sắc rực rỡ trên tay, không chịu nhường. Diêu phủ đương nhiệm lão gia phu nhân cung kính khách sáo khách nhân một người tả hữu, trên mặt lấy lòng cùng cẩn thận tươi cười trò chuyện câu được câu không, dần dần đi tới.

Tiểu nam hài nhìn thấy, cao giọng kêu: “Phụ thân! Mẫu thân! Nàng lấy con điều của con!”

Điều phủ lão gia phu nhân nghe thấy tiểu nhi tử nhà mình quát to, mới chú ý bên này, sắc mặt bị hoảng sợ tái nhợt. Điều phủ lão gia bước lên phía trước túm lấy con mình, ấn đầu của hắn cấp tiểu cô nương bồi cười nói khiếm: “Ái... Ái nhi, đường đệ con không hiểu chuyện, con đừng cùng hắn so đo.”

Tiểu nam hài giấy dựa không phục nói: “Rõ ràng là nàng cướp của con, phụ thân không giúp con còn mắng con?!”

Tiểu cô nương đã sớm chạy bên người sư phụ, túm tay áo sư phụ trừng mắt nam hài nói: “Nói vậy, này rõ ràng là bá phụ ta phụ thân người vội lấy đưa ta chơi.”

Tiểu nam hài “Oa” một tiếng khóc: “Đây là của con, rõ ràng là của con, phụ thân cha như thấy nào lấy nó cấp dã nha đầu này.”

Sắc mặt cha hắn lại biến, lôi kéo hắn mãnh liệt một chút, quát: “Con nói vậy bạ gì đó, như vậy không giáo dưỡn.” Hắn hướng xin lỗi đối với bên này: “Thư đại nhân, chúng ta về sau nhất định hảo hảo quản giáo, hảo hảo quản giáo...”

Tiểu nam hài lão đảo một cái, ngã trên mặt đất, khóc lơi hại hơn.

Tiểu cô nương trên mặt cau giận chưa giảm, cố ý ngửa đầu đắc ý nói: “Người có phụ thân mẫu thân huynh trưởng Lưu bá thì thế nào, ta có sư phụ là đủ rồi.”

Sư phụ nàng ho nhẹ một tiếng: “Điều Ái, trả con điều cho hắn đi, nếu người thích, ta mang người ra đường mua.”

Tiểu cô nương vừa nghe, thoáng chốc tức giận cái gì cái gì cũng chưa có, ánh mắt sáng trong suốt dặt tay áo sư phụ nói: “Sư phụ nói thật? Sư phụ cũng không thể nói dối.” Con điều gì, bố diên (quần áo cũ) đều không sao cả, không thể so với cùng sư phụ đi dạo phố trọng yếu.

Sư phụ ôn hòa cười, xoa xoa tóc nàng nói: “Hiện tại chúng ta đi?”

Cô gái gật gật đầu, cao hứng phấn chấn chạy tới đem con điều có chút biến hình phóng tới tay tiểu nam hài khóc nháo, chạy về dặt tay áo sư phụ, từng bước lộ khai.

Tiểu nam hài nhìn con điều đã muốn pha hư khóc càng to hơn, hắn dùng toàn lực khóc thét: “Ta là người khác đều không cần chơi với người, người cái hỗn đản.”

Tiểu cô nương quay đầu, làm cái mặt quỷ: “Ai hiếm lạ.”

Lại một năm, Điều Ái mười tuổi.

Nữ hồng? Miễn đi.

Học trù (nấu ăn)? Chính mình vẫn có tiến bộ, bất quá hiện tại tay nghề của nàng không tất yếu phải học.

Phác điệp (bắt bướm)? Còn không bằng xuống nước bắt cá thú vị hơn.

Mang theo nha hoàn ngao du? Đừng nói nàng không có khả năng mang nha hoàn, nàng vừa mới cùng sư phụ ngao du trở về, thật sự không có nổi cái hào hứng kia.

...

Suy nghĩ một vòng, nàng tỉnh ngộ tiểu thư giống nàng đều là sâu gạo, thậm chí cảm thấy an ủi. Nàng tự hỏi một lần tuổi như nàng thiếu gia công tử đang làm cái gì. Cuối cùng không phải dụng công đọc sách cầu công danh, chính là đang đùa giỡn đi, còn có chút người trong võ lâm phỏng chừng đang luyện công.

Nàng không cần cầu công danh, luyện thành thần công cái thế cũng không phải theo đuổi của nàng... Mà đùa giỡn, đùa giỡn, tổng cũng phải có mấy cái hồ bằng cầu hữu. Bỗng nhiên, nàng nhớ khi còn bé, ngẫu nhiên ngoài bá phụ thân thích bên người bạn bè tiểu hài tử thân thích đùa giỡn, còn có đường đệ trên danh nghĩa của nàng cướp con điều, đem người cướp lấy khóc. Tiểu hài tử kia thật đúng là nói được làm được, thuyết phục bọn trẻ con tất cả đều cô lập nàng.

Bất quá nàng cũng chẳng sao cả, vốn cùng đám tiểu hài tử kia không thân, không cùng nàng chơi, nàng cũng không thèm để ý. Cẩn thận ngẫm lại, chính mình có thể xưng được với bằng hữu, cũng có Tiểu Xuân. Nghĩ đến như thế, quả thật là có chút bị kích... Trong đầu bỗng nhiên nhớ đến đám người trên núi, tuy rằng ở chung có hai ngày, cũng cảm thấy so với thân thích trên danh nghĩa ở Diêu phủ còn thân thuộc hơn. Bọn họ... Hẳn là cũng có thể cho là bằng hữu đi... Diêu Ái yên lặng tưởng... Có phải mình có chút tự mình đa tình?

Đang lúc suy nghĩ miên mang chán chết, nàng thu được một phong thư, từ Diêu gia chuyển đến, nhưng lại từ Biện Châu. Nàng xem, một trận vui sướng. Một đóng thư viết lưu loát, một phận vài bức loạn bút ký hỗn độn kể, nàng xem cảm thấy thân thiết. Trong thư biết được, Tư Mã Thiếu Nghi một hàng một đường du du ngoạn ngoạn, rốt cục không bị lạc đường, cuối cùng thuận lợi đến Tư Mã phủ. Tư Mã Thiếu Nghi thử hướng gia gia hần thám thính thân phận hai người Diêu Ái, không tưởng, gia gia hần vừa nghe tên “Diêu Ái”, lập tức cho biết là ai. Một đám người nghe xong cao hứng, không giữ quy tắc cùng nhau viết thư gửi. Vì thế phong thư này, đương nhiên liền gửi đến Diêu gia kinh thành.

Tư Mã trong thư mỉm cười nói: Không nghĩ tới, người dĩ nhiên là một người nổi danh.

Mà Chương Hồng trong thư mắng: Người nha đầu kia, gạt chúng ta chuyện tình nữ hiệp hộ còn không có hoàn, Diêu gia lớn như vậy nhìn người một mục tiêu làm sao trốn.

Cho dù bị “Mắng”, Diêu Ái cũng thức vui vẻ. Tâm tình tốt, Diêu Ái cũng tìm giấy bút viết một phong thư, vui vui vẻ vẻ tự mình cầm đến dịch quán.

Diêu Ái trên đường trở về, có người gọi nàng: “Diêu Ái, người là Diêu Ái?” Nàng quay đầu, một thiếu niên xa lạ. Người thiếu niên kia nói: “Ta là Trương Mạch, giờ cha ta cùng bá phụ người thường lui tới, ta cũng thường xuyên đến chơi, người không nhớ rõ ta sao?”

Diêu Ái ngượng ngùng nói thật không nhớ rõ, cũng ngượng ngùng nói cho hần, nàng không thường cùng người đến Diêu phủ, không biết là “Thường xuyên đến Diêu phủ” cùng “Cùng nàng nhận thức” tất nhiên có liên hệ.

Người thiếu niên kia kinh hỉ thân thiện nói: “Người thay đổi thật nhiều, ta đều nhận thức không ra người.” Sau đó bọn họ hàn huyên một đồng chí tiết. Diêu Ái nghe nghe giật mình tỉnh ngộ: “Sau lại, có phải hay không các người đi theo ‘Đường đệ’ trên danh nghĩa trên đường chặn đứng ta, cùng tuyên cáo về sau tuyệt đối không bao giờ cho ta theo chơi nữa?”

Người thiếu niên kia xấu hổ mặt đỏ: “Kia, đó là khi còn nhỏ làm việc ngốc, người đừng để ý.”

Diêu Ái cười đáp: “Ta muốn cảm tạ các người mới phải, nếu các người không hùng hổ vây quanh ta, Tiểu Xuân cũng sẽ không cho ta bị khi dễ, mà cứu ta ra khỏi vòng vây.”

Diêu Ái hồi tưởng ngày ấy nàng bị đường đệ bỏ tờ giấy hẹn giống tự ước xuất môn. Đến địa điểm ước định, chỉ thấy đường đệ cùng một đám nhỏ bức nàng đến một góc, bao quanh vây quanh, thị uy tuyên cáo: “Chúng ta muốn đoạn giao với người, về sau không cùng người chơi.” Tiểu Diêu Ái cảm giác mạo danh kỳ diệu nhảy mất mấy cái, đám tiểu hài tử kia thật có chút quen mặt, nhưng có nhiều đứa không hề có ấn tượng. Nguyên bản sẽ không chơi đùa với nhau... Tại sao đoạn giao?

Trên đường mặc dù người đến người đi, nhưng tiểu hài tử cãi nhau, không người quan tâm. Đang lúc tiểu Diêu Ái tự hiểu như thế nào hết sức thoát thân, đã có một tiếng cười khê truyền đến, nữ tử mang theo một làn gió thơm chen vào vòng vây đứa nhỏ, cười kéo tay nàng nói: “Nguyên là là vị tiểu thư nhỏ lần trước, bọn chúng không muốn chơi với người, ta với người chơi?”

Tiểu Diêu Ái nhận ra nàng, chỉ vào nàng nói: “Nga, tỷ tỷ xinh đẹp vút khăn loạn.” Nữ tử so với lúc ấy, thành thực không tí, nhưng cũng thiếu chút khí phong trần, ngược lại càng thanh thuần đáng thương chút, đuôi lông mày khéo mắt lưu chuyển khi mới ẩn ẩn hiện ra mị ý giấu diếm, làm cho người ta lần đầu sinh ra thương xót, lần thứ hai mặt bị mị hoặc, khó lòng phòng bị.

“Ta mới, không, có, vút, loạn, khăn.” Nữ tử nheo mắt lạo một chút nói. Diêu Ái lập tức nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, hung hăng sẽ không đẹp nga.” Nữ tử nghe vậy sắc mặt chợt tắt, che miệng u oán, “Thật sự là hai thầy trò khó hiểu phong tình, khối khăn kia ta nhặt trở về, còn thêu lên, người cần phải xem?”

Tiểu Diêu Ái gật gật đầu, nữ tử lôi kéo tay áo nàng từ vòng vây bọn nhỏ đi ra. Sau Tiểu Xuân lại không dám đem một tiểu cô nương tới kỹ viện, lấy cớ sắc trời đã tối muộn, khăn lần sau sẽ cho nhìn, đưa nàng trở về nhà. Cũng không ngờ mấy ngày sau, bản thân Diêu Ái tự mình đến, trực tiếp ngồi trong phòng nàng rung rung hai đùi ngồi trên giường, nàng sợ tới mức chết khiếp. Diêu Ái còn đắc ý cười, sau đó vô cùng cao hứng nhìn chiếc khăn được thêu lên, thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Sau Tiểu Xuân tò mò hỏi nàng một tiểu cô nương như thế nào có thể lưu vào, còn chuẩn xác tìm được phòng nàng. Tiểu Diêu Ái vui vẻ chỉ vào cửa sổ phòng nàng thông với hậu viện: “Ta hỏi vị đại thúc hảo tâm kia.” Sau đó Tiểu Xuân xấu hổ thấy hai hộ viện té trên mặt đất, mê man bất tỉnh.

Tiểu Xuân nói: “Trách không được, khi đó người ngoan ngoãn đi theo ta, cũng không sợ ta là người xấu.”

Tiểu Diêu Ái kỳ quái hỏi: “Tiểu Xuân khi đó không phải lo lắng ta bị khi dễ mới giúp ta giải vây sao? Làm sao có thể là người xấu?”

“Tiểu Ái nhi, như thế nào nhắc tới ta?” Một tiếng cười khẽ, mang theo tươi cười e lệ, một tiểu cô nương nhược chất đáng thương xuất hiện sau Diêu Ái. Mang theo hương son, trên mặt trang điểm dung nhã, người thiếu niên nhìn thấy ngẩn ngơ. Diêu Ái quay đầu lôi kéo nàng cười nói: “Tiểu Xuân, đương nhiên là nói người tốt.”

Tiểu Xuân nói: “Người nói thật ngọt. Vị này là...?”

“Trương Mạch, ta gọi là Trương Mạch.” Người thiếu niên kia trở lại, “Không biết tiểu thư họ gì?”

Tiểu Xuân lấy tay áo che mặt, sợ hãi nói: “Xuân hoa thu nguyệt khi nào, thiếp thân Xuân Hoa, người tiện, không xứng có họ.” Tiểu Xuân từng oán giận Diêu Ái “Xuân hoa thu nguyệt”, mặc kệ nàng kêu “Xuân Thu” hay là “Hoa Nguyệt” đều phong nhã vài phần, vì sao nàng muốn gọi “Xuân Hoa”? ... Hại nàng mỗi lần giới thiệu chính mình đều nhận không được lấy tay áo che mặt, thật sự là mất mặt.

Người thiếu niên kia ngẩn ngơ, tiện đà cười nói: “Tiểu thư nói đùa, làm sao có thể không xứng có họ, không biết tiểu thư người nơi nào?”

“Lạc Hoa lâu.”

“Cái gì?”

“Liên Lạc Hoa lâu góc đường phía trước, công tử chưa có đi qua?”

“Người!... Các người!...” Vị thiếu niên kia hít mạnh một hơi, như là sợ tới mức không nhẹ, “Mới trước đây Diêu Đông nói người không phải là người nhà Diêu gia, là có phụ sinh không nuôi dưỡng dã nha đầu dĩ nhiên là thật sự! Người thế sa đoạ đến chỗ đó!” Người thiếu niên dường như gặp quỷ, ngón tay run run chỉ vào các nàng chạy mất.

“Như thế nào lộ vẻ mặt hàng này...” Tiểu Xuân vô tội ủy khuất nói, “Tiểu Ái nhi, ta tựa hồ không cẩn thận hủy danh dự của người.”

Diêu Ái không sao cả nói: “Lạc Hoa lâu quả thực ta thường thường lui tới a, hần nói cũng đúng vậy.”

Tiểu Xuân lắc đầu cảm thán: “Tiểu Ái nhi, nam nhân xem ra nhìn lại cũng là sự phụ người tốt nhất. Người cả ngày theo dõi hần như vậy, nam nhân khác còn như thế nào nhập vào mắt người? Về sau người định gả ra ngoài thế nào?”

15. Chương 15: Bất Diệc Nhạc Hồ

Diêu Ái cười nói: “Không gả ra ngoài, để sự phụ ta nuôi ta cả đời, hần hần cũng đồng ý.” Tiểu Xuân oán oán nhìn nàng: “Người không lấy chồng, hần không lấy vợ, không phải là muốn khóc chết một đồng nam

nữ.” Nói xong, thân thủ niết mặt nàng, “Lên trời khó được nhéo các ngươi hai cái tuần thiên hạ, sao lại dễ lãng phí.”

Diêu Ái cười né tránh: “Dù sao người khác có hay không khóc chết, cũng không phải chuyện của ta, đứng không?”

Tiểu Xuân hít một tiếng: “Các ngươi hai người thật thật đều là người quyết tâm, lại đều hơn người bộ dáng tốt.”

Từ Biện Châu nhận được thư gửi đến, mới qua ba ngày, Diêu Ái không ngờ thu được một phong thư. Tính thời gian, lá thư của nàng cũng còn đang tại nửa đường, đương nhiên không có khả năng nàng nhận được hồi âm. Nhưng lá thư kia vẫn từ Biện Châu gửi đến.

Diêu Ái mở thư ra đọc, trong lòng lại ấm áp. Nguyên lại Tư Mã bọn họ chờ không kịp mười ngày nửa tháng qua lại một phong thư, vài người thương lượng quyết định, cách ba ngày gửi một phong, như vậy song song thông tin, mỗi lần cách ba ngày có thể gửi thu được thư, không cảm thấy quá mức vất vả chờ thư. Diêu Ái tự nhiên cao hứng.

Mấy ngày trước đây văn chương giấy bút còn ở trên án chưa thu dọn, Diêu Ái chạy đi, lấy lá cây yếu nhất trong hồ nước trong tiểu viện, cẩn thận mang về. Lá cây xanh biếc, nàng nhẹ tay, nước theo chiếc lá chạy đến nghiền mực. Nàng khoát khoát tay áo, tay trái vén tay áo lên, chậm rãi mài mực. Nàng thật lâu chưa làm việc này, hiện tại lại cảm thấy giai đoạn chuẩn bị đề bút thật vui vẻ, hoài ẩn ẩn nhảy nhót ý chờ mong.

Nhưng khi nàng ngồi vào chỗ, đặt bút trước giấy, lại chống má, nhìn ngoài cửa sổ phát ngốc. Mười mấy năm đi qua, Thư phủ không bảo dưỡng nước sơn cửa sổ đã có chút sòn, ngoài cửa sổ cỏ dại mọc tràn lan, cũng có một chút phong tình. Hồ bên ngoài, chiếc thuyền nhỏ nàng cùng sư phụ trước khi xuất môn quả nhiên đã trôi đến giữ hồ, trên thuyền còn có một con chim đậu đến. Nàng không khỏi cười, nhìn cái gì đều vui mừng. Giống như khi còn bé, sư phụ cấp nàng viết công khóa, nàng cũng chấp bút như vậy, nhìn ra ngoài cửa sổ phát ngốc, nghĩ viết chút gì cho thỏa đáng. Sau đó lẳng lặng nhìn nhìn, rõ ràng đêm đêm xem ngày ngày xem, nhìn Thư phủ trăm nghìn lần, làm cho nàng thấy rất nhiều thứ bình thường trước nay đều không để ý. Sau đó cảm thấy cái gì cũng tân kỳ.

Diêu Ái giống như lúc trước viết công khóa viết viết: “Hôm nay, tâm tình tốt, nhà của ta giữa hồ có con chim đậu trên thuyền nhỏ...” Một phen miêu tả sắc vũ, sau đó kết bút, “Cũng không biết loại chim nào.” Diêu Ái trộm thề lưỡi, không biết như vậy có thể rất hồn hay không, sau đó lấy thêm tờ giấy, “Hôm qua gặp được Tiểu Xuân, người này phi thường thú vị... Nàng ở Lạc Hoa lâu, muốn là các ngươi đến kinh thành chơi, ta có thể đưa các ngươi đến chơi, xem một chiếc khăn của nàng bị xe nghiền qua... Bất quá ta từ cửa sau đến, các ngươi muốn từ cửa trước đến cũng không phải không được, nhưng phải tự chuẩn bị tốt ngân lượng...”

Cho nên hai tháng sau, Tư Mã một đám hưng trí bừng bừng đi vào kinh thành, Diêu Ái dẫn vào phòng của Tiểu Xuân ở Lạc Hoa lâu, nhìn góc phố sâu uất, một tiểu lâu hai tầng được trang hoàng tinh xảo, giăng đèn kết hoa, một đám oanh oanh yến yến muôn hồng nghìn tía đối bên đường cười quyến rũ.

Tư Mã Thiếu Nghị lẳng lẳng trước mười thước nhìn chăm chú một lát, mặt toát mồ hôi nói: “Chỗ bằng hữu người, chúng ta vẫn là về sau lại đến đi.”

Diêu Ái buồn cười nói: “Nhưng ta đã nói cho Tiểu Xuân là có bằng hữu muốn tới nga, các ngươi không đi Tiểu Xuân hội khóc nga.”

Sử Khinh Hầu mở chiết phiến (quạt), một bộ khí phái công tử phong lưu, khoanh tay nói: “Bất quá là thanh lâu mà thôi, đi đi đi, nhất định phải đi, xem ta mê các nàng đều **.”

Tiểu Vân sắc mặt đã muốn đỏ, vụng trộm kéo kéo ống tay áo Diêu Ái, đáng thương hề hề lắc đầu.

“Ngươi a, ngươi nha đầu kia xấu lắm.” “Ba” Diêu Ái bị Chương Hồng gõ một cái trên đầu.

Diêu Ái ôm đầu vẫn cười: “Hong tỷ tỷ, lần này ta một chữ cũng không nói dối.”

“Tiểu Ái nhi người gạt người còn cần nói dối sao?” Một thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu vang lên, mang theo một trận gió thơm. Bọn Tư Mã quay đầu, liền thấy một nữ tử không lớn hơn bọn hắn bao nhiêu nhẹ lay động quạt tròn, khẽ mỉm cười, như tỷ tỷ bình thường nhà bên, đến gần có chút choáng váng, ần ần thần nhiên e lệ.

Một đoàn nhìn Lạc Hoa lâu chỉ biết thân phận Tiểu Xuân, nguyên bản nghĩ cũng giống đám oanh oanh yến yến nữ tử quyến rũ diễm lệ, vì thế nhìn Tiểu Xuân giống nữ nhi nhà bên bộ dáng đều ngẩn ngơ.

“Tiểu Xuân ~” Diêu Ái cười đáp. “Xem ra bọn họ không dám đi vào nhà người.”

Tiểu Xuân che miệng cười khê: “Bọn họ xem thanh lâu kỹ viện không giống Trương Mạch lần trước dọa chạy đi, đã là không sai. Chẳng lẽ còn đi theo người hồ nháo bất thành?”

Diêu Ái không phục nói: “Ta bất quá là đi cửa sau mà thôi, làm sao hồ nháo.”

“Nhưng người mỗi lần chiếm phòng của ta chiếm người của ta, chưa đưa một văn tiền, ma ma ngầm nhưng thật mất hứng.”

Diêu Ái da mặt dày sau cười mỉa nói: “Tiểu Xuân người cao hứng là có thể.”

Tiểu Xuân phe phẩy quạt tròn, ngấm lại gạt gạt đầu: “Này đúng là.”

“Người bào bối đồ đệ kia là một chuyện, lẽ bộ Vương đại nhân lại tìm cơ hội nhắc tới ba lượt, nhiều lần đều bị Hoàng Thượng lấy một câu ‘về sau lại bàn’ đè ép xuống... Người nói, việc này có tính liên hiểu rõ như vậy?” Lý Hựu Đa ngồi trước bàn đại nhân của hắn, gác một chân, lắc lư lắc lư, trên mặt đều nhú mày chính sắc thập phần nghiêm túc.

Thư Kinh Thủy thần nhiên nói: “Hắn chính là muốn đè ép xuống, cũng không có từ chối.”

Lý Hựu Đa nói: “Nếu y muốn việc này thành, đáp ứng xuống là được, nếu không muốn, cần gì phải kéo?” Nói xong che miệng, bị đại nhân nhà mình làm hỏng rồi, cứ “y” lại “y” như vậy đi nghị luận là đại bất kính a.

Thư Kinh Thủy liếc mắt nhìn hắn nói: “Nếu người hôm nay muốn ăn hoa quả, nhưng mỗi khi người muốn ăn, người nhà người đều muốn hay không đều đại ẩm ỹ một trận, người làm như thế nào?”

“Cùng lắm thì hôm nay không ăn.” Lý Hựu Đa đáp, sau đó yên lặng nói, “Diêu Ái nhà người ở trong mắt hoàng đế chỉ giá trị một trái cây a...”

“Chẳng qua tung tin vịt trái cây này sau khi ăn có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí trường sinh bất lão. Người khả năng bỏ xuống?”

Lý Hựu Đa càng yên lặng nói: “Quả thật không thể nào bỏ được.” Thư Kinh Thủy phê duyệt một phần công văn, đem các tấu chương sang một bên, nói chuyện khác: “Động tĩnh bên kia người tra được gì?”

Lý Hựu Đa bất đắc dĩ nói: “Không nghĩ trước kia thành lập mạng lưới tình báo, ở các bộ xếp chút người. Mạng lưới ta quan hệ lại rộng, đều cũng chỉ là một chút mặt ngoài khách sáo, muốn theo miệng bọn chúng khai thác thật không dễ.” Lý Hựu Đa đột nhiên thần bí nói: “Trong quan trường có tin đồn ầm, trong triều đình có vô thẫu đảo danh phủ bộ, chuyên dò hỏi mật báo. Nếu có thể tìm một người tiến vào đó mua chuộc, mọi việc có thể dễ dàng hơn. Tổng so với ta người ngoài nghề, như ruồi bọ không đầu chui vào lưới.”

Thư Kinh Thủy gạt gạt đầu: “Vậy người đi tìm đi. Phí mua chuộc nhớ yền ẩm xã giao.”

Lý Hựu Đa suy sục: “Thật là người sao?”

Thư Kinh Thủy nhẹ nhàng cười, chưa đáp lại. Lý Hựu Đa cũng biết biện pháp có chút kỳ lạ người si nói mộng, “tin đồn” “vô thẫu đảo danh”, hẳn ngay cả người thường thám thính đều không được, sao suy nghĩ đến nhóm người này. “Tuy rằng chuyện độ tiến độ còn không có, bất quá tin tức loạn thất bát tao trong khoảng thời gian này nghe được rất nhiều.”

“Nói nghe chút.”

Lý Hựu Đa xem bốn phía, sau đó nói nhỏ: “Ta xem Tổng Văn Thư điều nhiệm kia được một tin tức không xác định, khi hấn nhậm chức Hán Ô Huyện thừa, hấn lập tức triệu mười mấy lưu dân dừng mãi. Kinh đề ra nghi vấn biết được, huyện Hoa Hoàn cách ba mươi dặm có nạn đói náo loạn, ngay cả Huyện thừa đều bị giết.”

Thư Khinh Thủy nghe vậy nhíu mày. Lý Hựu Đa lại nói: “Hấn vốn định phái người điều tra, nhưng lại đúng dịp nhận được mệnh lệnh điều nhiệm, chỉ phải thu thập hành trang cấp tốc đến kinh thành. Đến vị tiền nhiệm trước, hấn cũng quy củ đem việc này thông báo. Sau mấy ngày, nhận được đại nhân hồi ngôn nói đã phái người điều tra qua, Hoa Hoàn hết thấy đều bình thường, cho là vài lưu dân kia làm việc gì ác tháo chạy, cố lấy cớ này né tránh hiềm nghi. Tổng Văn Thư nguyên đi Hán Ô tiền nhiệm trước, cùng ta có quan hệ cá nhân, cho nên khi ta với hấn ngồi uống rượu, cười hỏi gần đây có việc gì dị thường, hấn liền nhịn không được nói cho ta. Tuy rằng hấn cũng hiểu được, Hoa Hoàn nếu thực sự phát sinh bạo loạn, cũng không có khả năng một chút tin tức cũng không truyền ra. Quả thật, nếu nói bịa đặt sinh sự có vẻ có khả năng.” Lý Hựu Đa “hắc hắc” cười hai tiếng, “Người coi chuyện xưa nghe xong, ta cũng hiểu được việc này có khả năng là tin đồn.”

Thư Khinh Thủy lúc này đã mở miệng, theo dõi hấn nói: “Nếu phía trên có người động thủ che giấu tin tức, người nói xem sẽ thế nào?”

Lý Hựu Đa nghe vậy giật mình, đột nhiên cảm thấy đáng sợ: “Nhưng phong tỏa tin tức bạo động, có khả năng thành cái gì?”

Thư Khinh Thủy nói: “Người nên hỏi ‘nghĩ muốn cái gì?’” Hấn thản nhiên nói, “Đó là một lý do, một địa phương, dễ dàng khống chế một ít bạo dân, hoặc che dấu một nguyên nhân, chịu tội một ít, nhất là kết quả nơi đó...” Lý Hựu Đa nghe được cả người phát lạnh, Thư Khinh Thủy nói liên hệ nghe như thế nào giống một âm mưu, mà bọn họ những người này xử sự tầm thường, chút không biết?

Thư Khinh Thủy cười nói: “Người cũng biết ta lần này vì sao lại trở về trước thời gian cách chức, trước tiên phục chức?”

Lý Hựu Đa trực giác hỏi: “Vì sao?” Chẳng lẽ không đúng là chơi đã, thông cảm hấn lúc này đang nước sôi lửa bỏng, khó có hảo tâm thay hấn?

Thư Khinh Thủy rũ mắt nhìn văn thư tiếp theo, nhắc bút phê duyệt nói: “Bởi vì, có người không muốn ta hồi kinh.”

Lý Hựu Đa trừng mắt to, gương miệng vẽ mặt ngốc dạng.

Thư Khinh Thủy mắt cũng không nâng, lại nói: “Cho nên ta đến xem, rốt cuộc là ai, vì cái gì, muốn ta ba tháng tạm thời cách chức.”

Dụng tâm hiểm ác a, Lý Hựu Đa trong lòng thầm mắng, người kia thật sự là dụng tâm hiểm ác a. Nhất định là địch nhân của hấn tưởng một chết hấn, hạ âm mưu.

16. Chương 16: Nơi Đây Có Trần Tu

“Nghe nói, Tư Mã gia vị thiếu gia kia lúc này đang ở kinh thành?” “Quả thật như thế, đã nhiều ngày nột đám thiếu niên còn nghênh ngang dạo trên đường.”

“Ha ha ha,” tiếng cười cứng cáp tùy ý tràn ngập mật gian (gian phòng bí mật), “Đây là trời giúp ta.”

Kinh thành, Trần Tu trai.

Trần Tu trai ở kinh thành không tính là một đại tửu lâu, nhưng có đồ điểm tâm tinh xảo, trang hoàng thanh nhã, cho nên vẫn là một trong số ít chỗ danh môn thực viện yêu thích đến. Danh môn thực viện yêu thích đến đây, một ít công tử phong lưu cũng thích tới chỗ này. Trước kia Cung thiếu gia con trai độc nhất của Cung đại nhân cũng như vậy. Ý không ở trong lời, các công tử thiếu gia đến tửu lâu chỉ vì mỹ không vì thực.

Lúc này Diêu Ái bọn họ một đám ngay tại nơi này, gọi một đồng điểm tâm, đủ loại kiểu dáng sắc hoa khác nhau xiêm áo tràn đầy một bàn. Diêu Ái hô: “Nhìn trúng loại này tự tiện chọn.”

Sử Khinh Hân một tay cầm một khối điểm tâm hình hoa tằm tắc miệng, một bên mồm miệng không rõ nói: “Các người nữ hài tử chính là yêu thích mỹ thực này nọ, sao ăn cho hết, khụ.” Bị Chương Hồng vỗ cái ót một cái thiếu chút nữa nghẹn.

Cung Tề Vũ một bước lên bậc trên cùng cầu thang lầu hai, thấy một màn này. Hắn vươn chân yên lặng thu trở về, bắt đầu muốn đi cà nhắc muốn lui, đã thấy Diêu Ái vừa vặn quay đầu, cười đến tươi đẹp lòng người, ánh sáng bắn ra bốn phía nói: “Cung thiếu gia, thật khéo, thương thế đã tốt lên?”

Cung Tề Vũ tại chỗ rùng mình một cái, yên lặng lại gắng sức đem chân trở về, lên lầu, một đường không nhanh không chậm, trên mặt bảo trì ôn hòa mỉm cười đi đến trước Diêu Ái bọn họ, đối với Diêu Ái vái chào thật sâu, hô một tiếng: “Đại tỷ lớn.” Sau đối với những người khác cũng vái chào thật sâu: “Tại hạ Cung Tề Vũ.” Tư thái đoan trang, ngôn ngữ khéo, ánh mắt không có phiêu loạn.

Diêu Ái vừa lòng, lại không biết Cung Tề Vũ làm một bộ thể hiện ra sau lưng đã đổ mồ hôi, trong lòng rơi lệ không dừng.

“Cung thiếu gia.” Một âm thanh mềm nhẹ mang theo tiếng cười gọi hắn một tiếng. Cung Tề Vũ thoáng chốc thống khổ trí nhớ đập vào mặt mà đến, trong lòng toan chát đều nhanh khóc, hắn cứng ngắc tươi cười, xoay người, lại quy củ thi lễ: “Tiểu Xuân cô nương.” Hắn một bên làm một bên không ngừng xem kỹ chính mình, ân, cánh tay hắn là nâng đúng chỗ, tươi cười độ cong hắn là cũng vừa phải, chưa từng có dạng hao sắc cũng không có lãnh đạm... Phụ thân, mẫu thân, ô, ta muốn về nhà...

Tư Mã Thiếu Nghê thân mật nói: “Vị này là bằng hữu của người?” Diêu Ái ho nhẹ một tiếng: “Ách... Phải đi.”

Mã Lực cũng đáp lễ với Cung Tề Vũ, hữu hảo bắt chuyện. Chương Hồng liếc mắt trắng Sử Khinh Hân khụ một cái loạn thất bát tao luống cuống tay chân cấp chính mình thuận khí nói: “Nhìn xem người ta, nhìn nhìn lại người dạng hầu tử này.” (Hơ ví thành con khỉ a.)

Ngay cả Tiểu Vân đều sợ hãi ôn nhu cười cùng hắn một tiếng “Hảo”. Cung Tề Vũ chưa sót cẩn thận thì chiếm được cứu vớt, trong nháy mắt hắn cảm thấy hết thấy cực khổ đều được thăng hoa.

Diêu Ái chọn một đĩa trà bánh đưa tới tay hắn nói: “Cùng nhau ăn đi mọi người ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.” Cung Tề Vũ nhớ tới hơn ba tháng trước bản thân mang theo gia đình đến Trần Tu trai, thấy Diêu Ái một người dựa vào cửa sổ ăn trà bánh phát ngốc, vì thế cười dâm dăng cứng rắn muốn cùng người ta ngồi một bàn, sau bị ghét bỏ còn muốn trực tiếp đoạt người ta đem đi, càng nói ra uế ngôn, kết quả bị người ta trực tiếp một phen đánh cho thật là ngu xuẩn.

Tư Mã Thiếu Nghê nghe vậy cũng tiếp đón mọi người ngồi xuống, lơ đãng ngắm trà bánh trên tay Cung Tề Vũ liếc mắt một cái. Tiểu Vân ứng Tư Mã tiếp đón ngồi xuống, hai má hơi hồng hồng, rất là thẹn thùng đáng yêu. Hết thấy dừng ở trong mắt Tiểu Xuân, nàng quạt tròn che miệng, tâm địa hiểu rõ cười cười.

Góc Hình bộ, mọi người làm đều nước sôi lửa bỏng, tổng có mấy cái ăn không ngồi rồi ở một bên không có chuyện gì. Lý Hựu Đa hôm nay có vinh hạnh nhất, vẫn là được đại nhân đặc biệt ân chuẩn, cái gọi là phụng mệnh đục nước béo cò.

“Ta nói Lý Hựu Đa a, trong khoảng thời gian này người có vẻ nơi nơi hỏi thăm tin tức. Tra này tra kia, các người hình bộ khi nào thì trực tiếp khởi tra án?” Mỗ quan viên bị mời đến cùng đang cắn hạt dưa nói chuyện phiếm lú lo nói.

Lý Hựu Đa cấp bản thân một hạt dưa: “Người không biết đại nhân của ta tạm thời cách chức ta thời gian kia có bao nhiêu thâm, lúc này ta nghe không nhiều lắm bất quá thú sự dễ chịu hạ bản thân. Ta nguyên khí như thế nào trở về?”

Quan viên kia “Thiết” một tiếng: “Người tính tình này, đời trước nhất định là tam cô lục bà lắm miệng.”

“Tam cô lục bà không sao cả, ta cũng không lắm miệng. Nói đi, ta chợt nghe thấy náo nhiệt. Dù sao cũng chính là chút tin đồn, có cái gì không thể nói? Ta cũng biết người không nói ghen hoẵng.”

Quan viên kia trầm ngâm trong chốc lát, thần thần bí bí nói: “Người biết Hoa Hoàn hay không?”

Lý Hựu Đa trong lòng cả kinh, trên mặt trấn định nói: “Biết, không phải thị trấn nhỏ thôi, chuyện muốn vô cùng lớn chỗ nào đi?”

Quan viên kia nói: “Hoa Hoàn quả thật không trọng yếu, nhưng người nhớ bên cạnh Hoa Hoàn là chỗ nào?”

“Không phải là Hán Ô sao? Lão hữu ta Tổng Văn Thư không phải mới từ chức vị kia triệu hồi đến thôi.”

Quan viên kia cười nhạt, lắc đầu nói: “Sai lầm rồi, là bên kia, người còn muốn tưởng nơi đó là quyền sở hữu của ai?”

Lý Hựu Đa cười khổ nói: “Người không phải làm khó ta thôi, vị trí huyện huyện quận quận này ta cũng không để ý đến nhiều lắm.”

Quan viên nói: “Biện Châu. Là quyền sở hữu của Tư Mã đại tướng quân — Biện Châu.”

Lý Hựu Đa chấn động, trên mặt giả thất vọng hoàn toàn: “Bên cạnh là Biện Châu thì sao? Bên cạnh Biện Châu thị trấn nhỏ còn nhiều mà.”

Quan viên kia đắc ý nói: “Này người cũng không biết, phụ cận Biện Châu thị trấn quả thật nhiều, nhưng đều là một ít đường nhỏ thậm chí sơn dã, chỉ có Hoa Hoàn có quan đạo, nối thẳng kinh thành...” Quan viên kia cố ý dừng một chút, sau đó nói, “Có thể thông mười vạn quân.”

Lý Hựu Đa động tác cắn hạt dưa cũng chưa dừng, ngốc lăng lăng nhìn hắn. Quan viên kia thấy Lý Hựu Đa rốt cục cũng giật mình, càng đắc ý: “Cho nên nghe nói Hoa Hoàn hiện tại không yên ổn, nhưng tin tức không thể vào, tin tức bên trong cũng không truyền ra được, không biết rốt cuộc như thế nào.”

“Cho nên nói điều tra kia sau ‘hết thấy đều bình thường’ kết quả là giả?”

“Hắc hắc, người hỏi đúng người, người nói khi Tổng Văn Thư thông báo việc này, ta đã ở lâu, Lưu đại nhân đường trường ủy thác ta làm thay, kết quả một ngày sau, ta còn chưa kịp làm gì, liền nhận được thông tri nói đã thu được tin tức hết thấy bình thường, mệnh ta không cần tra lại. Kết quả hắc, ta nói ngày đó nhất thời quật khởi, vẫn là phái người truyền tin tức, kết quả bây giờ vẫn chưa thu được hồi ngôn, người nói đúng là tin tức không thông không?”

“Bình thường gọi người truyền đến đều lừa làm, lần này như thế nào đột nhiên chịu khó?”

Quan viên kia lắc lư chân, thanh thoi thanh thoi nói: “Nhàn hơn, có khi cũng sẽ tưởng phần chần một chút. Này không, Lý Hựu Đa người mới bán nhàn vô nhàn hai tháng, liền vội vã nơi nơi tìm bắt quái nghe náo nhiệt.”

Lý Hựu Đa uống một ngụm trà, “Hắc hắc” bồi nở nụ cười hai tiếng.

Điều Ái bá biệt bọn Tư Mã trở lại Thư phủ đã qua bữa tối. Buổi chiều ăn quá nhiều điểm tâm, nàng cũng không đói bụng, nghĩ hôm nay cơm chiều ăn ít, nàng đi vào sân.

Phòng ngủ phòng khách đều chung một sân, bởi vì người trong Thư phủ vốn không nhiều, cố cũng không phân như vậy, mặc kệ chủ nhân hay hạ nhân đều tự tuyển một gian thuận mắt chính mình ở lại, những phòng khác không dùng đều bị long đóng.

Tiến vào chính đường không có người dùng bữa, giờ phút này sự phụ hân là ngay tại thư phòng, cũng không biết có ăn qua cơm chiều hay không. Không chừng chính mình không trở về ăn, sự phụ liền quên mất có việc ăn cơm này.

Nàng đến gần thư phòng, lại phát hiện ra tiếng nói chuyện, không biết vì sao, nàng theo bản năng phóng nhẹ cước bộ, nghiêng thắt lưng, đồng tai nghe lén. Bên trong là sự phụ cùng tiếng một nam nhân, nàng nhớ lại, hẳn là Lý Hựu Đa. Chuyện gì ở Hình bộ đàm không xong, lại còn sắp tan tâm đến đàm?

Nàng nghe thấy sư phụ nói: “Cho nên người nói tin đồn ở triều đình Tư Mã phủ có phản loạn?”

“Ta chỉ nghe một cái nói vậy, quả thật cũng vô pháp. Người có biết người kia luôn luôn hảo nói ngoa, lại một ít chuyện cần nhân, hẳn nói cũng không phải thật hay không.”

“Lần này chỉ sợ mặc kệ hẳn đoán cũng tốt, nghe tới cũng tốt, Tư Mã gia cùng triều đình trận này không thể tránh được... Tư Mã gia ủng binh tự trọng, triều đình sớm tưởng binh quyền suy yếu. Mà Tư Mã gia đóng ở Biện Châu, gia tộc đã quá mức to lớn, đối với triều đình cũng rất có kiêng ki, binh quyền là bùa hộ mệnh bọn hắn sống yên, tuyệt không dám dễ dàng trao lại. Huống chi Tư Mã thiếu gia đi tới kinh thành, tùy tiện bị ai chộp tới bị lợi dụng...”

Điều Ái nghe trong lòng cả kinh, vụng trộm trở về, ở chuồng lấy một con ngựa, chạy đến khách điểm bọn Tư Mã ở.

Thư Khinh Thủy thản nhiên nhìn thoáng qua ngoài cửa, thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói tiếp: “Chỉ sợ có người tưởng lấy việc này bức Tư Mã gia phản loạn.”

Lý Hựu Đa nói: “Chúng ta đây làm thế nào?”

“Yên lặng xem xét.”

Đột nhiên có hạ nhân gõ cửa, nói trong cung có người tới, thỉnh chủ tử đi ra nghênh đón.

Thư Khinh Thủy ổng tay phát đi ra ngoài cửa, đối với người tới kính cẩn thi lễ. Người nọ cất tiếng nói: “Hoàng Thượng truyền khẩu dụ, tuyên Thư đại nhân yết kiến.”

17. Chương 17: Một Người Đã Đủ Giữ Quan Ái

Tiểu Xuân dẫn một đám người trở về khách điểm, mấy ngày trước đều là Điều Ái đưa bọn họ trở về, nói là sợ bọn họ lạc đường. Mấy người kia có thể cùng Điều Ái chung đoạn đường đương nhiên hảo,, cũng không từ chối, vì thế dưỡng thành thói quen mỗi ngày đuổi về. Hôm nay tan chậm, Tiểu Xuân để Điều Ái về trước, chính mình làm người dẫn đường. Tiểu Xuân đưa bọn họ đến lâu, cố ý chậm vài bước, đối với Tư Mã Thiếu Nghệ đang từng bước đi lên mềm nhẹ hô một tiếng: “Tư Mã công tử.”

Tư Mã Thiếu Nghệ dừng cước bộ quay đầu, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân ôn nhu cười cười, thuần lương vô tội như tỷ tỷ nhà bên. Nàng hỏi: “Người thích tiểu Ái nhi?”

Tư Mã Thiếu Nghệ mặt đỏ đỏ lên, lại nói: “Ta cảm thấy việc này không nhọc đến Tiểu Xuân cô nương hỏi.”

Tiểu Xuân nghe vậy cũng không tức giận, lại hỏi: “Người cảm thấy Khinh Vân cô nương đi theo người như thế nào?”

Tư Mã Thiếu Nghệ có chút mất hứng: “Không biết việc này có ý gì?”

Tiểu Xuân quạt tròn nhẹ lay động, ôn nhu cười nói: “Khinh Vân cô nương rất hợp ý ta, xấu hổ e lệ, chọc người triu mến, ta học cả đời cũng không học đúng một nửa của nàng. Khó có được giai nhân nhi như thế, cô không nghĩ thương tâm nàng.”

Ta Mã Thiếu Nghệ ngó: “Ta chỉ coi nàng là muội muội Khinh Hài, không biết nàng tướng. Tiểu Xuân cô nương cũng biết được, cảm tình không thể miễn cưỡng.”

Tiểu Xuân lắc lắc đầu, bên môi lại cười nói: “Người nếu làm cho nàng thương tâm, chính người cũng thương tâm. Cảm tình không thể miễn cưỡng, người cũng biết nói được.”

Tư Mã Thiếu Nghệ có chút không phục: “Tuyệt đối vô sự, ta có thể chỗ nào không tốt?”

“Thiếu niên ngạo khí là chuyện tốt.” Ngón tay Tiểu Xuân điểm môi, nhẹ nhàng nói, “Bên người tiểu Ái nhi có Thư Khinh Thủy, người nói, người còn chỗ nào tốt?”

Tư Mã Thiếu Nghệ giật mình sửng sốt: “Khả, khả hẳn là sư phụ nàng!”

Tiểu Xuân ôn nhu cười nói: “Vậy thì sao?”

Thư Khinh Thủy theo vị công công kia đi vào hoàng thành, chưa đến cửa cung chỉ thấy cửa cung hoàng hôn tập kết quan sĩ đông nghìn nghịt một mảnh.

Hoàng đế ngồi trên xe nhìn hấn nói: “Thư ái khanh.”

Trong mǎng hoàng hôn mờ nhạt, ngựa đen giáp đen, hình thành một loại khí thể bức người. Thư Khinh Thủy ngẩng đầu, nhìn nhìn hoàng đế, lại nhìn nhìn tả tướng đại thần bên người hoàng đế, bảo bối nhất liêu[thứ lỗi cho ta ngu dốt dịch không ra], quỳ lạy nói: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng đế trên xe làm cái thủ thế: “Hãy bình thân.”

“Biện Châu Tư Mã phủ, hoặc có phản quân, nghe Tư Mã Thiếu Nghê gần đây đã đến kinh thành, truyền lệnh, lập tức truy bắt.”

Các quân sĩ hắc mã hắc giáp, trì khí nói: “Là!” Tiếng la chấn thiên, kinh hoàng con chim đang đậu.

Các đạo nhân mã phân phối xong, phân biệt bảo vệ phương hướng bốn cửa thành. Mà hoàng đế cùng tả tướng chờ, chờ người mang Tư Mã Thiếu Nghê từ khách điểm đến.

Một mǎng vó ngựa giao loạn, Thư Khinh Thủy cung kính thi lễ, thản nhiên hỏi: “Không biết Hoàng Thượng gọi ta đến làm việc gì?”

Hoàng đế xem Thư khinh Thủy sắc mặt bình thản, không biết tâm tư gì. Hấn nói: “Thư ái khanh võ nghệ cao cường, so sánh với quân sĩ cố gắng đều mạnh, đương nhiên là hy vọng Thư ái khanh hiệp trợ truy bắt lần này.” Vài vị phó tướng quân đầu lĩnh liếc mắt một cái, trong mắt đều có chút khinh thường lãnh trào.

Thư Khinh Thủy thi lễ nói: “Vi thần lĩnh chỉ.” Sau đó hấn nói, “Thần xin lĩnh ba mươi thiết kỵ gác cửa Đông.”

Hoàng đế gật gù đầu, không chờ lên tiếng, tả tướng bên tai hoàng đế tấu: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thư đại nhân dù sao cũng là quan văn, từ hấn lãnh binh, tướng sĩ bên dưới không phục, không bằng ẩn theo kế hoạch ban đầu cho Đồng đô úy cùng Trần phó tướng cùng đi, cũng tốt hiệp trợ Thư đại nhân.”

Hoàng đế nói: “Liên như vậy làm đi.”

Lập tức, có hạ sĩ đưa Khinh Thư Thủy một con ngựa, cũng là một con màu đen. Hấn xoay người lên ngựa, động tác lưu loát, không thấy một chút chần chờ, quầy đầu lại sẽ dẫn cửa thành hướng đông mà đi.

Hoàng đế nhìn hấn bạch y hắc mã, nhớ tới người nọ thanh thiếu niên trước cũng vội đi, vì chính mình nói lời có ích, dạy mình kỵ xạ. Y nhắm mắt, nhện không được kêu: “Thư ái khanh.”

Thư Khinh Thủy quay đầu ngựa lại, hỏi: “Hoàng Thượng còn có chuyện gì?” Âm thanh thản nhiên, ngữ khí không nóng không lạnh.

Hoàng đế lại nhắm mắt, nói: “Người không khuyên ta?”

“Hoặc có quân phản loạn” như thế, như thế thật không minh bạch, như thế lao sư động chúng, như thế... không để ý tới hậu quả. Y đã diễn luyện hơn mười loại lý do đến ứng đối Thư Khinh Thủy chất vấn, Thư Khinh Thủy lại một chữ không đề cập tới, chỉ thuận theo linh mệnh mà thôi.

Hoàng đế lời vừa nói ra, chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, mặt lộ vẻ sắc kinh nghi. Nhưng Thư Khinh Thủy chính là thản nhiên đáp trả: “Hoàng Thượng quyết tâm đã định, ta cần gì phải vô vi khuyên bảo?” Nói xong, lãnh binh tướng hướng của Đông trên đường mà đi. Hoàng đế nhìn hấn bóng người tuyệt trần mà đi, trên mặt âm tình bất định. Tả tướng lo lắng nói: “Hoàng Thượng...”

Hoàng đế nói: “Vô sự, chúng ta cũng xuất phát.”

Tư Mã Thiếu Nghê bọn họ một đám đều bị Diêu Ái tông cửa phòng lôi ra. Khi đó Sử Khinh Hầu kêu nước, đang định thư thư phục phục tắm một cái, bị diêu Ái đột ngột đến, bị hoảng sợ “A” hét to một tiếng, nắm

quần áo che người. Diêu Ái quát: “Kêu la cái gì?! Người quần áo còn không có thoát đâu” (==)] Sử Khinh Hầu vừa thấy, ôi chao? Quả thật, trong tay nắm bắt quá là muốn thay ngoại thường mà thôi.

Diêu Ái thúc giục làm cho bọn họ thu thập nhanh chút, cưỡi ngựa khởi thành. Một đường trên đường, một đường ngắn gọn đại khái trải qua. Tư Mã Thiệu Nghệ sắc mặt đại biến, chẳng trách hần nhớ tới hần cùng bằng hữu về nhà không bao lâu, gia gia liền thúc giục hần xuất môn tiếp tục du ngoạn, làm cho hần ít nhất dăm ba tháng rồi trở về. Chưa kể hần lại mang theo bằng hữu xông vào lưới.

Chương Hồng nói: “Người xác định bang nhân trong cung sẽ bởi vì chút phỏng đoán này chạy tới bắt người?”

Diêu Ái đáp: “Chỉ cần có người có tâm, giả cũng cho người biến thành sự thật, sự phụ cũng bởi vậy lo lắng trong lời nói, tám chín phần mười hội trở thành sự thật. Tóm lại sớm đi ra khỏi thành an tâm chút, đỡ phải bị người ứng tróc nã.”

Sử Khinh Hầu nói: “Chúng ta đây vì sao muốn cùng nhau chạy? Một đám người mục tiêu sẽ không quá mức thấy được sao?”

Diêu Ái nói: “Người nếu nguyện ý lưu lại bị dán cái tội danh đồng đảng, người lưu lại chậm rãi ngốc cũng không quan hệ.”

“Vậy còn người? Theo chúng ta cùng nhau chạy trốn?” Tư Mã Thiệu Nghệ cuối cùng đã trấn yên tĩnh, bắt đầu tự hỏi bọn họ nhóm người cảnh tình lúc này, “Người có thể giúp chúng ta trốn đi, nếu bên trên thật muốn thanh toán, người cũng khó miễn tội danh đồng đảng.”

Diêu Ái lắc đầu nói: “Ta không đi, sự phụ ở chỗ này. Các người nếu hôm nay ra khỏi thành, ta trở về làm bộ như vô sự, rút cuộc một mực phủ nhận, ngược lại không có việc gì, dù sao đến lúc đó thực có gì sơ hở sự phụ hội giúp ta che lấp.”

Tư Mã Thiệu Nghệ còn muốn nói: “Nhưng là...”

Nói chưa khỏi miệng, bị Diêu Ái đánh gãy. Diêu Ái hít sâu một hơi, ổn ổn dây cương trong tay, nói: “Cũng sắp đến, phía trước chính là cửa Đông.”

Cửa Đông thành cách đó không xa, ba mươi thiết kỵ chỉnh tề sắp hàng, đầu ngựa cao ngất, tướng sĩ vẻ mặt nghiêm túc, chờ xuất phát, uy nghiêm không thể nhìn gần. Đồng đô úy mang dây cương, khách sáo cười nói: “Thư đại nhân cưỡi ngựa có quen không?”

Thư Khinh Thủy nhìn thẳng, trong tay ổn cương ngựa, cũng không quay đầu lại điểm chút nhẹ, nói: “Ngồi được.”

Đồng đô úy sắc mặt có chút mất hứng, lại vẫn khách khí cười nói: “Ngựa này là Phiêu Kị vệ chúng ta đặc huấn quân mã, mỗi một con đều là chọn tính liệt thuần huyết mã câu, từ huấn mã thuần hóa dã tính, cho nên Thư đại nhân người mới lên ngựa cảm thấy không chế không thuận hần cũng đúng.” Một phen nói lý nhìn như hảo tâm, cũng là vừa đâm chọc.

Thư Khinh Thủy lúc này mới quay đầu nhìn hần một cái, thản nhiên nói: “Đa tạ Đồng đô úy quan tâm.”

Một quyền không nhẹ không nặng đánh bị bông, Đồng đô úy có chút cảm giác không găng sức, hần tiếp tục nói: “Nghe nói Thư đại nhân võ nghệ giai ở trên chúng ta? Sao làm quan văn?”

Thư Khinh Thủy thật lâu cũng chưa hồi ngôn, làm Đồng đô úy nhịn không được tưởng nổi bão, chỉ nghe hần chậm rãi nói: “Nghe nói đô úy huấn mã huấn võ cùng tốt, cũng không thấy đô úy đi làm mã quan.”

[Thảo: Hảo độc! Thư thúc thúc.... Thư Khinh Thủy *thản nhiên liếc mắt*. Thảo: Thư ca ca....*tắt đèn*)

Đồng đô úy kia bị nói nhất thời nghẹn, khí tưởng miệng vỡ chửi má nó. Hần còn chưa nói, Trần sĩ quan bên người liền thường ngôn nói: “Người lấy đô úy cùng mã quan so với quan văn cùng quan võ, không biết Thư đại nhân khinh thường hay vũ nhục chúng ta?”

Thư Khinh Thủy ôn hòa cười cười, đáp: “Văn võ có khác, lại nói chính là có võ hay không có khác. Ta theo văn, khả lĩnh hình bộ. Theo võ, trừ bỏ đan thương thất mã khả năng bên ngoài, sao có thể giống Đồng đô

úy thống lĩnh mấy ngàn tinh binh ở bên trong trọng trách thủ hộ thành, bên ngoài khả xung phong liều chết xông vào địch doanh như chỗ không người? Cổ muốn ta khí văn theo võ, kia có thể sánh bằng Đồng đại nhân khí đồ úy theo mã quan còn do không đề cập.”

Đồng đô úy lời này nghe uất ức, cười nói: “Ha ha, Thư đại nhân cũng là để ý người a.”

Thư Khinh Thủy lại lễ phép cười, tiếp tục quay đầu, nhìn về phái thành. Không bao lâu, một trận tiếng vó ngựa từ xa đến gần. Đồng đô úy trên mặt lộ ra vui sướng tươi cười nói: “Thư đại nhân quả nhiên thần cơ diệu toán a, hôm nay liền mượn người này hảo phần thưởng, bắt lấy phản đảng, có người một phần công.”

Hoàng hôn mờ nhạt, đã biến thành sắc trời hơi mờ mờ.

Phía trước đã mờ mờ không thấy rõ bóng cây cành lá.

Đoàn người Diêu Á giục ngựa mà chạy, vó ngựa kích khởi trên đất bụi. Một hàng hắc mã hắc giáp tướng sĩ ở phía trước lẳng lẳng chờ bọn họ, như hổ phục thủ rình mồi. Diêu Á trong lòng biết muốn không hẹn mà gặp, nhưng giờ phút này quay đầu cũng đã tối muộn.

Nàng nhìn chăm chăm bạch y nam tử trước chúng tướng sĩ, cắn chặt răng thấp giọng nói: “Toàn lực tiến lên.”

Đồng đô úy cười nhạo nhìn đám cá nhỏ kia thẳng lẳng lẳng vọt vào túi lưới chính mình, vẻ mặt hưng phấn đắc ý cũng âm thầm đề phòng Thư Khinh Thủy. Hắn biết ý tứ tả tướng gọi hắn đi theo, nói là hiệp trợ Thư Khinh Thủy, còn không bằng nói giám thị Thư Khinh Thủy. Thư Khinh Thủy nếu thật để lại nhược điểm chứng có phạm tội, hắn cũng tốt làm nhân chứng.

Nhưng hắn cảm thấy dưới tình huống như thế, cho dù Thư Khinh Thủy muốn làm cái gì, cũng bất lực. Hắn không nghĩ ra, kỳ thật cho dù chỉ do hắn Phiêu Kị về ba mươi thiết kỵ thủ, Thư Khinh Thủy một người còn có thể làm ra động tác gì? Cấp dưới của hắn nhưng là chân chính sa trường ma luyện ra tinh binh, chân chính chỉ nhận thức quân lệnh không tiếp thu chức quan thiết huyết hán tử. Vài cái tiểu hài tử mà thôi, hắn Phiêu Kị về ba hai cái cấp dưới có thể thu phục.

Mắt thấy mấy người kia giục ngựa theo trước mặt bọn họ trên quan đạo đến gần, chỉ nghe thấy cô gái cầm đầu thét lên: “Sư phụ, thay ta ngăn đón bọn họ cản lại!”

Ngăn đón bọn họ cản lại? Đồng đô úy nguyên bản lập tức muốn phát lệnh truy tiệt, lại bị lời nói này thiếu chút nữa bật cười.

Nhưng mà tình hình kế tiếp hắn lại cười không nổi, hắn thấy Thư Khinh Thủy thật sự quay đầu ngựa lại, rũ mắt đạm bạc che trước mặt bọn họ, chậm rãi rút kiếm ra.

Kiểm quang trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh Thư Khinh Thủy diện như sương tuyết.

Hắn thật muốn ngăn đón?

Đồng đô úy trợn mắt há hốc mồm: Hắn chứ không phải điên rồi?

18. Chương 18: Dùng Cái Gì Kết Thúc

Khi hoàng đế ngồi xe đuổi tới cửa Đông, chỉ có một bạch y nam tử đứng. Gió đêm mơn trớn, chỉ có tay áo, kiếm không nhiễm máu.

“Thư Khinh Thủy.” Hoàng đế cắn răng ám niệm.

Tả tướng nhìn một hắc binh giáp sĩ, kinh nghi không thôi.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn hỏi, dần dần phát hiện đám binh sĩ kia có người thân giật giật, hắn mới thoáng an tâm chút — không phải người chết. Một người chật vật đứng lên, cơ hồ chạy đến xe hoàng đế ngồi: “Hoàng, Hoàng Thượng, Thư đại nhân hắn...” Rõ ràng chính là Đồng đô úy. Giờ phút này hắn một thân bụi đất, nguyên bản áo giáp uy vũ thất linh bát lạc trên người, kinh hồn trong ánh mắt chưa định, hắn một tay chỉ

vào Thư Khinh Thủy, tưởng kiện lên bên trên cái gì, lại nhin không được rằng đánh vào nhau, khẩu bất thành ngôn (nói không nên lời).

Tả tướng quan tâm: “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Như thế nào lại bị thương?”

Đồng đô úy trong mắt thần kinh chưa thu, sờ sờ lung tung trên người đáp trả: “Thực, thực chưa làm bị thương sao.”

Người này thật sự bị điên tử. Nha đầu kia gọi y ngăn đón, y thực ngăn cản một chút. Không có giết người, cũng may may không có đả thương người, ngay cả ngựa cũng không chết. Hắn lúc đầu mới miệt thị, đến khi hắn thấy người võ nghệ kinh sợ, lại phát hiện ra y may mắn không đả thương người thừa cơ, phần khởi liều mạng, lại vô lực. Hắn một đội liệt vệ này, chính là trăm người cũng vô pháp nhất thời phá vây. Hắn không tin một đội ngũ như vậy bị một người dễ dàng ngăn cản, hắn không tin bọn họ liều mạng thế công, có thể làm ột người không lấy đả thương người cũng không có phương thức ngăn chính mình bị thương, hắn càng không tin Phiêu Kị vệ của chính mình bị đánh tới ý chí chiến đấu bị đánh tan.

Phiêu Kị vệ của hắn có thể chết trận, nhưng không có khả năng bại lui. Đây là tín nhiệm của hắn, cũng là tín nhiệm của Phiêu Kị vệ, nhưng mà hôm sau khi đánh hắn cũng không tưởng tái chiến, bởi vì phí công mà thôi. Cái loại cảm giác vô lực này tiêu ma toàn bộ ý chí chiến đấu của hắn. Hắn cảm thấy áo giáp thật nặng, cánh tay mệt mỏi quá, ý thức mơ hồ hết sức, liên thủ với kiếm cũng tưởng đã đánh mất tay.

Vì sao lại như thế? Làm sao có thể như thế?

Loại vô lực này so với hắn mà nói tử vong trên chiến trường đầy huyết tinh giết chóc còn khủng bố hơn.

“Nga? Thực không làm bị thương? Vậy huynh đệ kia xảy ra chuyện gì? Tả tướng âm thanh quan tâm như từ phụ bàn an ủi Đồng đô úy, hắn trong lòng mềm nhũn, một đại nam nhân nhưng lại còn kém điểm sắp khóc xuất hiện. Bọn hắc giáp quân sĩ nằm trên đất cũng đều rên rỉ chậm rãi đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng thành đội ngũ, cúi đầu chờ phạt. Đồng đô úy đem sự tình trải qua nói ngắn gọn một lần.

“Từ cửa Đông ra khỏi thành không đến năm dặm là một mảnh sơn dã, liền thông với Tử Chư, Mặc Dương, Hoàng Thông, Lục Ưc tứ quận, muốn truy bắt, chỉ sợ cũng khó khăn.” Tả tướng lắc đầu lo lắng nói.

Hoàng đế quát mắng nói: “Thư Khinh Thủy, ngươi vì nha đầu kia, thật sự là to gan lớn mật! Còn không quỳ xuống!”

Người nọ thủy chung đứng thẳng, chậm rãi xoay người, quỳ gối, cơ hồ là ngã xuống quỳ gối, tiếng đầu gối tiếp xúc với mặt đất vang lên, nghe đều sinh đau. Người nọ cúi đầu, không nói một lời.

Hoàng đế lại phát hỏa: “Ngươi cũng biết tội?!”

Trầm mặc, đại thần đi theo đều khe khẽ nói nhỏ. Thư Khinh Thủy ngày thường liền ý vào cận thần hoàng đế, thái độ khinh mạn, nhưng không nghĩ tới hiện tại lúc này, hắn đối với hoàng đế hỏi trách còn có thể xa cách, xác thực “Dùng khí khả gia.” Cũng có người mừng thầm, nguyên bản thầm nghĩ một chút ly gián Thư Khinh Thủy cùng hoàng đế, không nghĩ tới xảy ra tình trạng này.

Thẳng đến hồi lâu, mới nghe thấy Thư Khinh Thủy thản nhiên đáp: “Là.”

Thư Khinh Thủy cũng không phải thần, nội lực tiêu hao quá mức, chỗ đan điền lộ vẻ trống rỗng oan đau, trạng thái của hắn so với chút binh lính kia thiếu thật nhiều, lúc trước ngay cả nói đều nhất thời không nói ra được.

“Ngươi kháng chỉ không tuân, phản nhiều hơn cản trở, tội không thể tha. Ngươi tạm đại Phiêu Kị vệ lĩnh quân chức, cũng ứng chỗ sư quân pháp. Ngươi tới, tha đi xuống đánh hai mươi quân côn.”

Kháng chỉ cùng phản kháng thiếu gia liền đánh hai mươi quân côn? Xử phạt này có thể hay không có điểm rất tiện nghi? Huống chi Thư Khinh Thủy một thân võ công tu vi, còn sợ hai mươi quân côn? Đây là ý tưởng trong lòng nhất chúng đại thần.

Nhưng câu tiếp theo của hoàng đế, bọn họ tưởng cũng không nghĩ tới: “Nếu ngươi để yêu xen vào như vậy, Hình bộ thượng thư cũng không làm, quân côn đánh xong, trực tiếp đến Hoa Hoàn nhậm chức đi. Hạn cho ngươi canh năm ngày mai đến nhậm chức, nếu không những chuyện Diêu Ái làm như vậy ta nhất định

thanh toán.” Hình phạt kèm theo bộ thượng thư đến huyện thừa nhỏ nhoi, ngay cả hàng lục cấp, đã cùng chức quan quảng không có thứ hai.

Tả tướng ho nhẹ một tiếng: “Hoàng Thượng, Thư đại nhân tuy có ý ngỗ nghịch, nhưng hần mảy may chưa đả thương người, cũng là thực biết nặng nhẹ, không bằng...”

Hoàng đế lại chưa nghe lời y nói, quát lớn phi thăng đến phía dưới: “Còn chưa động thủ?!” Sau đó vung tay áo, nói với mã phu, “Chúng ta đi.”

Xe hoàng đế ở phía trước, một đám chậm rãi trở về theo sau.

Lưu lại hai quân sĩ, một người đứng thẳng bên Thư Khinh Thủy nói: “Thư đại nhân, đặc tội.”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu, cởi bỏ quần áo, thân trên để trần, nhắm mắt trên lưng chờ đau đớn rơi xuống.

Diêu Ái đem Tư Mã Bọn họ đưa tới núi, vì sợ bọn họ giẫm lên vết xe đổ — lạc đường, dùng sơn Tiểu Vân mang vẽ bản đồ, sau đó quay đầu ngựa lại, liền phải đi về.

Tư Mã Thiệu Nghiêng ngăn nài, hỏi: “Người muốn làm gì?!”

Diêu Ái vốn trong lòng nóng như lửa đốt, đưa bọn họ đến đây là kiên nhẫn cực hạn, vẫy tay nói: “Ta phải đi về.” Mọi người cả kinh, khuyên đến lúc trở về không khác chịu chết. Diêu Ái nói: “Yên tâm, ta cam đoan sẽ không tùy tiện xông lên chịu chết.”

Chương Hồng hỏi: “Võ công của người là do sư phụ người sở giáo?” Nhớ rõ mấy tháng trước khi ở sơn dã, nàng còn thề son sắt nói sư phụ Diêu Ái không có võ công, nhưng khi Diêu Ái nói ra “Sư phụ, thay ta ngăn đón bọn họ cản lại!” Nàng còn không phản ứng cái gọi là “Ngăn đón” như thế nào liền cười ngựa chạy như điên mà qua người đối diện, nhưng nàng vẫn quay đầu thấy một thân ảnh bạch y nam tử kinh hồng như bóng trăng.

Xuất thần nhập hóa, đã đạt tới cảnh.

Người luyện võ đạt tới loại cảnh giới này, đã có thể tự do khống chế hô hấp, nàng công phu mèo quào kia muốn tham, thật sự là người si nói mộng.

Nguyên lai Thư Khinh Thủy thật là sư phụ Diêu Ái, trong lòng nàng nghĩ.

Diêu Ái đã gấp muốn giơ chân, cắn răng nói: “Là lại như thế nào, các người nếu không thả, đừng ép ta động thủ.”

Chương Hồng nói: “Diêu Ái, người bình tĩnh một chút, nếu sư phụ người đánh thắng được bọn họ, người sẽ không dùng đi, nhưng nếu ngay cả sư phụ người đều đánh không lại bọn họ, người dùng làm sao đi?”

“Họa là do ta gây ra, ta có thể nào quảng sư phụ một bên không quan tâm? Sư phụ không bình an, ta liếc mắt một cái cuối cùng mới có thể xác định. Ta nói ta sẽ không tùy tiện chui đầu vào lưới, các người còn có gì lo lắng?”

“Nhưng hiện tại người đi, lấy năng lực của người cùng quận hệ lại có gì dùng?”

“Có thể hay không cứu, tổng yếu thử qua mới biết được. Bởi vì sợ này sợ kia, mà không dám hành động, kia mới gọi là ngu chết.”

Tư Mã Thiệu Nghiêng quát: “Nếu không cứu được?”

Diêu Ái lập tức nói: “Ta bồi tử.” Thanh âm kiên định mà lạnh thấu xương, mang theo đặc hữu đậm bạc sư phụ nàng. Mấy người khác đều giật mình, Diêu Ái thừa dịp này lao ra khỏi vòng vây. “Diêu Ái!” Chương Hồng phản ứng mau, một phen túm dây cương của nàng, “Đáp ứng ta, cho dù sư phụ người bất hạnh... Người cũng còn có nhóm ta.”

Diêu Ái lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút sợ sệt: “Không đồng dạng như vậy, nghĩ đến sư phụ khả năng gặp nạn, ta liền đau lòng sống không bằng chết, ta không thể tưởng tượng, nhân sinh nếu về sau, không có sư phụ

làm bạn, ta còn có thể đi xuống như thế nào. Mau để ta đi, chậm từng bước, có lẽ các người không chừng không nhìn thấy ta... Hồng tỷ tỷ, đừng làm cho ta hối hận giúp các người.”

Chương Hồng buông dây cương ra.

Tư Mã Thiệu Nghệ nghe thấy lời này, nhớ tới lời nói của Tiểu Xuân, rốt cục hiểu, cho nhìn hắn là thầy trò có quan hệ gì đâu? Một người bạn như vậy ở bên nàg, trong mắt nàg thế nào lại thấy được người khác?

Nhưng hắn chung quy không cam lòng, nguyên bản hắn thấy lấy gia thế tướng mạo tài hoa nhân phẩm chỉ cần cần đủ thật tình cùng kiên nhẫn, nàg tổng sẽ không phải không trông thấy, mà lần này lại mạo hiểm trọng tội cứu hắn, hắn nguyên tưởng rằng nàg đối với chính mình luôn luôn có chút để ý... Hắn rút roi lên, mãnh liệt truy đuổi.

Điều Ái chỉ cảm thấy hoa mắt, lại có người ngăn trước mặt, nàg ghì cương ngựa, mới làm cho hai con ngựa xô vào nhau.

Điều Ái không kiên nhẫn cũng phần hận nhìn hắn. Tư Mã Thiệu Nghệ lộ vẻ sàu thăm mà cười, hỏi: “Vì sao không thể là ta? Ta có cái gì không tốt?” Thanh âm hần dần dần thấp, lẩm bẩm nói. “Bạn người hậu sinh người kia vì sao nhất định phải là sư phụ người, không thể là ta?”

Điều Ái cảm giác mặt danh kỳ diệu. Bị người mà nhất lại, mà lại tam đồ trụ lại, nàg sớm tức giận trong lòng. Khi hần là bằng hữu, chưa nghĩ hần nhưng lại cùng thiếu gia một đường hóa, nháy mắt sinh ra cảm giác bị phản bội. Nghe được nửa câu sau, cũng có một loại cuồng đồ tiểu nhi người thế nhưng lấy chính người cùng sư phụ so với tức giận. Giận dữ công tâm kết quả là Điều Ái chửi ầm lên: “Người có cái gì tốt? Người có tài hoa so với sư phụ ta cao, hay là bộ dạng so với sư phụ ta tốt? Sư phụ ta mười bảy tuổi đã danh chấn kinh thành, người hiện tại làm gì? Sư phụ ta một người ngăn lại truy binh, làm cho chúng ta thoát hiểm, mà người lại chạy đến đường còn muốn dạy người!”

Tư Mã Thiệu Nghệ cương tại chỗ, Điều Ái vừa kéo ngựa vòng qua hần, hướng trở về thành.

Trượng hình đã hoàn, Thư Khinh Thủy mặc xiêm y, sửa sang lại vạt áo, tiếp nhận hắc mã quân sĩ đưa tới, xoay người lên ngựa. Động tác của hần vẫn bình thường lưu loát, lại ổn định ngồi trong nháy mắt, nhắm mắt lại.

“Khụ” hần ho nhẹ một tiếng, cảm giác yết hầu có chút ngứa. Đan điền vẫn trống rỗng oan đau, hần hít sâu một hơi, cảm chắc cương ngựa. “Giá” hần khê quát, hắc mã bước chân cấp tốc chạy.

Hoa Hoàn ở tây nam kinh thành, hần nên từ cửa Nam, chọn đường đi Nam Dương.

Sắc trời đã hôn ám, sắp vào đêm, kinh thành ban đêm cảm đi lại, trên ngã tư đường đã không có người qua lại.

Hắc mã một đường chạy như điên. [Vâng, và ta cũng edit như điên.]

Thư Khinh Thủy ở trên ngựa phóng chừng đã hạ bộ trình, nếu muốn canh năm ngày mai đến, nhất định phải qua trạm dịch thay ngựa. Hần nghĩ nghĩ, tham nhập trong lòng, lấy ra ấn ngọc nho nhỏ — hần còn chưa đưa quan ấn cho Lý Hựu Đa...

“Khụ”, đột nhiên hần ho một tiếng, cảm giác yết hầu vẫn ngứa, sau đó có một cỗ mản nẩy lên. “Phốc” một búng máu trên bờm ngựa.

19. Chương 19: Đi Hoa Hoàn

“Sư phụ, sư phụ, ta không cần cùng quái bà bà đi.” Tiểu cô nương vẻ mặt đáng thương lôi kéo tay áo sư phụ nàg không chịu buông tay. Sư phụ lại nhớ cái gì, chậm rãi đem tay áo trong tay nàg rút ra, cười nói: “Người đã không phải bảy tuổi, giả vờ đáng thương vô dụng.”

Tiểu cô nương lại ôm lấy thắt lưng sư phụ, ôm chặt chẽ, thái độ đánh chết cũng không sờn: “Không cần, không cần, ta không cần cùng sư phụ tách ra.”

“Quái bà bà” bên cạnh hảo tâm khuyên: “Tiểu thư, chúng ta phải ở lại một thời gian, chờ Thư đại nhân xử lý công vụ trở về sẽ đưa người về.”

“Ta vì sao không thể đi?” Tiểu cô nương vẫn không thuận theo không chịu buông tha.

“Quái bà bà” tiếp tục khuyên: “Tiểu thư người cũng dần dần lớn lên, nên biết một ít nữ nhi gia sự, Thư đại nhân để người theo ta, cũng là lo lắng cho người.”

“Nữ nhi gia sự?” Tiểu cô nương méo mó đầu nghĩ nghĩ, trên tay vẫn không buông, sau đó lắc lắc đầu, “Không cần, không cần, loại này Tiểu Xuân giảng qua rất nhiều, không cần ngài dạy ta. Sư phụ, sư phụ, là thật, muốn hay không ta thuật lại cho sư phụ nghe? Tỷ như quỳ thủy... [khụ khụ... chuyện the phòng a]

“Khụ,” sư phụ nàng ho nhẹ một tiếng, đánh gãy, “Không cần, nhưng lần này có thể có nguy hiểm, cho nên người quả thật không thể đi. Người nếu không nghĩ cùng bà bà hồi Diêu phủ, vậy để bà bà trong khoảng thời gian này đến Thư phủ ở cùng người.”

“Nguy hiểm? Loại này sẽ chết sao?” Tiểu cô nương ngơ ngác hỏi, trong ánh mắt đột nhiên “Lã chã chã chã” nước mắt rơi xuống.

“Sẽ không.” Sư phụ thấy nàng như vậy hơi nhíu mi, lấy ngón tay lau nước mắt cho nàng, hỏi, “Người làm sao vậy? Đang tốt sao khóc.”

Tiểu cô nương buông lỏng tay ra, dùng hai tay lung tung lau mặt, kỳ quái nói: “Ta cũng không biết.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn sư phụ, “Sư phụ phải nhất định sớm trở về.”

“Ân.” Sư phụ gật đầu đáp ứng.

“Không cho phép bỏ ta lại với quái bà bà.”

“Ân.”

“Về sau cũng không xa rời nhau.”

“Ân.”

“Chúng ta ngoắc ngoắc tay.” Tiểu cô nương vươn ngón út ra.

“Hảo.” Sư phụ nàng cười, cũng vươn ngón út, ngoắc tay với nàng.

Một năm này, Diêu Ái mười một tuổi.

Một chiếc xe ngựa, điều khắc tinh xảo, theo bánh xe chấn động, phiêu diêu, run run.

Trên xe một nữ tử thị tùy, thanh tú văn tĩnh, rất nhiều quan gia tiểu thư so sánh đều kém khí chất tướng mạo như vậy, nhưng mà nàng lại chỉ là thị nữ bên người. Nàng lặng lẽ vào bên trong xe, ngẫu nhiên cũng người trong xe đàm thượng nói mấy câu.

Sau tấm lụa, ẩn ẩn hiện ra một nữ tử, châu ngọc lang đang, quý khí bức người. Trước sau xe đều có hộ vệ thủ, vẻ mặt túc mục, hành động có cần mực, vừa thấy chính là huấn luyện mà ra.

Một trận vó ngựa vang. Sau xe có một con ngựa chạy vội đến, rất nhanh liền tiếp cận xe, bắn tung tóe bụi đất. Nhóm hộ vệ vội rút đao, cầm đầu quát: “Ai lớn mật?!”

Đến là một con ngựa màu rám nắng, cầm đầu nhận ra đó là trạm dịch chuyên cung cấp đổi ngựa. Người đến là ai? Hắn đang nghĩ có nên hay không ngăn người đến đề ra nghi vấn, chỉ thấy người nọ thân hình lập tức quơ quơ, đứng là gấp hạn. Tông ngựa phía trước chạy một trận, giống như nhận ra trên lưng không có người, chậm rãi dừng lại, nhưng lại trở về vài bước.

“Chuyện gì?” Người trong xe hỏi. thanh âm dễ nghe động lòng người, lại có uy nghiêm làm cho người ta không dám cự tuyệt.

Thị nữ bên ngoài xe mềm nhẹ đáp: “Không có việc gì, tiểu thư, trên đường có người xuống ngựa.”

Tầm lựa bị vén lên, lộ ra nửa người, là một nữ tử quý khí, mặt mày thản nhiên, cũng có một loại phong tình lịch sự tao nhã. “Xuống đi xem.” Nàng nói. Thị nữ nghe lời, tiến đến đỡ tay nàng, cho nàng mượn lực xuống xe.

“Tiểu thư, cẩn thận có trá.” Thủ vệ khuyên.

Người bên kia ngã quỵ, đã tự đứng dậy, ở tại chỗ giật mình nhắm mắt, thấy người tới, xa xa thì lễ: “Hạ quan quấy nhiễu trưởng công chúa thánh giá, kính xin thứ tội.” Hắn tư thái kính cẩn, ngữ khí lại không thấy khiêm tốn, thản nhiên mạc mạc, như đi công sự.

Trưởng công chúa đứng chỗ thủ vệ nhìn hắn. Hắn phong trần mệt mỏi, vẻ mặt mệt mỏi, một thân áo trắng đã bẩn, hướng chi vừa rồi còn bị ngã, trên người trên mặt còn chưa phủ đất, nhưng mỗi tiếng nói cử động của hắn nhất cử nhất động, đều lộ ra con người lạnh nhạt, không thấy chút chật vật.

Liếc mắt một cái nhập tâm.

Trước khi nàng còn chưa phản ứng, người nọ đã lại thì lễ: “Hạ quan có việc gấp, cáo từ đi trước.” Hắn tư thế thở dài, lui vài bước, cũng không chờ công chúa lên tiếng, tự mình xoay người, đi vội vài bước, nhảy lên lưng ngựa.

Roi ngựa vừa thúc, lại phi nhanh mà đi.

Im lặng thật lâu sau, trưởng công chúa mới nhẹ nhàng nói: “Người nọ là ai? Làm sao có thể biết thân phận của ta?”

Thủ vệ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết người nào.

Thị nữ bên người nàng đứng yên một bên, văn tĩnh mở miệng: “Người nọ có lẽ là Thư Khinh Thủy Thư đại nhân, lần trước nô tỳ bồi công chúa hồi kinh tham gia Đại Điển, từng xa xa nhìn thấy, không dám xác định.”

“Thư, Khinh, Thủy.” Trưởng công chúa nhẹ nhàng nói, “Tên thập phần ôn nhã.”

Trong Hoa Hoàn huyện nha, sự gia lui ở dưới bàn, lạnh run.

Huyện nha đại môn bị xao chấn thiên vang, bên ngoài bạo dân tập kết, loạn kêu loạn, kích động hô khẩu hiệu, thẳng tiến huyện nha.

Một cỗ thi thể bị treo ngược dưới mái hiên huyện nha, thi thể đã hư thối có mùi, trên người quần áo rách nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là quan phục.

“Mọi người vọt vào đi, thưởng lương thưởng ngân.”

“Chúng ta đã không còn đường sống, không bằng cùng quan phủ liều mạng.”

“Lương sư gia còn trốn ở bên trong, mọi người đem hắn ra báo thù.”

Nói là bạo dân, kỳ thật chẳng qua là một đám quần áo tả tơi, nông dân bình thường mà thôi, trong đó có cả lão già yếu. Tổ chức bạo loạn cũng không có gì quy hoạch tổ chức, trong nhà có gì làm vũ khí đều dùng, người trước người sau, dù cho đại môn huyện nha cũng không phải vạn phần chắc chắn, đến bây giờ cũng chưa bị đánh đổ.

Trong đám người có người đề nghị: “Chúng ta lấy cọc gỗ, phá cửa.”

Lập tức có người phụ họa: “Nhà ta có một cây để đó không dùng làm gì.”

“Ta giúp người nâng.”

“Ta đi.”

“Ta cũng đi.” Vô số người đi.

Còn chưa tránh ra vài bước, dây thừng treo thi thể đột nhiên bị chặt đứt, rơi xuống dưới. Người nhát gan lập tức kêu lên. Người muốn nâng cọc gỗ cũng quên đi, người trước nha môn cách thi thể thành một vòng tròn lớn.

Có người gan lớn vừa muốn đến gần nhìn, đột nhiên một người giống thần tiên, khinh phiêu phiêu (bay nhẹ nhàng) đứng trước thi thể.

Hắn vẻ mặt thản nhiên, trên áo có chút đen bẩn, nhưng trong mắt đám người quần áo tã tơi, đã là nổi bật bất phàm.

“Trở về đi.” Hắn nói.

Đám người có chút do dự, nhưng bị khí thế của hắn áp bức, cũng không dám trở lên trên. Trong đám người có người kêu: “Hắn chặt dây thừng treo thi thể Trần Hầu, hắn cũng giống cầu quan kia!”

Bạo dân lại bắt đầu xôn xao.

“Ba”, không thấy động tác người nọ thế nào, một người cao cao trong đám người bay lên, nện bên chân người nọ, mà người nọ bạch y phiêu phiêu, giống như từ đầu tới cuối chưa từng rời đi.

Trên mặt đất một người bắn thỉu quần áo tã tơi, thập phần xanh xao vàng vọt. Giờ phút này “Ôi” do tưởng đứng lên, bị bạch y nhân một cước giẫm lên, chân trầm xuống, người bị giẫm “Phốc” phun ra một búng máu. Bạch y nhân liếc mắt một cái cũng chưa xem người dưới chân, chỉ thản nhiên đảo qua đám người chung quanh, ánh mắt đậm bạc lại khiếp người, bên môi tựa tiểu phi tiếu.

Đám người bắt đầu bối rối, có người chịu không được thối lui.

“Trở về.” Hắn mệnh lệnh nói.

Đám người rốt cục tan.

Bạch y nhân sau khi đám người tan, cũng không quản người nọ bị giẫm lên, cùng thi thể lúc trước rơi xuống, lập tức hướng huyện nha đại môn. Hắn ấn tay vào môn khâu (tay gọi cửa, thường thường là hình sư tử), nội kinh vừa bắn, bạo dân ban đầu lại đánh lại phá cũng không được, làm đại môn mở liền bị nhẹ nhàng mở ra. “Khách” tiếng cánh cửa vang lên, rơi trên mặt đất.

“Khụ” không công y nhân ho nhẹ một tiếng, đẩy cửa đi vào.

“A!!!” Sư gia tránh ở dưới bàn nghị đến bạo dân đã phá cửa, hoảng sợ nghĩ mình sắp chết đến nơi, phát ra tiếng hét chói tai.

Lại nghe người tới nói: “Ta là Huyện thừa tân nhậm huyện Hoa Hoàn Thư Khinh Thủy, người là sư gia?”

“Dát?” Sư gia hét chói tai đến một nửa nghe được câu nói kia cả kinh, nghẹn trở về. Hắn run run hướng bên ngoài dò xét, phát hiện không có bạo dân, chỉ nhìn thấy một bạch y nhân phong trần mệt mỏi, khoanh tay đứng, khí độ bất phàm. Hắn bò ra, ôm chân người nọ, khóc: “Đại nhân, đại nhân ngài rốt cục đến đây, đại nhân cứu ta a.”

Lại không nghĩ, bị người nọ một cước đá văng. Người nọ ho nhẹ một tiếng, cũng không quản gia sư bị đá nặng nhẹ, cũng không thèm nhìn tới một cái trực tiếp hạ lệnh nói: “Đi vào nội đường, nói một lần việc xảy ra.”

Tiểu thị vương triều, thiết lập đại huyện, chia thành nhiều huyện nhỏ, trên huyện có quận, trên quận có châu cùng tồn tại. Thành có thành mục quản hạt, quan viên từ kinh thành thống nhất, mà châu đa số đất phong, lấy dòng họ đại đại kế thừa.

Biện Châu chính là như thế. Lúc trước Tiểu thị lật đổ, tổ tiên Tư Mã phủ vốn chỉ là lưu dân, sau vì Tiểu thị hoàng tổ nam chinh bắc chiến, đánh hạ Hoàng triều, quân công hiển hách, sau khi lật đổ, tước phong Tư Mã đại tướng quan, ban thưởng dòng họ Tư Mã, phong cho Biện Châu. Biện Châu nhiều sơn động đồng bằng, thích hợp thao diễn luyện binh, Tiểu thị vương triều binh quyền ba phần, một phần kinh thành cấm

quân, Đồng đô uy Phiêu Kị vệ có trong đó, một phần biên quan quân phòng, phần còn lại, liền phân đến các châu. trong đó lại vì Biện Châu Tư Mã phủ là nhiều nhất.

Từ lúc khai quốc lập ra một quân đội, đã hoàn toàn dung nhập vào Biện Châu, đúng giờ thao diễn, sau lại dân chính là binh, binh chính là dân, Tư Mã phủ có bao nhiêu quân, ngay cả kinh thành cũng không biết. Loại khó có thể nắm trong tay này, làm cho nhà vua sinh ra sợ hãi. Từ trước tới giờ, Tiểu thị hoàng đế đều muốn làm suy yếu binh quyền này, nhưng lại vì tình cảm tổ tiên cùng sợ hãi thật lực, không nghĩ vạch trần, cho nên vẫn không thành công.

Đến một thế hệ, Tiểu thị hoàng triều nội loạn, Tư Mã phủ bo bo giữ mình, canh giữ ở Biện Châu, đối với bên ngoài chẳng quan tâm. Đợi cho hoàng thất thảm kịch rốt cục bình ổn, tân hoàng đăng cơ, mặc dù không có chỉ trích Tư Mã phủ, cũng thỉnh một thế hệ Tư Mã đại tướng quân cũng là Tư Mã gia chủ — Tư Mã Lũng tham dự lễ đăng cơ, nhưng trong lòng luôn luôn bất mãn.

Lúc này đây, huyện Hoa Hoàn bạo loạn, tin tức lại bị người có tâm phong tỏa, Tư Mã phủ ở Biện Châu âm thầm tập kết quân đội, kinh thành sợ hãi, ẩn có trấn áp ý... Nội chiến một chỗ tức phát...

Sư gia nói: “Nhất định là Tư Mã phủ muốn phản loạn mưu phản, cố kích động bạo dân, hại chết Trần đại nhân, làm cho Hoa Hoàn vô chủ, lại phong tỏa tin tức, làm cho chúng ta tứ cố vô thân, để cho bọn hán mở đường tấn công kinh thành. Đại nhân a,” sư gia nói đến chỗ thương tâm, gọi một tiếng “Đại nhân” bị thương, “May mắn trên kinh nhìn rõ mọi việc, phái ngài đến cứu chúng ta nguy nan bên trong.” Hần nhìn nhìn bốn phía lại nhỏ giọng hỏi, “Thư đại nhân, xin hỏi đại quân có phải đi theo sau đến?”

Thư Khinh Thủy thần nhiên liếc mắt nhìn hần, nói: “Không có đại quân, liền một mình ta.”

“A?” Sư gia kinh ngạc, vội vàng xao động nói, “Đại nhân chớ không phải nói giỡn? Liền người một người tới có khả năng được chuyện gì?”

Thư Khinh Thủy nhìn nhìn hần, hơi hơi cười lạnh: “Đương nhiên là tra rõ việc này.” Hần một chút hạ lệnh, “Đi trước đem sổ sách huyện nha đem lên đây.”

Sư gia sắc mặt đại biến, khẩu khí đột nhiên có chút hung ác: “Thư đại nhân, tình huống bên này ngài cũng rõ ràng, ta nghĩ hiện tại đi viện binh có vẻ thích hợp hơn.”

Thư Khinh Thủy thần nhiên trả lời: “Ta không tới phiên người dạy ta làm việc.”

“Thư đại nhân,” sư gia nói, “Ta tôn xưng người một tiếng đại nhân, người cũng đừng đem chính mình làm cao, bất quả chỉ là một cửu phẩm Huyện thừa mà thôi, chi ma đại quan. Ta khuyên ngài đừng làm chuyện dư thừa, ngài nếu không kêu cứu binh, sớm hay muộn người cùng Trần đại nhân bên ngoài giống nhau. Ngài lúc này lỗ mãng một người chạy tới đây làm quan, ta thật muốn hoài nghi ngài có phải hay không đắc tội với vị đại nhân nào, bị phái tới đây chịu chết.”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu: “Sư gia người đoán không sai, không sai biệt lắm. Nghĩ đến chủ sự chân chính Hoa Hoàn thật ra là sư gia người.”

Sư gia nghe hần thừa nhận “Đắc tội”, “Chịu chết”, lại nóng lòng như lửa đốt, vốn tưởng rằng cứu binh đến đây, không nghĩ tới đến đây là “Chờ chết”, như thế nào cho phải...

Lại nghe Thư Khinh Thủy nói: “Bất quá người phải nhớ kỹ một sự kiện.” Thư Khinh Thủy nhắc tay áo đánh bay hần trên tường. Sư gia chỉ cảm thấy hoa mắt, chính mình liền bay đi, sau lưng đau nhức, người trên tường còn chưa rơi xuống dưới, bóng trắng trước mắt chợt lóe, khi Thư Khinh Thủy đến gần, một tay nắm yết hầu hần, treo hần trên tường. Cổ họng hần “Khánh khách” rung động, lại phát không ra tiếng, hô hấp bị quản chế, sắc mặt nghẹn đỏ bừng. Hần trong lòng kinh sợ, nghĩ chính mình muốn chết.

Thư Khinh Thủy tựa tiểu phi tiểu nói: “Từ giờ trở đi, nơi này, ta làm chủ.” Hần buông tay, sư gia ngã trên đất, vồ về yết hầu kinh hồn chưa định.

“Đi lấy sổ sách, đừng đùa giỡn.” Một câu mệnh lệnh nhẹ nhàng, sư gia lại không dám không nghe, tay chân vội vàng đứng lên, chạy đi ra ngoài.

“Khụ” Thư Khinh Thủy lại ho nhẹ một tiếng.

20. Chương 20: Ngày Gặp Lại

Cầm y họa phục phu nhân đùa với một tiểu cô nương: “Đứa nhỏ này bộ dáng thật xinh đẹp, lớn lên nhất định là đại mỹ nhân. Về sau gả cho Kha Nhi của ta được không?”

Tiểu cô nương không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu: “Ta không lấy chồng.” Kiên quyết, quyết đoán, kiên quyết, thậm trí có loại thà chết chứ không chịu khuất phục.

Phu nhân kia cũng không tức giận, vẫn cười nói: “Vậy người gả cho ai nha?”

“Gả sư phụ ta.” Tiểu cô nương kiên định nói, ý tứ hàm súc phi Khanh không lấy chồng (không phải người không lấy).

Mọi người cười to, cũng thật không sao.

Tiểu hài tử thôi, còn không biết “Thú gả” ý tứ chân chính là cái gì, bị người lớn hỏi tổng nói người thân cận nhất, hoặc là ca ca, hoặc là phụ thân, lần nào cũng đúng. Lại không biết chính vì thân cận như thế, mới không thể gả. Người lớn hỏi chút cũng liền quên đi.

Mặc dù nàng ở tuổi này cũng có nhiều đám đến hỏi, nhưng nàng vẫn nhỏ tuổi, tính tình cũng giống trẻ nhỏ chưa lớn, làm cho người ta không tự giác xem nàng nhỏ đi mấy tuổi.

Bá phụ nàng một bên khụ một tiếng, đối nàng nói: “Ái nhi, cháu không thể gả cho sư phụ.”

Cô gái oai đầu hỏi: “Vì sao không thể gả?”

“Một ngày vì sư cả đời vì phụ, như cháu giống nhau không thể gả cho phụ thân.”

Cô gái phản bác nói: “Sư phụ chính là sư phụ, không phải phụ thân, phụ thân ta đã mất.”

“Sư phụ đối với cháu có dưỡng dục chi ân. cháu phải xem hấn như phụ thân giống nhau kính trọng.”

“Không đúng, không đúng, sư phụ dạy ta học tập cho ta ăn uống, nhưng phố đông quán đậu hủ Trương gia tiểu ca ca cùng tiểu muội muội nhà bên từ nhỏ đính hôn, Trương gia tiểu ca ca cũng dạy tiểu tức phụ đọc sách biết chữ, cũng cấp nàng đậu hủ canh uống, mua kẹo đường ăn, bọn họ có thể thành thân nha.”

“Kia không giống với, sư phụ nhìn cháu lớn lên.”

“Mới trước đây hoàng hậu nương nương của tiên hoàng gia gia từng ôm ta, sau khi hoàng hậu trước chết bệnh, gả cho tiên hoàng gia gia. Nghe nói vị Thái Hậu cô cô khi còn trẻ tiên hoàng gia gia còn bế nàng, lúc đó chẳng phải là trông lớn lên sao? Bọn họ có quan hệ bà con đâu. Cũng không thể gả. Còn có người xấu hoàng đế thúc thúc lão nói ta là...” Cô gái bị che miệng, bá phụ nàng kinh hoảng nói: “Đừng nói lung tung.” Sau đó đối với chung quanh cười làm lành nói, “Đồng ngôn vô ký, đồng ngôn vô ký.”

Sau nàng trở về bên người sư phụ lôi kéo tay áo, hỏi: “Sư phụ, bọn họ nói ta không thể gả cho người.”

Sư phụ nàng gật đầu: “Theo lý quả thật như thế.”

Cô gái chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu không theo lý thì có thể sao?”

Sư phụ nhìn nhìn nàng, hí mắt chậm rãi nói: “Cũng quả thật như thế.”

Cô gái tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Ta đây phải gả cho sư phụ, sư phụ hội mất hứng sao?”

Sư phụ nàng nghe vậy giật mình, vẫn là đôi mắt hiện lên gợn sóng không sợ hãi nhưng lại hiển lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, nhưng chỉ một cái chớp mắt, liền định thần lại, như không có thất thố qua. Biết rõ nàng đồng ngôn vô ký, nhưng vẫn xoa xoa tóc nàng, ôn hòa cười nói: “Sẽ không.”

Năm ấy, Diêu Ái mười hai tuổi.

Ngày đó Thư Kinh Thủy đi vào Hoa Hoàn liền làm ba sự kiện.

Sự kiện thứ nhất, tìm trong trấn một chỗ bằng phẳng, trước mặt mọi người thẩm Huyện thừa tiền nhiệm cùng sư gia nhà dịch với mấy phú hộ ăn hối lộ trái pháp luật, ức hiếp huyện lý, sưu cao thuế nặng đem làm

của riêng, chiếm đoạt ruộng đất, bức tử dân chúng chờ án. Có người bức tử, đầu sỏ giết người đem xử trảm, có người chiếm đoạt ruộng đất tiền tài, trực tiếp xét nhà, đầu sỏ đem giam vào đại lao. Người tội nhẹ thì chờ phân lấy công chuộc tội.

Sự kiện thứ hai, đem trong nội nha tiền nhiệm Huyện thừa tham ô đoạt được cùng tài sản tịch thu ngày đó đem tán cho dân, người chờ nhiệm vụ bị sai khiến, may mắn một chút bị nhìn trúng mới có thể lưu lại hiệp trợ xử lý Hà gia văn thư việc vật cùng xem xét của cải, càng nhiều nhà nơm nớp lo sợ như ác quỷ bạo dân đến liền phân phát gạo lương thực tiền tài, còn có khế ước, trấn an dân ý.

Sự kiện thứ ba, hần tuần tra các nhà các hộ, tùy ý bắt chuyện vài câu, cải trang ẩn tàng gian nhà dân chúng từng cá nhân bị hần từng bước từng bước tra ra, đem huyện nha mật thẩm một đêm.

Vì thế, bạo động một ngày đình chỉ.

Trong mắt một ít dân đói, Thư Khinh Thủy thật sự là đại cứu tinh, Bồ Tát sống. Hần bất khả xâm phạm, xuống huyện nha trước cảnh tượng kia, lúc ấy được dân chúng ở đó truyền thành thần thoại. Nhưng mà, trong mắt một đám người khác, hần giống như ác quỷ, làm người ta sợ, không dám làm trái.

“Người biết không, Trương lao đầu kia vừa nghe muốn hần chết, đầu chịu bỏ qua, rút dao xông lên liều mạng, vị đại nhân kia cũng không thấy hành động gì, tay áo tùy ý vung, Trương lao đầu liền ngã ra ngoài, nhìn lại, đã chết. Cảnh kia làm mọi người sợ hãi im lặng.”

“Còn có Lương sư gia kia, ngày thường thì dương dương tự đắc, nghe vị đại nhân kia muốn đầu hần, hần run run liền quỳ xuống, một câu phản bác cũng không dám nói.”

“Trong tay này đó tiền tài người trăm ngàn đừng có ý niệm gì khác trong đầu, đem trở về bị vị đại nhân kia hỏi đúng một câu liền lòi. Người cũng không biết hần như thế nào bắt được một gian tế, một câu liền chuẩn.”

Ngoài huyện Hoa Hoàn có một ngọn núi, vài người tướng mạo không đồng nhất ở trong uống rượu hiệp đàm. Đại hần tuần tra chung quanh, đá và cây dựng lên thành một mộc lâu tục tăng, đứng là sơn trại.

“Người này đến rồi cuộc là người thế nào, tùy tiện giết như vậy, hần cũng không sợ bên trên trách tội?”

“Chúng ta sợ hần làm cái gì, cho dù hần có võ công, chẳng lẽ chúng ta nhiều người còn sợ không giết được hần?”

“Đừng quên quân đội Tư Mã phủ cũng tập kết ở Châu Cảnh, như hổ rình mồi.”

“Ha ha, bọn chúng tập kết càng nhiều càng tốt. Bọn chúng tập kết càng nhiều, kinh thành càng tới nhanh, chúng ta có thể trốn, bọn chúng cũng không thể lần ra... đến lúc đó chúng ta ngư ông đắc lợi.”

“Lão Tam người dùng thành ngữ càng ngày càng lưu loát.”

“Chờ lần này thành công, chúng ta giấu quan, cũng không phải là đắc tội người làm quan. Đúng rồi, ôi chao, người,” Người đang nói thay đổi đối tượng, “Đại nhân nhà người... Tổng sẽ không nói không giữ lời đi?”

Một người văn sĩ, nghe vậy đứng lên, chấp tay nói: “Chư vị yên tâm, đại nhân nhà ta tuyệt đối không nuốt lời. Các vị huynh đệ cùng đại nhân nhà ta chính là có phúc cùng hưởng. Tiểu đệ trước hết làm trước.” Nói xong nâng cốc uống một ngụm cạn.

Trong mấy người kia có người trầm trồ khen ngợi, tất cả cũng đều nâng cốc uống cạn.

Tất cả cùng thề.

Đến khi Diêu Ái đến, Thư Khinh Thủy mặc một bộ y phục vải thô, ở trong nội đường hậu viện huyện nha xem kỹ một ít văn thư. Trên mặt đều một mối.

Thư Khinh Thủy một đường đến đây, thân không có vật dư thừa. Duy nhất một ít nước uống đồ ăn đến trạm dịch thay ngựa mang, lấy quan ấn của Lý Hựu Đa giắt vào, trực tiếp làm. Bạch y trên người hần đã

sớm bản, lại không muốn mặc y phục của người khác, liền sai người tìm một bà bà khéo tay, tùy ý lấy vải bố may thành một bộ, chấp nhận mặc.

Khi Diêu Ái chưa đến gần, Thư Khinh Thủy đã phát hiện ra nàng, đối với nàng mỉm cười, giấu qua chút ừ rừ, nói: “Diêu Ái, người đã đến rồi.” Đối với Diêu Ái đã đến cũng không thấy bao nhiêu kinh ngạc.

Hắn ho nhẹ một tiếng, lại làm cho ngực Diêu Ái căng thẳng. Nàng chạy vội qua, vẻ mặt thăm thẳm, lo lắng nói: “Sư phụ người thế nào?” Tựa hồ ngay lúc đó sẽ khóc.

Thư Khinh Thủy thấy nàng cái dạng đứa nhỏ này, trong lòng mềm nhũn, vuốt tóc nàng nói: “Ta không có việc gì.” Cũng ho nhẹ một tiếng.

Diêu Ái xoa mặt sư phụ, mới mấy ngày không gặp, lại tiêu tụy ảm đạm đến vậy. Nàng trong lòng khổ sở. Ngày ấy nàng lặng lẽ trở lại kinh thành, đã thấy chiến trường không có một bóng dáng, mạo hiểm đánh ngất một quan binh thủ thành, kéo tới chỗ tối, ép hỏi việc phát sinh. Biết được hoàng đế giận dữ, phạt sư phụ nàng hai mươi quân côn sau liền phái hắn đến thị trấn nhỏ này.

Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy trước sau đến Hoa Hoàn chỉ kém một ngày, bởi vậy có thể thấy được, Thư Khinh Thủy vội đi bao nhiêu, Diêu Ái cũng vội đuổi tới bấy nhiêu. Người này đi vào biết ngay, trong một ngày ngắn ngủi đã đình chỉ bạo loạn, trong lòng kiêu ngạo thêm vui sướng, vì thế nàng thẳng đến huyện nha. Nhưng mà đến nơi này, gặp được sư phụ, kiêu ngạo vui sướng đều tan hết, chỉ cảm thấy không đáng giá.

“Sư phụ thương thế nào? Đã uống được chưa?”

“Bất quá hai mươi quân côn thôi, không có việc gì.” Nhìn thấy ánh mắt Diêu Ái không đồng tình, biết là không lừa được nàng, Thư Khinh Thủy nhắm mắt, nói: “Là có chút chấn thương phé phủ.” Cuối cùng vẫn bỏ thêm câu, “Điều trị mấy ngày nay là tốt rồi, quả thật không có gì trở ngại.”

Chấn thương phé phủ? Sư phụ võ công cao cường, bình thường làm sao để hai mươi quân côn làm cho chấn thương? Có thể đem chân khí hộ thể đều hao sạch sẽ, trận lúc trước có bao nhiêu hung hiểm?!

Diêu Ái không dám nghĩ, chỉ nói: “Ta giúp sư phụ đổi được.” Thư Khinh Thủy lại nhắm mắt, xem như ngầm đồng ý.

Diêu Ái cởi bỏ áo bên ngoài của Thư Khinh Thủy, sau đó lộ ra bờ vai, lộ ra xương quai xanh, lộ ra mảnh vải trắng quấn quanh lưng và ngực. Quả thật có bôi thuốc, nhưng không có tu dưỡng tốt, mảnh vải đã có vài chỗ sớm nhuộm đỏ.

Diêu Ái nhìn thương thế, lại đau lòng không chịu nổi, một giọt lệ rơi xuống. Nước mắt mặn chát tan vào miệng vết thương, cảm giác tê rần lập tức tiêu tan vào vô mịch. Thư Khinh Thủy nhận ra, lại chưa vạch trần. Mà Diêu Ái thấy nước mắt mình rơi xuống miệng vết thương, sợ tới mức lấy hai tay lau nước mắt. Mặt nàng hơi hơi nóng lên, thế này mới cần thận bôi thuốc.

“Sư phụ,” nàng có chút ý nghĩ kỳ lạ nhẹ nhàng nói, “Chúng ta đi ẩn cư đi, chúng ta không bao giờ xuất hiện nữa.”

Thư Khinh Thủy nghe vậy, đem văn thư vừa mới nhìn tùy tay vừa lật, liền tùy tiện đặt xuống bàn.

Mấy ngày sau, Lý Hựu Đa ở kinh thành nhận được phong thư của Thư Khinh thủy tạm hoãn điều tra. Lý Hựu Đa nghĩ thế cục trong triều, vẫn là không dám tự mình tạm hoãn điều tra, đem trình lên hoàng đế. Hoàng đế vừa thấy, thiếu chút nữa đem đương trường đập phá, chỉ vào mũi Lý Hựu Đa nói: “Người, đi, bắt hắn trở về cho trẫm, một cái huyện Hoa Hoàn nhỏ nhỏ, hắn trả lại cho trẫm vui đến quên cả trời đất!”

Lý Hựu Đa lại nghĩ nghĩ, vì chính mạng nhỏ của mình suy nghĩ, Thư Khinh thủy muốn cái gì thật là “Vui đến quên cả trời đất” hắn còn không dám đi quấy rầy, huống hồ bản thân việc sở tra cũng không bị gián đoạn. đành phải đề nghị hoàng đế viết phong thư, tỏ rõ thế cục trong triều, nói Thư Khinh thủy đại nhân luôn luôn minh hiểu được quan hệ lợi hại, biết nặng nhẹ, sẽ không hỏng việc.

Tốn nhiều nhiều mồ mếp, rốt cục cũng khuyên được hoàng đế, Lý Hựu Đa thông thả hồi hình bộ, nhìn văn thư đầy bàn, vẻ mặt cầu xin gục trên bàn.

21. Chương 21: Một Ngày Định Thành Cục

Thư Khinh Thủy tựa hồ cứ như vậy ở tiểu huyện Hoa Hoàn định cư. Mỗi ngày ở bên trong đường sửa sang lại câu trong sách, tịch sách, sau đó sai khiến mấy người nơm nớp lo sợ mang tội làm này làm kia. Nguyên Hoa Hoàn tiểu huyện hỗn loạn không chịu nổi cứ như vậy yên ổn, dân huyện cũng khôi phục nghỉ ngơi. Đồng ruộng bắt đầu có người trồng trọt, chủ quán cũng bắt đầu mở lại, tiểu thương bắt đầu chọn hàng đi khắp ngõ ngách sinh ý mời gọi. Lại qua mấy ngày, ngay cả các huyện lân cận sinh ý cũng dần dần lui tới. Điều Ái thập phần vui vẻ, loại cuộc sống này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sự phụ, cùng nhau nghỉ ngơi, so với ở kinh thành, dù sao cũng phải đợi cho đến khi mặt trời lặn mới ăn cơm. Nàng hứng lên học nữ hồng, không phải học thêu hoa loại trang trí, nàng cùng vị bà bà khéo tay kia học khâu quần áo. Trước nàng chọn một sấp vải tơ tằm mềm thông khí, từ tài của bà bà khéo tay kia, dạy nàng khâu như thế nào. Một đường khâu, làm nàng kiên nhẫn cẩn thận, một ngày xong, cũng khâu thành một kiện quần áo, còn giống khuôn giống dạng.

Bà bà khen nàng thông minh, nàng mừng rỡ bản thân việc nhà toàn năng, hảo hảo một phen thể hiện trù nghệ (tài nấu ăn), lấy lòng bà bà truyền thụ nhiều kinh nghiệm cùng kỹ năng. Một chút cơm kia, Điều Ái thỉnh vị bà bà đến huyện nha cùng nàng sư phụ nàng ba người cùng nhau ăn. Thư Khinh Thủy chờ đồ ăn Điều Ái hoàn toàn bố trí, đối với vị bà bà kia hòa khí gật đầu, ngồi xuống. Hết thấy tùy ý tự nhiên, một chút lán quan cũng không có, cùng với lúc trước nhậm chức Huyện thừa hoàn toàn không dám tưởng.

Tát ao bắt cá, quan bức dân phản, tiền nhiệm Huyện thừa Trần Hạo lúc còn sống, Hoa Hoàn tại đây giống như đất hoàng đế, có thể làm ột thị trấn nhỏ vậy phát sinh bạo động, Thư Khinh Thủy cũng cực kì bội phục hần.

Bên này Thư Khinh Thủy đầu vào đây, bình tĩnh thản nhiên.

Ba phương khác nhân mã lại càng ngày càng không kiểm chế được.

Hoàng thành, lâm triều.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Biện Châu Tư Mã phủ quan đội đã tập kết Châu Cảnh, việc này vạn vạn không thể chần chừ.”

Phía dưới cũng phụ họa theo.

Phía trên hoàng đế tâm tình cũng cực độ không thoải mái, theo ngầm đến bên ngoài, bị quần thần bức mấy ngày, giờ phút này ngay cả hư ứng cũng giảm đi: “Hết thấy chờ Thư Khinh Thủy trở về nói sau.”

“Hoàng Thượng, việc này vạn vạn không thể a. Thư Khinh Thủy vốn trợ giúp Tư Mã thiếu gia đào thoát, lại bị Hoàng Thượng giáng liền lục cấp, sợ là lòng mang oán hận, hiện chắc đã cùng Tư Mã gia liên hợp làm một...”

“không cần hơn nữa, ý trẫm đã quyết.” Hoàng đế đứng dậy liền phát tay áo chạy lấy người [Xí, mỗi chiêu này cứ dùng mãi]. Công công bên người hần thấy tình hình này, hô một câu: “Bãi triều.” Vội vàng đi theo sau.

Sơn trại bên ngoài huyện.

“Người nọ rốt cuộc có ý tứ gì? Xem tư thế này, thật là đến Hoa Hoàn làm Huyện thừa?” Người đặt câu hỏi về mặt không thể tin, thủ đoạn như vậy, nhân vật như vậy, làm Huyện thừa?

“Còn có người! Người không phải nói triều đình ít ngày nữa sẽ tấn công lại đây sao? Quân lính đâu? Động tĩnh đâu?” Văn sĩ bị người nhéo áo. Đầu hần đầy mồ hôi, cẩn thận nói: “Nhị trại chủ người cũng biết bên ta bố trí dinh đều bị nhổ, cùng với tin tức trong kinh thành bị chặt đứt...” Xem sắc mặt đối phương ngày càng âm trầm, hần tiếp tục nói: “Nhưng ngày yên tâm, mấy ngày trước truyền tin biết được người nọ họ Thư tên Khinh Thủy, nguyên là Hình bộ thượng thư, nhưng bởi vì tư túng phạm nhân ám trợ người trong Tư Mã phủ, đặc tội Hoàng Thượng, bị sung quân tới đây. Lúc ấy Hoàng Thượng thịnh nộ, bề trên nói, tính toán tin tưởng ít ngày nữa có thể thành. Cho nên, chiếu theo tình hình này, Hoàng Thượng căn bản là đưa hần đến tìm chết.”

Đối phương chậm rãi buông lỏng vạt áo của hắn ra, phỉ phỉ cho hắn: “Là là tốt rồi, chúng ta kiến nhẫn chờ thêm mấy ngày.”

Biện Châu, Tư Mã phủ.

“Thư Khinh Thủy này rốt cuộc tính ra sao? Tư Mã Lũng Khoanh tay bước đi thông thả, trầm ngâm một lúc lâu, lắc đầu không thể giải thích.

“Đám sơn tặc kia ngày càng kiêu ngạo, mấy ngày gần đây lại nhiều lần phá người quấy nhiễu thôn trang biên giới châu của chúng ta, rốt cuộc đánh hay không đánh? Đừng làm cho bọn chúng cho chúng ta đường đường là Tư Mã phủ lại sợ bọn chúng.” Một tráng niên trang phục võ tướng phía dưới nói.

Tư Mã Lũng lắc đầu: “Chẳng lẽ ngươi còn không biết tình hình hiện tại sao?” Ông ngửa đầu nhắm mắt, “Hiện tại chỉ sợ quân đội chúng ta vừa động, quan lính tiêu diệt phản quân liền tấn công tới đây.”

Người nọ hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Chúng ta giúp triều đình tiêu diệt, triều đình lại muốn vu oan chúng ta phản loạn, đây là đạo lý gì?”

“Sợ là sợ, này thật sự là triều đình có tâm nói xấu, chúng ta đây cho dù có trăm mồm cũng không biện hộ được.” Tư Mã Lũng lại đi thông thả vài bước, dừng lại, “Cho nên Thư Khinh Thủy tới đây, rốt cuộc là dụng ý gì?”

Người còn lại nói: “Không phải là bị giáng xuống dưới sao?”

Tư Mã Lũng lắc đầu, cười khổ nói: “Thư Khinh Thủy cùng Hoàng Thượng quan hệ, nói như thế, nếu không có Thư Khinh Thủy, vốn không có đương kim Hoàng Thượng. Triều đình người trong tranh quyền đoạt lợi, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nghĩ đến mười mấy năm đi qua, thời sự biến hóa, khả năng có bao lâu, mới có thể xem nhẹ ‘Năm đó’. Ta dù chưa gặp Thư Khinh Thủy, lại rất rõ ràng, Hoàng Thượng cuối cùng sẽ tin hắn, cũng chỉ có hắn. Cho nên phái tới đây, hắn khéo như vậy bị giáng tới Hoa Hoàn? Người tin sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết trả lời thế nào. Đang lúc ấy, đột nhiên có hạ nhân báo lại: “Tiểu thiếu gia đã trở về.”

Lập tức có người nhảy dựng lên: “Đứa nhỏ này, không phải bảo hắn đi du ngoạn sao? Như thế nào trở về lúc này?” Đang nói, Đường Thất môn bị người đẩy ra, Tư Mã Thiếu Nghệ một thân phong trần xông vào.

“Phụ thân đại nhân, các vị thúc thúc bá phụ.” Hắn lần lượt bái kiến qua, sau đó vái chào thật sâu đối với người nọ đứng trong đường, hô to: “Tổ phụ.”

Giữa trưa ngày hôm sau, có một người vụng trộm phần (cải trang. hoa trang) thành thương lữ, đi vào Hoa Hoàn, lưu vào huyện nha, cấp Thư Khinh Thủy một phong thư.

Thư Khinh Thủy quên tính ngày, nghĩ đến triều đình nhẫn nại thời điểm mấu chốt cũng không sai biệt lắm, hướng người tới gật gật đầu, đưa một phong thư. Khi ngưng bút hắn nghĩ nghĩ, vẫn là gọi Diêu Ái, để nàng chép một lần, sau đó để người nọ bí mật đi, mang về Tư Mã phủ.

Diêu Ái chờ người nọ đi rồi, bám vào bả vai sư phụ, mượn cơ hội gần lỗ tai nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ buổi tối muốn đi...?”

Thư Khinh Thủy nhẹ nhàng ứng thanh, nói: “Không cần lo lắng, việc này song phương đều có lợi, cơ hội này một khi đã bỏ qua, không thể vãn hồi. Đối phương sẽ không vì ước, để ta một thân đi.”

Diêu Ái lo lắng nói: “Nhưng mà sư phụ, thương thế của người còn chưa khỏi hẳn... Bằng không ta đi theo người...”

Nàng chưa nói xong đã bị sư phụ cắt đứt: “Người không thể đi.” Thư Khinh Thủy nghiêng đầu nhìn nàng nói, “Nếu người đi, đến lúc đó ta còn phải chiếu cố người, chẳng phải ta càng thêm nguy hiểm?”

Diêu Ái nghĩ nghĩ, chịu thua nói: “Vậy được rồi, sư phụ nhất định phải cẩn thận.”

Vì thế đêm nay, khi mọi người tiến vào mộng đẹp, là lúc đề phòng lơ lửng nhất. Tư Mã phủ phái một tiểu đội tinh binh từ phía tây, Thư Kinh Thủy một người từ phía nam lên vào trong núi hội hợp, sau dẫn dắt mọi người bất ngờ đánh sơn trại. Trong đêm đó, sơn trại diệt hết. Tinh binh Tư Mã phủ chưa tổn hại người nào.

Hết thấy thuận lợi bất khả tư nghị.

Sau đó Tư Mã phủ quân đội tập kết biên cảnh thối lui, triều đình hạ chỉ khen ngợi, tán dương kết tập binh dương đông kích tây phá địch, tiêu diệt sơn tặc. Một hồi nguy cơ nội chiến như vậy bị trừ khử.

“Như thế nào như thế? Như thế nào như thế á?” Âm thanh cứng cáp giờ phút này lộ ra vốn có một phần già nua.

“Chúng ta đều nghĩ Hoàng Thượng làm, nguyên tưởng rằng đã thành công ly gián hai người, lại không nghĩ bị bọn họ liên hợp diễn trò làm cho chúng ta khinh địch.”

“Không có khả năng, chúng ta phát động đến như vậy, bọn họ lúc ấy không có khả năng thông đồng với nhau. Hơn nữa Hoàng Thượng biết được Thư Kinh Thủy để Tư Mã Thiếu Nghê chạy kinh ngạc là thật, tức giận cũng là thực, ta không có khả năng nhìn nhầm.” Người ngồi bên trên thanh âm cất giấu khắc sâu không cam lòng.

“Nhưng xem Hoàng Thượng sắp xếp chúng nghị mấy ngày nay, là thật tâm nhân lý tín nhiệm Thư Kinh Thủy a. Chẳng lẽ tức giận là tức giận, tín nhiệm cứ tín nhiệm?”

Thư Kinh Thủy bị giáng chức ngày ấy ta ở đó, lúc ấy hoàng đế liền hỏi Thư Kinh Thủy ‘Vì sao không khuyên trẫm’, lúc ấy Thư Kinh Thủy đáp ‘Hoàng Thượng quyết tâm đã định, ta cần gì phải khuyên bảo’, khi đó cảm thấy một hỏi một đáp phi thường kỳ quái. Sau ngẫm lại, nghĩ Hoàng Thượng sớm biết Thư Kinh Thủy sẽ không đồng ý với ý tưởng của hắn. Ta xem Hoàng Thượng tức giận, nói giận Thư Kinh Thủy kháng chỉ thả Tư Mã Thiếu Nghê, còn không bằng nói giận Thư Kinh Thủy giáp mặt không khuyên, chuyển thân liền trực tiếp chính mình ý tứ tự làm, bức Hoàng Thượng không thể không buông tha cho quyết định của chính mình...”

Người phía dưới khe khẽ nói nhỏ, đồng thời tham khảo việc này các loại thần kỳ, bên ta các loại bất lợi.

“Đủ!” Người ngồi trên tức giận quát lớn.

Phía dưới người im lặng, sau đó có một người cẩn thận tiến lên, cúi đầu nói: “Đại nhân, chúng ta trong triều có rất nhiều cấp dưới đều bị lấy cớ điều tra ra bên ngoài. Ngài nói, có phải hay không Hoàng Thượng nhận thấy được có điều gì?”

Người ngồi trên âm trầm sắc mặt, trầm mặc không nói.

Bên kia hoàng đế cũng thập phần táo bạo.

“Cái gì tên là ‘Tự biết tội không thể tha, không dám phục chức’, cái gì tên là ‘Nguyện vì Huyện thừa, cả đời ở lại trấn giữ Hoa Hoàn’ ?!”

Lý Hựu Đa khụ một tiếng, thanh thanh cổ họng, nói: “Hoàng Thượng, hắn chính là ý tứ trên mặt chữ.”

“Trẫm biết trên mặt chữ có ý tứ gì!” Hoàng đế nội giận rống.

Hoàng đế rống xong, nhắm mắt yên tĩnh, nói: “Có phải hay không muốn bốn vương tự mình đi thỉnh hãn mới bằng lòng trở về?”

Lý Hựu Đa nói: “Hoàng Thượng, nếu ngài lấy thân phận ‘Bốn vương’ đi thỉnh, đại nhân nhà ta, khụ tiên nhiệm, khẳng định sẽ không trở về.”

“Phanh” một tiếng, hoàng đế lại đập bàn: “Lớn mật! Hảo người Lý Hựu Đa, ở cùng Thư Kinh Thủy lâu, càng ngày không đem bốn vương để vào mắt.”

Lý Hựu Đa bị hoảng sợ vội quỳ gối, vẻ mặt cầu xin thảm hề hề nói: “Tiểu nhân đều nói thật sự a.”

Hoàng đế xoa người, đứng im một lúc lâu. Sau đó y nâng tay, nói: “Người đứng lên đi.”

Lý Hựu Đa đứng lên, sửa sang lại quần áo, lại thở dài kiên lên trên nói: “Kỳ thật Hoàng Thượng, Thư đại nhân tất không phải làm khoan dung muốn ngài đi thỉnh, chắc là hấn ở Huyện thừa bên kia cao hứng làm được, không nghĩ trở lại. Cho nên thỉnh hay không thỉnh đều giống nhau. Không bằng cho bên này có việc gấp liên quan đến hấn, có lẽ hấn sẽ trở lại.”

Hoàng đế tâm tư vòng vo vài cái vòng luẩn quẩn, trong lòng đã có chủ ý, “Hừ hừ” nở nụ cười lạnh.

Lý Hựu Đa ở một bên nghe phát lạnh. Trong lòng hấn mặc niệm: “Đại nhân a, ta không phải có ý định muốn hại người, thật sự là việc ở Hình bộ nhiều lắm, người mau trở lại a.”

22. Chương 22: Công Chúa Cúi Liên

Trong đình uyển Diêu gia sắc màu rực rỡ, lại là một năm cảnh xuân tươi đẹp.

Các nhà mang tiểu thư phu nhân mang theo nha hoàn đến tham gia mỗi năm một lần phẩm hoa yến (tiệc thưởng hoa), uống trà nói chuyện phiếm ngồi ngắm hoa, ý cười đều trong suốt. Duy chỉ có Diêu gia tiểu thư chân chính ngồi trên một tảng đá lớn, ghét ghét không vui.

Tiểu thư Vương gia cầm điểm tâm lấy lòng nàng, cô nương Lý gia khen mái tóc nàng xinh đẹp, tiểu muội Trương gia muốn đưa nàng trăm hoa...

“Không biết Thư đại nhân thích ăn gì?”

“Về sau để tỷ tỷ mỗi ngày chải tóc uội được không?”

“Thư đại nhân nếu khen trăm hoa này đẹp, nên nói là tỷ đưa nha.”

Tiểu thư Diêu gia nhìn cái này lại nhìn cái kia, còn thật sự nói: “Các người không cần lấy lòng ta, sự phụ không bởi vì vậy mà thích các người.”

“Này...” Có người mặt đỏ bừng, có người chần chờ không chừng, mà có người gan lớn nói thẳng: “Tỷ về sau giống mẹ để thân tỷ tỷ đều đối với muội tốt? Tỷ tỷ không tốt sao? Muội không thích tỷ tỷ sao?”

Tiểu thư Diêu gia lắc lắc đầu: “Người đối đãi tốt, không phải vì thích ta, là muốn lấy lòng sự phụ ta nên mới đối tốt với ta. Người không chân chính thích ta, ta vì sao phải thích người?”

Tâm sự bị tiểu hài tử vạch trần trắng trợn, đối phương lui từng bước, vẻ mặt xấu hổ chật vật.

“Bất quá điều này không trọng yếu.” Tiểu thư Diêu gia nở nụ cười ngọt, “Sự phụ sẽ không thích người.” Nàng nói, nụ cười còn mang theo hồn nhiên của cô gái.

Năm ấy, Diêu Ái mười ba tuổi.

Trong triều ẩn ẩn lời đồn truyền ra, hoàng đế nên vì Thư Kinh Thủy chỉ hôn, Thư Kinh Thủy về sau cũng sẽ quan hệ với hoàng thân. Nhưng mà các công chúa của hoàng đế tuổi đều nhỏ, muội muội của hoàng đế cho dù tránh được trường kiếp nạn mười hai năm trước cũng phần lớn đã xuất giá... Trừ bỏ... Mọi người đều đoán có thể hay không gần nhất trưởng công chúa hồi kinh thành có liên quan.

Nói đến trưởng công chúa này, cũng là một truyền kỳ. Nàng thân là trưởng nữ của tiên hoàng, tính tình cực ngạo cực cứng rắn. Ngay cả tiên hoàng cũng không có biện pháp với nàng, cấp nàng định mấy hồi hôn sự, đều bị nàng bãi thường. Sau lại không chịu nổi phụ hoàng phiền nhiễu, thu thập hàng trang chuyển qua nơi ở hoàng triều vực đồ, ngẫu nhiên có vài lần hồi hoàng thành vấn an. Cho nên huynh đệ hoàng thất đều cử binh tướng bảo vệ nàng bên ngoài ở xa, né được tai họa. Vì thế liền ở đó mười mấy năm.

Sau đó, tuổi nàng dần dần lớn, lại vẫn không có ý đồ hôn phối. Mọi người đều nghĩ nàng sẽ ở vậy cả đời... Hiện tại vị trưởng công chúa này đã gần ba mươi, chẳng lẽ nàng rốt cục đã nghĩ thông suốt?

Bất quá Thư Khinh Thủy cùng vị trưởng công chúa này, hai người thân phận tuổi tác bộ dạng, đều là chưa lập gia đình, cũng thật sự là trời sinh một đôi, rất thích hợp.

Vì thế lời đồn liền như vậy càng truyền càng thực “Đúng dịp” cực nhanh rơi vào tiểu huyện hoa Hoàn xa xôi.

Lời đồn này rơi vào trong tai Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy lúc ăn cơm cùng Tư Mã Thiếu Nghê.

Hết thấy rửa sạch bụi bậm đường đi, Tư Mã Thiếu Nghê trình trọng cảm tạ ân tình của Thư Khinh Thủy, lấy thân phận thiếu chủ Tư Mã phủ nói lời cảm tạ đã giải thoát khổ cực này. Bị Thư Khinh Thủy cản lại đại lễ quỳ tạ.

Diêu Ái nhìn thấy hần có chút ngượng ngùng, ngại ngại mặt, hướng hần xin lỗi lúc đó ăn nói lỗ mãng. Tư Mã Thiếu Nghê cười cười tỏ vẻ không thèm để ý, nói Diêu Ái lúc ấy không chú ý chính mình hồ ngôn loạn ngữ mới tốt. Hần mặc dù nói như thế, nhưng tươi cười vẫn mang chút chú tịch liêu chua xót.

Nghe lời đồn đãi, phản ứng đầu tiên Diêu Ái tò mò hỏi: “Sư phụ, người nhận thức trưởng công chúa?”

“Không biết.” Thư Khinh Thủy rõ ràng trả lời.

“Lấy lời đồn đãi, vị trưởng công chúa kia cũng không phải người có thể bị tùy tiện chỉ hôn. Nếu trước kia nhận thức thì hôn sự đã sớm có, đột nhiên như thế nào hội cùng sư phụ có hôn sự? Điều cực kỳ không hợp lý.”

Thư Khinh Thủy nhớ tới điều gì, ho nhẹ một tiếng, mơ hồ phát hiện một khả năng, hơi nhíu mi. Mặc dù hần xem loại ‘Nhất kiến chung tình’ khả năng có thể có chút ly kỳ, nhưng quả thật như thế, thật sự có chút phiền não.

Tư Mã Thiếu Nghê nói: “Tổ phụ ta nói, dụng ý Hoàng Thượng hần là thúc giục ngài trở về.”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu: “Ta biết.”

“Thư đại nhân có gì ứng phó?”

Thư Khinh Thủy mắt cũng không nâng: “Theo hần đi.”

Vì thế mấy ngày sau, kinh thành lại có lời đồn truyền ra, hoàng đế tự mình đem lễ từ kinh thành đến Hoa hoàn vì muội muội.

Lời đồn như cũ từ trong miệng Tư Mã Thiếu Nghê đến làm khách ăn cơm truyền ra.

Thư Khinh Thủy lúc này đây híp mắt lại: “Nói là ‘Tự mình’ ‘Đồng lễ’ ‘Sinh ra’?”

Mặc dù sai lầm không liên quan chính mình, bị hỏi như thế, Tư Mã Thiếu Nghê vẫn hơi hơi có chút mờ hồ lạnh. Lúc trước hần sao lại nghĩ sư phụ Diêu Ái là một văn sĩ tính tình tốt... Hần cẩn thận đáp trả: “Đồn đãi quả thật như thế.”

“Chúng ta hồi kinh.” Thư Khinh Thủy nhắm mắt rõ ràng nói.

Diêu Ái thở dài một hơi: “Người xấu hoàng đế kia thật không gặp chúng ta không sống thoải mái.” Về mặt tiếc nuối vô hạn, nhưng cũng không thấy bao nhiêu lo lắng.

Tư Mã Thiếu Nghê sau khi ăn xong lặng yên hỏi: “Nàng sẽ không sợ Thư đại nhân thực sự hồi kinh cười trưởng công chúa?”

Diêu Ái lơ đãng nói: “Ai, sư phụ sẽ không thích nàng. Sư phụ bình thường nói chuyện tốt, nhưng nếu hần thực sự không muốn, thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.”

Tư Mã Thiếu Nghê nhìn nàng, giật mình nhớ tới ngày bọn họ chạy khỏi kinh thành, Diêu Ái đối mặt hơn mười hắc giáp tinh binh đối với sư phụ nói “Ngăn cản lại”, tuyệt đối không sợ sư phụ nàng không muốn ngăn cản, không dám ngăn cản, không ngăn cản được. Loại toàn tâm toàn ý tín nhiệm này, hần biết nàng rốt cuộc không phân những người khác. Hần bị đánh bại, hần thấy rõ, ngay từ đầu tiên hần không hề có

phần thắng. Bởi vì trong mắt Diêu Ái căn bản không nhìn thấy người khác. Nhìn không thấy, dùng cái gì nhập vào mắt nàng, nhập vào tâm nàng?

Sau đó hần cười cười, giờ phút này ý cười chỉ còn lại thật tình chúc phúc: “Nàng cùng sư phụ cảm tình thật tốt, thật làm cho người ta ghen tỵ hâm mộ.”

Diêu Ái xấu hổ sờ sờ mặt, nhưng cũng không khiêm tốn: “Hắc hắc, ta cũng hiểu được có sư phụ như thế, nhường nhịn người thêm thường.”

Hoàng thành, ngự hoa viên.

Hoàng đế vẽ mặt âm đức ném đồ ăn xuống hồ, một phen lại một phen. Cá trong hồ thức không biết đã ăn no, đã có con ăn bụng trương phình. Công công phụ trách nuôi cá tâm đau không thôi, lại cúi đầu một bên không dám nhiều lời.

Một âm thanh thơm mát thanh nhã truyền đến: “Hoàng huynh trong lòng mất hứng, đừng lấy cá xả giận.” Người tới tóc mây vấn cao, trâm cài trên đầu, nhắc chân giơ tay đều quý khí bức người, đúng là muội muội hoàng đế.

Hoàng đế ngừng ném đồ ăn, đem đồ ăn giao cho công công bên người, lập tức có tiểu thái giám cầm khăn ướt dâng hoàng đế lau tay. Hoàng đế ngụ ý cười cười nói: “Hoàng muội hôm nay sao lại rảnh tới đây?”

Trường công chúa cũng cười yếu ớt nói: “Trong hoàng thành này tiểu muội chỉ còn dư hoàng huynh một người quan hệ huyết thống, vốn là đến kinh thành thăm hoàng huynh, sao hoàng huynh còn chê ta đến?”

Hoàng đế nói: “Nào có, muội có thể đến, vi huynh tất nhiên là thập phần vui mừng.”

Hảo một bộ huynh muội trong trường hợp này.

Hai người lại khách sáo sau một lúc lâu.

Trường công chúa rốt cục đi vào vấn đề chính: “Tiểu muội lúc trước có việc cầu không biết tiến triển thế nào?”

“Vi huynh không nhớ rõ đáp ứng hoàng muội việc gì.”

“Hoàng huynh không cần giả bộ hồ đồ, hiện tại lời đồn truyền đầy trời, hoàng huynh không lo lắng khuê dự tiểu muội cũng nên lo lắng tôn nghiêm hoàng thất.”

Hoàng đế tiếp tục nói: “Lời đồn gì, vi huynh sao không biết.” [xí xí xí, không biết từ miệng ai truyền ra?]

Trường công chúa mỉm cười, ý cười lại lạnh: “Hoàng huynh, trình diễn quá mức, đã có thể giả.”

Hoàng đế quay đầu đánh giá muội muội hần, trực giác hần không thích nàng, khả năng bởi vì đều bị huyết mạch Tiểu thị xâm nhiễm quá sâu, giống nhau tả kiến không tha, giống nhau không coi ai ra gì.

“Nếu hoàng muội muốn thẳng nói thẳng, vi huynh cũng không khách khí. Chuyện đó ta vẫn chưa đáp ứng qua, muội cũng nên rõ ràng. Lời đồn chính là muội muốn truyền, trăm chẳng qua ở phía sau hạ thủ một phen thôi. Thư Khinh Thủy chắc là đã hồi kinh...”

Trường công chúa đánh gãy hần: “Hần đã hồi kinh là tốt rồi.” Nàng nhu nhả cười, nghiêng nghiêng người lui xuống. Trong mắt đều là đắc chí ỷ mẫn.

Hoàng đế nhìn bóng dáng nàng, lạnh lùng cười.

Thư Khinh Thủy trở lại Thư phủ, trong chính đường đã có một người ngồi, như nhà chính mình thân nhiên ngồi phẩm trà chờ bọn họ trở về.

Người nọ nhu nhả mỉm cười, dáng vẻ hào phóng, nếu là mười hai năm trước Thư phủ định cùng nàng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Mà lúc này đã bị Thư Khinh Thủy theo đuổi tự do như bên ngoài Thư

phủ, người nọ ăn mặc rậm rịt, châu ngọc lang đang, phú quý không thể phương vật, thân trí trong đó, chỉ cảm thấy không hợp nhau.

Diêu Ái có chút đau lòng nhìn người nàng hoa lệ ngàn vạn, tay túm thường phục, từ bên ngoài đại môn đi đến chính đường đã bị cổ đại bám hết vào áo, khăng định dính không ít đất cùng cỏ dại, nói không chừng còn có cả mảng lớn.

Thư Khinh Thủy vừa bước nửa bước vào chính phòng, thấy trong phòng có người, không khỏi ngắc đầu nhìn tên phòng, lại nhìn nhìn người trong phòng. Sau đó vái chào người trong phòng: “Thư Khinh Thủy mạo muội xâm nhập, thỉnh trưởng công chúa thứ tội.”

Diêu Ái nghe vậy sững sốt, lập tức phản ứng, cũng cúi đầu thở dài.

Sau đó hai người lui lại mấy bước, mũi chân điểm nhẹ, sử dụng khinh công, đã không thấy bóng người, chỉ còn lại tiếng trao đổi của bọn họ truyền tới.

“Sư phụ, ta đã nói người từ quan trở về khăng định trong nhà đã bị kê biên tịch thu tài sản, người còn không tin.”

“Nghe nói nhà này trước khi ban cho ta, vốn là biệt viện trạch cũ của trưởng công chúa, hiện tại bất quá thu hồi mà thôi, không tính kê biên tài sản.”

“Thì ra là thế.”

Người trong phòng ngậy người, ngơ ngác hỏi bị nữ bên cạnh: “Vừa rồi sao lại thế này?”

Thị nữ nghĩ nghĩ, cúi đầu nói: “Tựa hồ Thư đại nhân nghĩ lầm công chúa đã thu hồi trạch cũ, hẳn sau tạ lỗi liền vội vàng ly khai.”

“Nơi này vốn là trạch cũ của ta?...” Trưởng công chúa xem bốn phía, muốn từ bỏ cục cảnh vật trong phòng tìm một ít cảm giác quen thuộc, lại bất lực. Mơ hồ tựa hồ nhớ rõ chính mình gần đây có nhà... Nhưng mà... Có đại sinh trưởng này giống như quỷ ốc... Có phải hay không lầm?...

23. Chương 23: Duy Cũng Gặp Người

Tiểu thư Diêu gia ôm đầu gối đáng thương hể hể như khi còn bé bình thường đứng trước giường sư phụ nàng, “Sư phụ ta không ngủ được, có thể ngủ một chỗ cùng sư phụ được không?” Sư phụ nàng vỗ vỗ mép giường, để nàng ngồi xuống, xoa xoa nàng hỏi: “Như thế nào? Gặp ác mộng?”

“Cũng không phải, mặc kệ nhắm mắt hay trợn mắt đều là bóng đen quỷ bí, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.” Tiểu thư Diêu gia đáng thương nói, “Biết rõ không có gì, nhưng càng chính mình không nghĩ lại càng không tự giác nhìn thấy hình ảnh đáng sợ...” “Sư phụ.” Nàng thăm hể hể kêu một tiếng.

Sư phụ nàng thở dài, gật gật đầu, để nàng ngủ xuống, chính mình vẫn ngồi ở mép giường, câu được câu không bồi nàng nói chuyện.

Căn phòng ánh nến mờ mờ, tiếng sư phụ trầm thấp, hết thảy đều làm cho nàng an tâm. Không bao lâu liền cảm thấy khốn ý. Nàng mờ mờ mắt, bàn tay rút khỏi ổ chăn, lôi kéo ống tay áo sư phụ, “Sư phụ cũng ngủ đi.”

“Người đã trưởng thành, tổn hại khuê dự của người.”

Nàng ngáp một cái, chống khốn ý, hàm hàm hồ hồ nói: “Quản bọn họ nói cái gì... Sư phụ không thể giữ ta ngủ.” Nàng dụi dụi mắt, quyết định chống lại, “Sư phụ nếu không ngủ ta cũng không ngủ.”

Sư phụ thấy nàng không có biện pháp, cười, vỗ vỗ vai nàng nói: “Hảo, ta cũng ngủ, người ngủ đi.”

“Sư phụ nằm xuống.”

Sư phụ theo lời nàng nằm cạnh bên người nàng.

Tiểu thư Diêu gia mới vừa lòng nhắm mắt, an tâm ngủ.

Sư phụ nàng nghe nàng thở, chờ nàng ngủ say, nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn nhìn đồ nhi ngủ say, đi tới cửa sổ. Cửa sổ nửa mở, ngoài cửa sổ bóng cây in mạnh, hắt lên như vậy đứng ở cửa sổ nhìn ánh trăng một đêm.

Năm ấy, Diêu Ái mười bốn tuổi.

Thư Khinh Thủy phục chức ngày thứ nhất, Lý Hựu Đa vui vẻ ôm một đồng công văn đình trệ đem cho hấn. Thư Khinh Thủy cũng không xem công văn, chỉ thản nhiên liếc mắt hấn một, đầy thâm ý.

Lý Hựu Đa trên trán mồ hôi lạnh, nội tâm giãy dụa sau một lúc lâu, rốt cục quyết định thẳng thắn nói ra. Hấn bi thương nói, hận không quỳ xuống đất: “Ta quả thật cùng Hoàng Thượng hợp mưu ý tưởng làm cho ngài sớm trở về, nhưng lời đồn tứ hôn không có quan hệ với ta.”

Thư Khinh Thủy vẫn nhìn hấn.

“Quả thật không có, ta làm cấp dưới ngài mười mấy năm, ngài kiêng kị tiểu nhân vẫn biết.” Lý Hựu Đa chân chó nói.

Thư Khinh Thủy cười cười, “Ta có cái gì kiêng kị?”

Lý Hựu Đa vừa thấy phong vũ trôi qua, lập tức sinh long hoạt hổ lên, “Không phải là bảo bối đồ đệ kia, cùng loạn cho người làm mai mối. Kia vài người truyền tin có bao nhiêu thăm, ta có thể chính mắt kiến thức qua. Bản thân nào dám liều mạng nha. Nếu hoàng đế thực tứ hôn, người còn nói cấp truyền tin cho sư môn, ta cảm thấy chuyện này tám chín phần sẽ rơi xuống trên người ta...” Hấn trộm xem xét sắc mặt Thư Khinh Thủy, quả nhiên một bộ vẻ mặt “Cho dù không tới phiên người, ta cũng sẽ làm cho tới phiên người”. Trong lòng hấn lập tức hạ quyết định: vì tránh cho chuyện lần này, hấn cũng sẽ đứng bên đại nhân nhà mình.

“Bất quá...” Ngụy cơ đi qua, Lý Hựu Đa lòng hiếu kỳ tăng lên, “Nói cũng kỳ quái, người như thế nào bài xích thành thân? Không phải vì bảo bối đồ đệ đi?” Lý Hựu Đa cười nói, “Chẳng lẽ chân tướng bên ngoài truyền người xem thượng đường oa nhà mình?”

Trầm mặc, Thư Khinh Thủy trầm mặc làm cho Lý Hựu Đa vốn nói vô tâm vui đùa một câu, đột nhiên cảm thấy có phải hay không chính mình nói sai cái gì rồi.

Sau đó Thư Khinh Thủy nói nhỏ: “Ngay từ đầu không phải.” Một câu giống như nỉ non.

Ngay từ đầu không phải? Đó không phải là “Hiện tại là”? Lý Hựu Đa giữa trán lại đổ mồ hôi lạnh. Là, là cái gì? Sẽ không phải chính mình nghĩ như vậy đi? Hấn quyết định áp dụng phương pháp bảo thủ hỏi: “Ngay từ đầu không phải vì bảo bối đồ đệ kia?”

Thư Khinh Thủy không nhận ra gật gật đầu, “Ngay từ đầu chỉ cảm thấy quan to hiển quý quan gia tiểu thư này các loại đáng ghét.”

Lý Hựu Đa khẽ thở phào nhẹ nhõm, đứng thôi, đây mới là đại nhân hấn quen thuộc, đối với giao tình kỳ thật thập phần không kiên nhẫn. Nay nếu muốn nghĩ đối với giao tiếp của đại nhân nhà mình, cho người khác mà nói có lẽ là khoe khoang tự đắc, cho hấn mà nói chỉ có tâm sinh ra chán ghét mà thôi... Vừa rồi có lẽ chính mình lý giải kém đi.

Lý Hựu Đa trong lòng coi nhẹ, lại cười nói: “Tính từ lúc biết đến giờ, cũng không thấy người thích thượng người nào.”

Thư Khinh Thủy lại thản nhiên liếc mắt hấn một cái, cái liếc mắt kia làm hấn trong lòng cảm thấy không xong. Hiện tại kêu ngừng hay đề cập tiếp? Nói không muốn hay có thể hay không đi? Hấn chỉ cảm thấy đại nhân nhà mình ác ý tươi cười nói: “Trước kia ta cuối cùng nghĩ tính tình của ta nếu thích thượng người nào, thiêu sát đánh cướp phụ tấn thiên hạ cũng muốn đem nàng giữ trong tay. Nếu ta không sinh ý niệm này, thì không còn là thích. Nhưng mà thế sự luôn khó lường. Tựa như ta trước kia cũng không tưởng được chính mình sẽ ở một chức quan an an phận phận làm một viên quan tốt, không hạ độc thủ đem những người đắc tội ta đều ám hại đã là vạn hạnh, còn chuyên nghiệp cần cù và thật thà... Nghĩ đến giả làm người tốt đã lâu, chính mình cũng tưởng là người tốt thật.”

Lý Hựu Đa mồ hôi lạnh đã muốn chảy xuống tận mắt của hắn. Tuy rằng trong triều đều nói đại nhân hân chính trực, mặt lạnh tâm thiện, nhưng hắn lại biết đại nhân chính mình đích xác là tâm lạnh. Nhưng hắn không nghĩ tới, kỳ thật đại nhân hân quen là ác tâm! Hiện giờ nếu Thư Khinh Thủy nói, kỳ thật y nguyên tưởng làm thịt người toàn kinh thành, hắn cũng sẽ tin.

Bản tính bại lộ!

Trong chỗ sâu thẳm nhất trong óc Lý Hựu Đa vang lên từ này.

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, hắn rất muốn cầu đại nhân nhà mình không cần thỏa mãn bản thân về điểm nhỏ nhỏ này, nhưng hiển nhiên Thư Khinh Thủy không có nghe thấy nội tâm hắn khẩn cầu. Thư Khinh Thủy đứng dậy, chuyển bàn gần tới cửa sổ để trống, nhìn bên ngoài cửa sổ, khoanh tay đứng. Y có chút cảm thán, có chút sợ sệt tiếp tục nói: “Khi ta phát hiện, trong mắt của ta chỉ thấy được một người Diêu Ái.”

“Ta cũng ngoài ý muốn, thế nhưng ta hội đưa một tiểu nha đầu bên người. Thậm chí vui vẻ chịu đựng, tùy nàng nguyện nhận thức ta vì huynh vi phụ vi sư, nguyện bạn nguyện tùy nguyện khí nguyện cách (nguyện làm bạn, nguyện tùy tiện, nguyện bỏ rơi, nguyện thay đổi). Lấy lòng ta tính vốn không nên để mặc cho chính mình rơi xuống tình trạng này, nhưng đến khi phát hiện, đã không thể giải thoát.”

Lý Hựu Đa mồ hôi đã ướt hết áo. Xong rồi, hắn thật sự nghe được gì đó, chờ đại nhân hân nói xong, có phải hay không sẽ giết người diệt khẩu?

“Cho nên...” Thư Khinh Thủy xoay người lại, nhìn Lý Hựu Đa nói. Nội tâm Lý Hựu Đa kêu thảm thiết: cho nên? Cư nhiên còn có cho nên!

“Ngay từ đầu ta quả thật không vì Diêu Ái, sau ít nhiều cũng bởi vì nàng đi.”

Trong lòng Lý Hựu Đa lệ rơi đầy mặt: đề tài đã chuyển trở lại. Thư đại nhân, kỳ thật ngài không cần giải thích tỉ mỉ xác thực như vậy cho ta.

Thư Khinh Thủy rời bàn án, đến bên Lý Hựu Đa, vỗ nhẹ vai hắn, Lý Hựu Đa giống con khỉ nhỏ ngồi xổm trên ghế (=]], trong lòng hoảng sợ, bị vỗ cái này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Hắn ngẩng đầu nhìn đại nhân đối với hắn mỉm cười ôn hòa, vẻ mặt cầu xin nói: “Hạ quan nguyện vì đại nhân vượt lửa qua sông không chối từ, tâm này trời đất chứng giám ngày đêm soi tỏ, từ đó sau tuyệt không hai tâm...”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu, “Bàn kia liền phiên toái người. Ta đi giải sầu.”

Lý Hựu Đa vội nói: “Ngài đi, ngài đi, bên này có ta.”

Một ngày, trưởng công chúa ở tạm phủ đệ nghe nói có thích khách xâm nhập, ban ngày ban mặt một thân hắc y xơ xác tiêu điều, ánh mắt băng hàn.

Phủ trưởng công chúa hơn mười hộ vệ, ngay cả bóng dáng của hắn cũng chưa thấy, trong ấn tượng chỉ có một phen kiếm hàn quang, hàn quang ánh lên phản chiếu ánh mắt người nọ, liếc mắt một cái như tử thần, rừng mình không thôi. Hắn lớn mật không thèm che mặt, nhưng kiếm quang cực nhanh, thân ảnh lần lượt thay đổi, nhưng không ai có thể thấy rõ dung mạo của hắn... Có lẽ chỉ trừ bỏ một người, trưởng công chúa.

May mà cũng không có chết người, chẳng qua, trưởng công chúa vài ngày mơ thấy ác mộng, đêm nào cũng mơ, cùng một giấc mơ giống nhau, cũng không phải mộng pháp như vậy nha.

Mà phó thủ Lý Hựu Đa làm chứng cho đại nhân nhà hắn. Ngày ấy đại nhân hân phục chức ngày đầu tiên, công văn lại chồng chất, hai người một khắc không ngừng xử lý đến mặt trời lặn mới tạm cáo biệt, căn bản không có thời gian gây chuyện.

Lý Hựu Đa nói lời này khi mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng xem tâm, thành kính đến cực điểm.

Mọi người cũng đều tỏ vẻ loại lý do thoái thác này mới thật sự có thể tin.

Thân ảnh u ám như quỷ xuất hiện trước mặt nàng, chỉ lộ ra quần áo cùng mặt trắng, hắn nâng mắt lên, một đôi mắt không hề bận tâm chỉ có hờ hững.

Nàng muốn chạy trốn, nhưng thanh kiếm kia chỉ xa xa một đường, toàn thân nàng bị gắn trên kiếm khí, kiếm ý xâm nhập da thịt, cảm giác băng hàn cùng đau đớn.

Bóng người trước mắt chợt lóe, chợt thấy cổ họng hít thở không thông cùng đau đớn, nàng bị tay người nọ để cách mặt đất, chân vô lực đá. Sợ hãi tử vong như thủy triều đánh úp lại, quét qua toàn thân nàng. Mồ hôi nàng ẩm ướt quần áo.

Sau đó truyền đến tiếng vang “Răng rắc”, gần như vậy, tựa như trực tiếp vang trong đầu nàng. Gáy... của nàng... chặt đứt... ?! Một tia ý thức cuối cùng dừng lại ở vụn phần hoảng sợ, nàng lâm vào hắc ám.

Trưởng công chúa lại một lần lay mạnh tỉnh lại, dồn dập thở phì phò. Thị nữ bên người nàng quan tâm kêu lên: “Công chúa.” Sau đó dùng khăn ướt tinh tế lau mồ hôi trên trán nàng.

“Hoàng muội, người lại gặp ác mộng?” Hoàng đế từ ngoài cửa tiến vào, đằng sau có nhất chúng cung nữ thái giám đi theo. Hắn ngồi vào mép giường, tiếp nhận khăn ướt từ tay thị nữ, vì nàng lau mồ hôi. “Ta bảo Thái y chuẩn bị chén thuốc an thần, có thể uống?”

“Hoàng huynh một ngày không đem thích khách kia bắt quy án, tiểu muội một ngày không thể an tâm.”

Hoàng đế đem khăn ướt trả lại cho thị nữ, nói: “Muội vừa muốn nói Thư ái khanh? Muội có biết hán ngày ấy chưa từng rời Hình bộ, không có khả năng gây nên.”

“Hoàng huynh ngay cả người cũng không tin ta, là ta phát mộng?”

Hoàng đế lắc lắc đầu: “Hoàng muội a, muội nói muội bị người siết họng, mà cổ không có chút vết thương tụ máu, muội nói muội nghe thấy tiếng động gãy cổ, hiện giờ muội vẫn đang sống, lại không có khả năng. Không cần dọa chính mình.” Hắn vẫy vẫy tay, công công bên người trình lên một khối ẩm ngọc, bất đồng với chạm ngọc khác, chỉ tinh tế cân nhắc mượt mà, như lá sen nhỏ một giọt nước. “Khối ẩm ngọc này, có kỳ hiệu an thần, trăm cổ ý cho người đi tìm, muội cầm đi.”

Trưởng công chúa tiếp nhận ngọc, một trận lo sợ không yên, nàng bắt giắc túm miếng ngọc trong tay, nói: “Ta muốn hỏi An Châu.”

Hoàng đế gật đầu nói: “Kia cũng tốt, an tâm tu dưỡng đi.” Như xứng chúc ca ca, hắn vỗ nhẹ vai muội muội, dẫn người rời đi.

24. Chương 24: Hôn Nhân Đại Sự

“Tiểu Xuân, tình yêu là cái gì?” Cô gái dung nhan tươi đẹp, đằng sau nhất định không hề thiếu người theo đuổi, ánh mắt lại vẫn ngây thơ trong vắt, mang theo chút thiên chân hảo kỳ, đặt câu hỏi. “Tình yêu a, chính là người một ngày không nhìn thấy hán sẽ nghĩ tới hán, gặp được hán liền vui mừng, hán vui người vui, hán không vui người cảm thấy khổ sở, người nguyện ý vì hán sinh vì hán tử, dù trời sập chỉ cần hán bên người là tốt rồi.”

Cô gái ôn nhược nhược nói: “Cảm giác như đang nói sự phụ.”

Tiểu Xuân ôn nhu cười: “Còn có, hán liếc mắt với nữ nhân khác một cái, người liền ngậm giận hán, hán cùng nữ nhân khác nói chuyện một câu, trong lòng người liền cảm thấy hán tất cả không tốt, nếu hán cùng nữ nhân khác thân ái yêu yêu, người càng hận không thể muốn nữ nhân kia chết...”

Cô gái rùng mình: “Nguyên lai tình yêu đáng sợ như vậy đó.”

Tiểu Xuân lại nói: “Người tới gần hán liền tâm hoảng ý loạn, tim đập nhanh, nhất cử nhất động của hán ở trong mắt người tất cả đều hoàn mỹ, dung mạo của hán so với thiên tiên còn hơn, thanh âm của hán hơn Thiên Âm, hán nói phương đó là minh nguyệt là kiến thức hán rộng rãi, hán cao ngạo tuyệt đỉnh...”

Cô gái chần chờ nói: “Tiểu Xuân, ta cảm thấy người như thế nào nói không phải cùng loại này nọ?”

“Vốn tình yêu của mỗi người đều không giống nhau.” Tiểu Xuân nói, “Có người yêu vô tư, có người yêu đả thương người hại mình, có người yêu cẩn thận không yên... Bất quá cho người này đó, đều không có ý nghĩa.”

“Vì sao?”

Tiểu Xuân cười nói: “Lòng người tràn đầy hình ảnh sư phụ người, người nơi này.” Tiểu Xuân chỉ chỉ, điểm điểm ngực cô gái, “Thế nào còn dung hạ người khác.”

Năm ấy, Diêu Ái mười lăm tuổi.

Trường công chúa trở lại An Châu, Thư Khinh Thủy cùng Diêu Ái trở về Thư phủ, Lý Hựu Đa nghĩ hết thấy rốt cục đều trở về bình thường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn lại đã quên nỗi vị phá lời đồn, nỗi lòng dạ hẹp hòi còn tức không ra.

Từ trước đến nay gần vua như gần cọp, cho nên Lý Hựu Đa cảm thấy Thư Khinh Thủy mỗi lần đều có thể đem hoàng đế tức giận đến giờ chân lại không thể làm gì hắn, cũng là loại bản sự. Chuyện Hoa Hoàn Biện Châu gần đây, ngay cả hắn sau nhớ lại, cái gì chịu đòn dãi lửa bịp, thần hạ cổ động, vốn hoàng đế biết thời biết thế dựa thế ý tứ thuận tiện nuốt Biện Châu. Nhưng ý đồ này không phải có thể mang ra ngoài, nếu công bố ra, sẽ làm trái tim thần dân băng giá, lòng người rung chuyển.

Đại nhân nhà hắn biết nhưng không khuyên, liền trực tiếp thả Tư Mã thiếu gia. Bỏ qua cùng hoàng đế đối nghịch.

Hoàng đế nếu muốn thành việc, tất yếu tức giận Thư Khinh Thủy, cởi bỏ chính cánh tay của mình. Đại thần rốt cuộc có mấy người rắp tâm bất lương hắn cũng không thể xác định, không có một người đáng giá tin nhiệm giúp hắn đề phòng bị người ngư ông đắc lợi, trận cờ này thật sự đối với hắn mà nói thật sự là bất lợi.

May mắn hoàng đế không khoan dung thánh minh, nhưng cũng không ngu ngốc.

Biết Thư Khinh Thủy thả người đi, đã biết đường này nguy hiểm vậy, cũng có thể quyết đoán tức giận, thuận thế đem Thư Khinh Thủy giáng xuống Hoa Hoàn thu thập loạn cục. Người không cho ta mưu sự, ý tứ hàm xúc muốn người cho ta đi thu thập cục diện rối rắm.

Lúc ấy đại thần trong lòng đều cười lạnh Thư Khinh Thủy bị giáng quan chịu chết đi. Không nghĩ, mưu đồ đại cục này bị bại vì hoàng đế giận mà giáng quan.

Lúc ấy hắn lo lắng, trong lòng nghĩ đủ kiểu để khuyên hoàng đế nguôi giận người giận thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Nhưng chuyện thứ nhất hoàng đế triệu kiến hắn, chính là giao cho hắn một phần danh sách, mặt trên liệt ra một ít đại thần khuyên hoàng thượng xuất binh. Mỗi tên trong danh sách đều là làm một ít việc, nhỏ thì cùng người phát sinh tranh chấp khi uống rượu, lớn thì tố giác tham ô làm rối loạn kỷ cương.

Hoàng đế nói với hắn: “Đi thăm dò điều tra, mỗi người đều cấp một tội danh có vẻ thích hợp, đưa ra bên ngoài.”

Lý Hựu Đa xấu hổ, tuy nói hắn thân là Hình bộ thị lang, bắt tay chủ chương Hình luật, đối với luật pháp có vẻ thành thục. Nhưng đương nhiên cứ như vậy đem loại này cấp ra ngoài, công khai quảng cho hắn... Có phải hay không không đúng chỗ nào?

Hắn nên cảm tạ Hoàng Thượng tín nhiệm, hay là nên thẳng thần thẳng gián chờ thực hiện chính đạo?

Ở dưới rất sợ chết, hắn sờ sờ cái mũi không dám tuyển người dưới.

Sau đó mơ hồ có điểm hiểu, kỳ thật đến cuối cùng, người hoàng đế có thể thật tình tín nhiệm bất quá cũng chỉ có Thư Khinh Thủy một người mà thôi. Chính mình là trợ thủ đắc lực đại nhân nhà mình, cũng bị nhập vào trong vòng “Thư Khinh Thủy” này. Hắn không khỏi hoài nghi, đại nhân nhà mình bên ngoài nhìn cương trực công chính, rốt cuộc ngầm cùng Hoàng Thượng mưu đồ bí mật ngầm hạ độc thủ bao nhiêu.

Hắn cũng không thập phần hiểu biết mười mấy năm trước, đại nhân của hắn như thế nào giúp hoàng đế lên ngôi vị hiện tại, nhưng nghĩ đến, trên tay tuyệt không sạch sẽ.

Đại nhân nhà hắn quả nhiên là người đáng sợ, hắn yên lặng nghĩ.

[Haizzz, số anh khổ mới làm osin cho Thư ca]

Ngay tại lúc Lý Hựu Đa nghĩ mọi việc thái bình, chúng đại thần cũng nghĩ lời đồn tứ hôn tự sụp đổ, đã có người hữu tâm lưu ý đến nhiều ngày nay người trong cung đều ra mua một ít trù bị vật phẩm hôn sự.

Này là hôn sự của ai, không cần nói cũng biết. Nhưng tân nương là ai, cái này nửa cảm kích lại do dự.

Vẫn là An Châu trưởng công chúa, hay là tiểu công chúa của hoàng đế? Kỳ thật nhóm công chúa này, nói nhỏ cũng không tính quá nhỏ, lớn nhất chừng mười lăm, người phú quý lão phu thiếu thê đều là chuyện bình thường. Nhưng chút “Thiếu thê” này đa số không có tài mạo nhưng xuất thân cao quý. Lấy công chúa tôn sư, có khi là tuổi thích hợp thanh niên tài tuấn khả năng chọn lựa...

Đều nghị luận ngầm, vì thế lời đồn càng sâu.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

“Không biết Hoàng Thượng tốt cùng là có ý gì?” Thản nhiên một câu, hơi có ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

Bất giác hoàng đế giật mình, làm bộ như kinh hỉ nói: “Bị Thư ái khanh phát hiện, nguyên bản nghĩ chờ hết thấy mọi việc xong xuôi, định cho Thư ái khanh một kinh hỉ.”

“Vi thần vô kinh vô hỉ, thâm nghĩ Hoàng Thượng cân nhắc.”

Trên mặt hoàng đế ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng tiêu thất, sắc mặt băng hàn nói: “Thư ái khanh, người không cần không biết phân biệt, bốn vương tứ hôn cho bề tôi, là vô thượng vinh hoa cho người. Nhóm hoàng gia công chúa, người nào không xứng với người?”

Thư Kinh Thủy không tranh cãi với hoàng đế có phải hay không “Vô thượng vinh hoa”, chỉ thản nhiên nhắc tới một sự kiện khác: “Hoàng Thượng còn nhớ rõ dung túng công công tùy thị kéo xuống ngồi, cho ta đặc quyền thấy quần không cần bái, là lúc đầu ta chẳng phân biệt được tôn ti không tư xưng vi thần?”

Hoàng đế sắc mặt khó coi: “Người quả nhiên là ghi hận.”

Thư Kinh Thủy thản nhiên nói: “Ta chỉ là muốn thỉnh Hoàng Thượng đòi lại chút bất bình cho vi thần lúc trước, chút kháng nghị?”

Hoàng đế im lặng một lúc lâu, không nói lời nào.

Thư Kinh Thủy lại nói: “Trong lòng vẫn để ý việc này là Hoàng Thượng, không phải vi thần. Vi thần chưa từng dị nghị qua, là vì tại hạ thật sự không ngại.”

Hoàng đế sắc mặt hơi hoãn, khẽ nhúc nhích, giống như nghĩ hời việc này, Thư Kinh Thủy có phải hay không thực chưa từng để ý. Hắn không biết chính mình có làm gì sai, thân là tôn sư hoàng đế, có gì không thể? Nhưng trong lòng lại nhịn không được ngờ vực vô căn cứ, hắn cũng từng vừa là thầy vừa là bạn, hạ thân bởi vậy tâm sinh oán giận, dần dần xa cách... Kỳ thật hết thấy nói đến bất quá chính là hắn chột dạ hổ thẹn mà thôi.

Lúc này Thư Kinh Thủy nhắc lại chuyện cũ, cho thấy chính mình không để ý. Hoàng đế trong lòng nhẹ nhõm, có một khối bế tắc rối rắm quấn quanh chậm rãi tan đi, thậm chí có chút vui sướng tăng lên. Nhưng mà lại là Thư Kinh Thủy nói, hắn ngần ra, sắc mặt càng thêm khó coi: “Người uy hiếp trẫm?!”

Thư Kinh Thủy cũng không phản bác, chính là nhắc lời nói trước: “Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.”

Lại im lặng một lúc lâu, hoàng đế chậm rãi nói: “Thư ái khanh, hôn lễ đã chuẩn bị, lời đồn tin đồn, bốn vương không thể làm mất tôn nghiêm hoàng gia. Nếu người không thích hoàng muội, các công chúa của bốn vương cũng đều như hoa như ngọc, để người tùy ý chọn lựa, còn có cái gì không tốt?”

Thư Kinh Thủy thở dài tư thái cúi đầu, lúc này đầu cũng không nâng, thản nhiên trả lời: “Hoàng Thượng biết đáp án vi thần, hỏi lại làm gì.”

Một câu bị nghẹn trở về, hoàng đế tức giận, vốn hắn cũng không có mười phần tâm tư hôn lễ nhất định phải thành. Bất đầu mượn sự kiện đả thương người ở Trần Tu trai tạm thời cách chức nghỉ ngơi, mà nhất lại Thư Kinh Thủy, lại làm hắn ba lần tức giận, hắn thực không thể nuốt trôi cơn tức này. Hôn lễ một chuyện quả thực là cố ý khó xử hắn, cũng có ác ý chính ý tứ hàm xúc của hắn, xem xem chúng ta mọi việc

lạnh nhạt để xem Thư đại nhân có ứng đối gì. Hoàng đế thật không ngờ Thư Khinh Thủy trực tiếp mở miện uy hiếp.

Uy hiếp này đủ phân lượng? Trong lòng hoàng đế rõ ràng nên thu lại, vui đùa quá mức, chỉ biết kết cục lưỡng bại câu thương. Nhưng cục tức trong ngực, lại làm hấn chết cũng không chịu nhận thua.

Sự kiện Trần Tu trai, tiến cử hậu vị, đưa khỏi cửa thành, nguyện vì Huyện thừa không chịu hồi kinh... Bao nhiêu chuyện đều liên quan đến tiểu nha đầu Diêu gia kia. Lần cự hôn này đại khái cũng có quan hệ với tiểu nha đầu kia...

Trong lòng hoàng đế dâng lên một cỗ ý niệm cổ quái trong đầu.

Tự hấn đăng cơ lên ngôi, chưa bao giờ có một khắc tùy ý làm bậy.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, cười đến khoái ý dạt dào: “Thư ái khanh, bổn vương biết, ngươi không phải là thích tiểu nha đầu Diêu gia kia đi,” hoàng đế miễn cưỡng nói, “Nhưng truyền thuyết Tiểu thị hoàng tộc thú nữ nhi Diêu gia vĩnh lập, bổn vương lại không thể không có. Như vậy đi, người đâu,” hoàng đế hạ lệnh, tùy thị công công nguyên bản ở ngoài thông minh tiến vào, “Truyền ý chỉ bổn vương, Thư đại nhân công huân trác, vì nước vì dân, lần này lại bình định bạo loạn Hoa Hoàn, giải biện nguy cơ, ban thưởng họ Tiểu, từ nay về sau nghỉ đệ bổn vương. Tứ hôn cùng nữ nhi Diêu gia Diêu Ái, khâm tử.”

Quả nhiên, hấn như ý nguyện thấy được Thư Khinh Thủy sắc mặt khó coi.

Công công trong lòng mặc dù nghi hoặc, nữ nhi Diêu gia không phải đồ đệ Thư đại nhân sao? Thầy trò có thể nào kết thân? Nhưng cũng ngoan ngoan ứng thanh “Là”, lui ra ngoài.

Thánh chỉ đã hạ, không thể nào sửa đổi.

“Khụ” Thư Khinh Thủy vỗ ngực ho nhẹ, nhìn chằm chằm hoàng đế không có lên tiếng.

Hồi lâu, hấn mới thì lễ nói: “Vi thần tuân chỉ.” Thắt lưng chỉ nhẹ nhàng gấp lại, còn chưa cúi hấn, sau đó liền thanh cáo lui đều không có, liền rời khỏi ngự thư phòng, xoay người chạy lấy người.

25. Chương 25: Ta Thật Vui Mừng

Chuyện hoàng đế tứ hôn truyền cực mau, lúc Thư Khinh Thủy từ ngự thư phòng trở lại Hình bộ một đường liền truyền khắp triều đình.

Quan viên trong Hình bộ trù trừ, rốt cuộc nên xưng hô nguyên dạng Thư đại nhân, hay là nên đổi tên Tiểu đại nhân, hay nên tôn xưng một tiếng Vương gia.

Lý Hựu Đa thấy vậy, chạy lên trước, vái chào, nói: “Thư đại nhân.” Thư Khinh Thủy gật gật đầu.

Quan viên khác thấy, cũng y dạng nói: “Thư đại nhân.”

Lý Hựu Đa chưa bao giờ gặp qua Thư Khinh Thủy sắc mặt khó coi như thế, hấn ho nhẹ một tiếng, thật cẩn thật hỏi: “Ngươi làm sao có thể liền như vậy trở lại? Ta xem ý định Hoàng Thượng cũng là khó xử cho ngươi, hôn sự thành phủ cũng không để ý lắm, nếu...”

Thư Khinh Thủy nói: “Hoàng đế truyền công công tiến vào, trực tiếp hạ chỉ cho ta, ta sợ lại ngốc thêm nữa khắc, ta sẽ nhịn không được làm thịt công công truyền chỉ diệt khẩu, lại làm thịt hoàng đế.”

Thư Khinh Thủy buồn khụ, sát khí theo từng tiếng gằn của hấn mở ra bốn phía. Lý Hựu Đa rùng mình, tuyệt không hoài nghi hấn nói dối.

Hắn cũng không dám khuyên Thư Khinh Thủy ngươi vốn dĩ đã thích đồ đệ ngươi, không bằng liền thuận thể theo, hấn cảm thấy hấn muốn nói thật như vậy, Thư Khinh Thủy ngay cả hấn cũng nghĩ làm thịt.

Hắn biết Thư Khinh Thủy có bao nhiêu sủng bảo bồi đồ đệ nhà mình, Không chấp nhận được bất luận kẻ nào tại hại cho nàng. Cho dù người kia là chính mình cũng giống nhau.

Cho nên Thư Khinh Thủy lúc trước từng nói “Tùy nàng nguyện nhận thức ta vi huynh vi phụ vi sư, nguyện bạn nguyện tùy nguyện khí nguyện cách”, hết thấy quyền chủ đạo không ở trong chính tay mình. Huống

chỉ là bị ép gả cho sư phụ của mình, làm người như thế thế gian khinh thường không tha, Thư Khinh Thủy tuyệt không cho phép.

Lý Hựu Đa nghĩ rất nhiều, hắn muốn Diêu Ái cùng sư phụ nàng thân mật khẳng khái, việc cả đời này, cho dù bất thành, sau này ở chung cũng sẽ sinh nhiều xấu hổ, không còn tự nhiên nữa. Bút trưởng này, phỏng chừng lại tính đến trên đầu Hoàng Thượng.

Lý Hựu Đa không dám hỏi Thư Khinh Thủy tính như thế nào, nếu Thư Khinh Thủy không hề khuyên giới, cũng không làm thịt hoàng đế, phỏng chừng đã định tâm ý, vừa tính phải đi.

Này mấu chốt... Mưu đồ Biện Châu việc đã bại, hoàng đế lại vừa tìm cơ đem nhiều quan viên chuyển đi, làm cho bọn họ đại thất trợ lực, còn lại vài vị quyền cao chức trọng, tạm không thể động, nếu an phận cũng tốt, chỉ sợ chó cùng rứt giậu, làm chuyện cá chết lưới rách.

Nếu tiểu nha đầu Diêu Ái chính mình nguyện ý gả thì tốt rồi, Lý Hựu Đa nghĩ. Hắn tổng cảm thấy ẩn theo Diêu Ái tính tình vô pháp vô thiên kia, thật muốn nguyện ý gả, mới sẽ không quản người khinh thường, nhàn ngôn toái ngữ, phỏng chừng bị người chỉ vào mặt máng nàng cũng không đến nơi đến chốn. Trừ phi máng sư phụ nàng...

Lý Hựu Đa lại nghĩ đến cháu họ hàng xa của mình Cung thiếu gia Trần Tu trai lần đó, giống như xuất ra uế ngôn, máng thẳng Diêu Ái cùng sư phụ nàng cùng ăn cùng ngủ, quan hệ không sạch sẽ, khả năng bôi xấu việc, mới bị Diêu Ái một phen đá ra ngoài. Chán ghét như thế... Cũng thật sẽ kết thành tâm tư nhân duyên?

Nhưng cho hắn mà nói quả nhiên là mười vạn phần không nghĩ tới đại nhân nhà hắn chạy lấy người vút Hình bộ to như vậy ột mình hắn. Nói không chính xác còn có người nào đó đại quan từ Bộ hắn điều thẳng tới đây, trở thành tân cấp trên, hắn hiện tại bị Thư Khinh Thủy quán thành tác phong làm việc, không quá ba ngày hoặc là hắn ghen khuất tử, hoặc là hắn làm cấp trên tức giận, kết cục thê thảm.

Vạn nhất nha đầu Diêu Ái kia phân tâm đâu? Lý Hựu Đa suy nghĩ tới, tâm nở ra, vì thái bình nhân gian, vì tương lai của hắn, quyết định đánh bạc một phen.

Hắn cẩn thận xem sắc mặt Thư Khinh Thủy nói: “Khụ người này, có phải hay không thương thế còn chưa điều dưỡng thỏa đáng?”

Thư Khinh Thủy lại khụ một tiếng nói: “Vốn đã tốt không sai biệt lắm.” Y ngừng lại một chút, lại nói, “Chẳng qua lần này thập phần muốn giết người...” Thanh âm đậm chậm (đậm bạc + chậm rãi), như nói hôm qua tâm tình tốt.

Lý Hựu Đa ngực phát lạnh, yên lặng bổ sung, nghĩ đến một nửa là bị tức, một nửa khác bị tắc... Kiểm chế sát ý trong huyết mạch, nghĩ không thập phần không dễ dàng. Trong lòng lại sinh ý lui, nhưng chung quy tất cả lời ra nói một lần trước: “Xà lão Thái y từng lấy được một cổ phương, đối với nội thương nghe nói điều trị thập phần hữu hiệu, ta đi giúp người hỏi xem.”

“Không cần...” Câu sau chưa nói xong, Lý Hựu Đa đã quay người chạy đi.

Diêu Ái từ bên ngoài lặc lự trở về, đột nhiên phát hiện trong nhà nhiều người hơn bình thường, bận rộn, treo lụa hồng, xem tư thế này, đang muốn đem Thư phủ trang hoàng thành tân phòng.

Nàng tùy tiện hỏi một hạ nhân: “Khụ, sẽ không phải sư phụ ta muốn thành thân đi?”

Hạ nhân kia cũng mờ mịt không biết.

Sau đó nàng gặp một người nhìn quen mắt trong đông người đi tới đi lui, bộ dáng lo lắng bất an, vòng đến sau lưng hắn, vỗ nhẹ: “Hắc, Lý Hựu Đa.”

Lý Hựu Đa bị Diêu Ái hù, kêu thảm thiết một tiếng, định thần lại thấy Diêu Ái, cười gượng: “Diêu Ái tiểu thư.”

Diêu Ái chỉ chỉ đám bận rộn kia, hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Lý Hựu Đa chậm chước ngôn từ nói: “Kỳ thật ta hôm nay đến vì Thư đại nhân nội thương hình như có chuyển biến xấu.”

Diêu Ái nói: “Sư phụ ta chân thương phế phủ ứng đã tốt, sao lại đột nhiên chuyển biến xấu.”

Lý Hựu Đa thấy nàng quả nhiên không hề vui mừng, tâm nở ra, đem lời nói còn lại như đổ đậu tử giống nhau phun ra: “Cụ thể ta cũng không biết, ta chỉ thấy Thư đại nhân từ ngự thư phòng gặp Hoàng Thượng trở về liền khí sắc không tốt, không chỉ buồn khuy, nghe nói Hoàng Thượng tứ hôn cho hấn, chắc là ở ngự thư phòng âm ỹ một trận...”

Diêu Ái quả nhiên bắt đầu lo lắng, ngay cả trọng điểm “Hoàng Thượng tứ hôn” cũng bỏ qua, hỏi thẳng: “Có thể khám qua Thái y? Lúc trước điều dưỡng không thỏa đáng?”

Lý Hựu Đa nghe vậy trong đầu vừa chuyển, nhớ tới lúc trước hấn lấy cớ đến chỗ Xà Thái y lấy cổ phương, nổi lên ý niệm trong đầu: “Lấy làm Xà Thái y xem qua, mở phương tử... Bất quá...” Lý Hựu Đa cố lộ vẻ sắc mặt do dự, trừ trừ không nói.

Diêu Ái truy vấn: “Bất quá cái gì?”

Lý Hựu Đa ấp a ấp úng nói: “Tiền dược tiền, Thư đại nhân đang cần câu nhất bút phương thuốc, lại nhân tiên dược... Ta mặc dù không hiểu y, nhưng cũng biết được các vị trong phương thuốc nhiều một phần thiếu một phần thuốc đều biến đổi... Thêm đại một phân lượng thuốc cũng có khả năng chết người... Hoàng Thượng tứ hôn cho hai thấy trò người cùng Thư đại nhân, Thư đại nhân biết người không muốn, sợ phiền nhiều người, vì giải vây này, ta sợ hấn có phải hay không hội quyết tuyệt đường...”

Diêu Ái cả kinh, thốt: “Ai nói ta không muốn.” Diêu Ái giật mình tỉnh ngộ chính mình nói cái gì đó, trên mặt ửng hồng, lại có chút nhần nhí e lệ, “Ta, ta trước kia không nghĩ tới, nhưng không nghĩ tới không có nghĩa là không muốn thôi.”

Lý Hựu Đa tâm hỉ, trên mặt vẫn là ưu sầu: “Tiểu thư Diêu Ái, còn không mau nói cho Thư đại nhân, ta sợ đi chậm...”

Diêu Ái biến sắc, thi triển khinh công, bắt Lý Hựu Đa vài bước chạy đến chuồng ngựa, lôi một con ngựa ngồi lên, mặt khác nói: “Mang ta vào cung.”

Thuốc Lý Hựu Đa lấy đã được người đưa đến bàn hấn. Lý Hựu Đa còn không có trở về.

Thư Khinh Thủy bưng bát thuốc, nhìn một lúc lâu, do dự rất cuộc có nên hay không thừa hảo ý của hấn uống nó. Diêu Ái xuất hiện ở cửa, sắc mặt thăm đậm vọt vào, hấn sững sốt, đã bị nàng đánh đổ bát thuốc.

“Sư phụ, ta nguyện gả.” Diêu Ái vội vàng nói, “Tiểu Xuân vẫn nói ta lòng tràn ngập hình ảnh sư phụ, không thể dung hạ người khác. Ta chỉ làm tình yêu không quan hệ với ta, chưa bao giờ nghĩ tới ý Tiểu Xuân chỉ ta sớm có dấu hiệu, ta còn ngây thơ không biết. Thẳng đến Lý Hựu Đa nói Hoàng Thượng tứ hôn chúng ta, ta không có kinh hách, chỉ cảm thấy vui mừng, ta mới bỗng nhiên tỉnh ngộ ý tứ Tiểu Xuân lòng tràn đầy mãn nhãn. Sư phụ ta thích chàng, yêu đã dung nhập nhiều lắm, ta sớm không phân rõ, nhưng vô luận thế nào ta yêu đều đã phân những người khác. Sư phụ, ta nguyện gả cho chàng, chàng có bằng lòng không?”

Thư Khinh Thủy kéo tay Diêu Ái, lấy tay ao lau nước thuốc dính trên tay, nhìn nàng nói: “Ta sẽ không tự sát.”

Diêu Ái theo bản năng gạt đầu.

“Nếu ta muốn tự sát, có thể tự tuyệt kinh mạch, sẽ không uống thuốc.”

Diêu Ái lại gạt gạt đầu, trên mặt ửng hồng, hiển nhiên bản thân bị LÝ Hựu Đa gạt. Lại vội vàng nói: “Cho dù ta bị Lý Hựu Đa lừa, ta cũng không lấy những lời này gạt sư phụ.” Nàng bắt lấy tay sư phụ, “Cuộc đời này ta không muốn gả cho người khác, gả cho sư phụ ta thật tâm vui mừng, sư phụ có bằng lòng hay không?”

Thư Khinh Thủy nhẹ nhàng thở dài: “Khi nàng mười hai tuổi ta đã đáp qua một lần.”

“Mười hai tuổi, mười hai tuổi...” Sự tình phát sinh nhiều lần, Diêu Ái sớm quên hết, “Sư phụ chàng lúc ấy đáp cái gì?”

“Sẽ không.”

Trong lòng nàng lộp bộp một chút, nhưng xem sư phụ thần sắc ẩn ý cười, cắn cắn môi, hồ nghi nói: “Ta đây lúc ấy hỏi cái gì?”

Thư Khinh Thủy vẫn cười, đáp: “Nàng hỏi nếu nàng phải gả cho ta, ta có phải hay không hội mất hứng.”

Quả thế, cố ý nói nửa câu trên cột nàng. Diêu Ái trừng mắt nhìn, nói lớn: “Ta hiện tại hỏi: sư phụ, nếu ta gả cho chàng, chàng có phải hay không hội cao hứng?”

“Hội.” Thư Khinh Thủy đáp trả rõ ràng, không thấy một tia ướm ắt bắn thử.

Diêu Ái trong lòng vui mừng, giơ cánh tay nhào vào trong lòng sư phụ. Vô cùng thân thiết cọ cọ.

Thư Khinh Thủy bị hành động bất ngờ, khụ một tiếng.

Diêu Ái vội buông tay, vỗ về ngực sư phụ: “Sư phụ cảm giác thế nào? Ta nhất thời cao hứng quá mức, đều quên thương thế sư phụ... Thuốc bị ta đánh đổ, làm sao bây giờ, có cần phải sai người sắc lại lần nữa?”

Thư Khinh Thủy lấy tay vỗ vỗ lưng nàng làm cho nàng an tâm, vừa định nói vô sự, chợt nghe Lý Hựu Đa khách khí hô một câu: “Xà Thái y đến.”

Chỉ thấy Xà lão Thái y đem thuốc sắc mặt lạnh lùng đi vào, Lý Hựu Đa đi theo sau hắn có muốn vào hay không. Thư Khinh Thủy thần nhiên liếc mắt một cái, Lý Hựu Đa sợ tới mức lại càng không dám vào. Diêu Ái thấy thế “Phốc xích” cười, khuyên nhủ: “Sư phụ, dù sao hắn cũng không làm chuyện xấu, tạm tha cho hắn đi.”

Lý Hựu Đa nghe vậy, đối với Diêu Ái cảm động đến rơi nước mắt, rốt cuộc đánh bạo đi vào, cúi đầu sờ sờ cái mũi, đứng im một bên.

Xà lão Thái y thấy Thư Khinh Thủy sư đồ vô cùng thân thiết bộ dáng sừng sốt, sắc mặt lập tức lại khôi phục lạnh lùng, nói: “Người không quan hệ đừng cản trở ta xem bệnh.”

Lý Hựu Đa khụ một tiếng, giảng hòa nói: “Xà Thái y chính là tính tình này, tiểu thư Diêu Ái người đừng trách móc.”

Diêu Ái đã chạy tới bên người Lý Hựu Đa, lặng lẽ nói: “Xà Thái y tựa hồ thực không tình nguyện đến đây.”

Lý Hựu Đa gật đầu: “Tại ta bản thân ta hiện thân, sư phụ người hội trực tiếp làm thịt ta, cho nên mặt dày mày dạn đem Xà Thái y tới, nếu bị trọng thương gì, Xà Thái y còn có thể đương trường cứu một phen.”

Diêu Ái nhẩn cười, lại thật tình nói một câu: “Cám ơn.”

26. Chương 26: Kết Thúc : Phụng Chỉ Thành Hôn

Năm nay, Diêu Ái mười sáu tuổi. Thư phủ nền đỏ cao nghiê, vài hồng giảng khắp nơi, từ nội đường tới đại môn đến trước viện rộng nhất, bày đầy yến hội, tân khách ngồi đầy, hảo một mảnh không khí vui mừng dạt dào.

Các vị đại thần đều được Hoàng Thượng khâm ban thưởng thiệp cưới, không dám không đến. Nhưng ngồi quanh hi yến, đối với việc hôn sự thầy trò đều nói không chỉ nhỏ, đều đoán ý tứ hoàng đế ra sao, ý tứ Thư Khinh Thủy ra sao.

Có người nói nguyên lai lúc trước Hoàng Thượng muốn tứ hôn cho Thư Khinh Thủy, xem Thư Khinh Thủy có đem hoàng thân quốc thích tôn sư chỉ việc này.

Có người nói thầy trò tứ hôn, kỳ thật do Thư Khinh Thủy cự hôn sự hoàng gia, cho nên Hoàng Thượng cố ý cấp cho Thư Khinh Thủy một cái nan khan.

Cũng có người nói, Hoàng Thượng đã sớm nhìn ra Thư Khinh Thủy cùng đồ đệ xinh đẹp của hắn không rõ ràng, hoàng đế hạ chỉ, đơn giản thành toàn cho bọn họ.

Thậm chí cũng có người cho rằng, nói việc này đúng là loạn luân, lúc tiếp chỉ nên lấy chết đảm bảo toàn trong sạch, còn phụng chỉ thành hôn, thật sự là vô liêm sỉ.

“Hoàng đế đều phong Thư Khinh Thủy làm nghĩa đệ, tôn vinh như thế, hôn sự này giống nhau, ta cảm thấy không giống như khó xử.”

Có người tiếp lời: “Có lẽ lúc trước Thư Khinh Thủy cực lực từ chối hôn sự, hoàng đế để cho hắn chọn giữa công chúa và đồ đệ. Vốn tưởng có điểm luân lý đạo đức mọi người sẽ không tuyển đồ đệ chính mình, lại không nghĩ Thư Khinh Thủy sớm có ý với đồ đệ, ngược lại biến thành thành toàn cho hắn. Nếu không phong vương gia, lại đặt mua hôn sự, kết quả là, hôn lễ bắt đầu như thế chẳng lẽ hoàng đế không quan tâm?”

“Thư đại nhân vẫn là người chính trực, ta xem không giống a. Hắn là có ẩn tình khác.”

Có người e sợ thiên hạ bất loạn, ác ý nói: “Tri nhân trị diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), ta từng giáp mặt thấy Thư Khinh Thủy cùng đồ đệ xinh đẹp kia của hắn ôm ấp vô cùng thân thiết không thôi, ta xem a, bọn họ đã sớm ám thông xã giao, châu thai ám kết. Lần này xem muốn giấu diếm không được, mới cầu Hoàng Thượng tứ hôn thành toàn, tìm cái lý do như vậy.”

“Ba” một đám người quật khởi nói, cũng không biết trước mắt tay áo hồng chợt lóe lúc nào, người nọ vừa mới nói ẩu nói tả liền bay ra ngoài. Ngã gần máng mương, miệng đầy máu, hộc ra một cái răng.

Mọi người yên tĩnh.

Thư khinh Thủy khoanh tay đi tới, một thân hồng y, mặt trên văn thêu tinh xảo, quả nhiên là quý khí không cùng, tuần dật phi phàm.

Mọi người thấy trong mắt chỉ một chữ “Liệt” (liệt của mãnh liệt, lãnh liệt, không phải nghĩa đen nhá.)

Thư khinh Thủy trước thường xuyên mặc áo trắng, hơn nữa tính tình hắn đậm chậm (đậm bạc+ chậm rãi), mỗi người chỉ cảm thấy tính tình hắn ôn hòa không có gì, như mây như sương, mơ hồ không rõ, không thể thân cận, nhưng ở chung cũng vô cùng tốt.

Mà lúc này hắn một thân hỉ phục hồng y, diễm lệ như máu, vẻ mặt đậm chậm kia chỉ làm người cảm thấy kinh hãi sợ, tự dưng sinh ra một phần sát khí.

Người nọ ngã ở gần máng mương vỗ về mặt giận hét: “Thư Khinh Thủy! Ngươi!...”

Thư Khinh Thủy như không nghe thấy, ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc mắt hắn một cái, trực tiếp đi đến trước nội đường hỉ chúc, xoay người đứng đó.

Lý Hựu Đa vốn lập hỉ đường phía trên, vì là người chủ trì, thấy thế gọi vài công công nói nhỏ vào câu. Công công ra lệnh: “Không phải chê hoàng thất, vả vào miệng, người đâu, bắt hắn tha xuống dưới.”

Người nọ thấy thế này mới kinh hãi không thôi: “Thư đại nhân tha tiểu nhân, không, Vương gia tha tiểu nhân, Vương gia tha tiểu nhân...” Hắn một đường gào bị tha đi xuống.

Mọi người thế này mới nhận thức chuyện thư Khinh Thủy bị Hoàng Thượng nhận làm nghĩa đệ, thật sự có thể hội.

Tân nương từ trong cung thất được cung nữ dẫn đi ra.

Lý Hựu Đa hét lên: “Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bá, kết thúc buổi lễ.”

Đối với tân nhân này nghĩa vụ cũng giống như đã tam bách, đi ra hậu đường, nếu không tái nhậm chúc.

Lý Hựu Đa cười gượng hai tiếng: “Mọi người tùy ý.”

Mọi người im lặng sau một lúc lâu, đều không có tâm trạng ăn uống, có người kiểm soát trong nhà có việc vội đứng dậy cáo từ, lập tức đi hơn phân nửa, số còn lại thấy mọi người đều đi, cũng cáo từ đi theo chạy lấy người.

Lý Hựu Đa sờ sờ cái mũi, còn lại đã biết người chủ trì đứng ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, hần ho nhẹ một tiếng, đối với người đến mua sắm tiệc cưới từ trong cung nói: “Các vị hôm nay vất vả, cũng đều trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tới thu thập.”

Đầu lĩnh công xem tình hình này, quả thật bọn họ không có chuyện gì, cũng liền dẫn cung nữ thái giám trở về.

Hoàng đế mang vài tùy thị đến thì thấy một cảnh như vậy.

Cổ hoang mọc đầy, từng sinh vụn vặt ở Thư phủ, chỉ có đèn lồng màu đỏ chiếu sáng mấy chỗ, giấy quần quanh đèn lồng chiếu liệp diêm như máu trong gió, trong gió đêm phiêu lãng. Quỷ khí rất nặng.

Tiệc rượu xiêm áo tràn đầy một viện, nhưng ngay cả một thực khách đều không có. Trên cửa sổ nhiều nhất chỉ động mấy cái, liền giống một phòng người ở một thời khắc nháy mắt đều tiêu thất...

Hần không nghĩ đến, lại không yên lòng.

Thư Khinh Thủy ngoan ngoãn phụng chỉ thành hôn loại sự tình này, hần nghĩ cũng không nghĩ tới.

Hần ở trong cung thông thả bước. Trong chốc lát cảm thấy Thư Khinh Thủy sẽ giận dữ đem tân khách đều làm thịt, huyết nhiễm Thư phủ; trong chốc lát cảm thấy Thư Khinh Thủy sẽ cố ý khiêu khích tân khách, đại náo lễ đường, hôn lễ tiến hành không thuận đi...

Nhưng muốn đến liền như vậy, lại không ngại mặt mũi. Cuối cùng hần nhớ tới Thư Khinh thủy bị tức trông buồn khịu, liền gọi Hoàng công công kêu một Thái y, lâm thời kêu vài người, ra cửa cung, lấy danh nghĩa quan tâm đến thể trạng nghĩa đệ tìm có đến xem... Đúng hạn đến... Lúc này chẳng lẽ không phải vừa mới kết thúc buổi lễ?

Hần suy nghĩ rất nhiều tình hình, lại không nghĩ rằng sẽ chứng kiến tình cảnh như thế... Hần lần đầu tiên khắc sâu cảm nhận được Thư phi chân tướng quỷ ốc a... Trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải sai người tu sửa một phen.

Hoàng đế mang theo tùy thị có chút căng thẳng bước về phía nội đường. Đột nhiên không trung một tiếng thét: “Cầu hoàng đế! Đế mạng lại!” Vài hắc y nhân bay tới đây.

Thư phủ, hần là một tòa thân phủ đệ quả đại quan không có thủ vệ canh giữ. Cho nên thích khách vào thập phần dễ dàng.

Hoàng đế đi ra gấp, chỉ tùy ý dẫn theo vài thị vệ, hoàn toàn không phải đối thủ thích khách. Gặp thích khách một kiếm đâm tới, trong lòng không hẹn mà gặp, theo bản năng thét lên: “Thư Khinh thủy, cứu ta!”

Một tiếng kim thạch giao kích, hoàng đế cơ hồ cảm động đến rơi lệ thấy Thư Khinh thủy thân hỉ phục hồng y như thiên thần lâm thế (——!), một kiếm ngăn thích khách công kích. Thích khách kia bứt ra lui về phía sau, mấy thích khách khác cũng bị thị vệ tụ lại đây.

Thị vệ lui về phía sau, đem hoàng đế bảo hộ ở trung tâm. Không ít đã chết.

Thái y sợ tới mức phát run lui ở phía sau.

Thư Khinh Thủy hỉ phục vi loạn, sắc mặt băng hàn, lạnh lùng liếc mắt hoàng đế một cái, sau đó thần nhiên đảo qua vài thích khách.

Hoàng đế chợt dạt lui về phía sau vài bước.

Thư Khinh Thủy ho nhẹ một tiếng.

Thích khách trên mặt có chút ý xoẹt qua, trong đó một tên nói: “Cứ nghe Thư đại nhân bị nội thương không nặng không nhẹ, công lực cũng chỉ khôi phục sáu bảy thành, xem ra đúng là sự thật.”

Hoàng đế trong lòng cả kinh, hần mặc dù dẫn theo Thái y đến, lại không nghĩ rằng nghiêm trọng như vậy...

Thư Khinh Thủy cũng không phủ nhận, chỉ lạnh lùng nói: “Thì tính sao.” Kiếm hần hàn quang lạnh thấu xương, bước một bước liền bay lên, như múa trong sương hoa.

Diêu Ái ở nội trướng tân hỉ phòng, cầm lấy vạt áo, sắc mặt phi hồng, hồng đến tận dưới cổ.

Hồi lâu nàng mới trấn tĩnh xuống, nghịch ngợm thè lưỡi, nhớ tới một màn kia, sắc mặt vẫn đỏ hồng, trong mắt lại lộ ra vẻ thần thái sáng láng, tò mò hưng phấn không thôi.

Nhĩ lực nàng không thể so với Thư Khinh Thủy, sư phụ vừa mới đột nhiên rút kiếm phá cửa sổ bay ra, hẳn là có chuyện gì đi. Diêu Ái để ý để ý quần áo hỗn độn, chậm rãi đẩy cửa, mặc niệm: “Ta chỉ vụng trộm nhìn xem.” Sau đó lặng lẽ xuống nơi vang tiếng đánh nhau.

Nàng lặng lẽ từ cửa sau nội đường nửa đầu tìm hiểu, lại phát hiện đánh nhau đã dừng, thích khách không chết đều bị trói chặt. Vài thị vệ xử lý đơn giản vết thương. Mà sư phụ ngồi, thái y tiếp tục xem mạch, sắc mặt thập phần khó coi.

“Tiểu Húc! Chỉ mang năm ba thị vệ liền ra cung, người có đầu óc hay không?”

Diêu Ái còn không có phục hồi tinh thần lại nghe trong miệng sư phụ nàng gọi “Tiểu Húc” là ai, chỉ thấy Thái y đang xem mạch cho sư phụ thân mình chấn động, thiếu chút nữa quỵ xuống đất. Vài thị vệ làm như không nghe thấy, tiếp tục băng bó bôi thuốc, lại băng bó cũng chưa xong, xuống tay bôi thuốc không nặng không nhẹ làm cho đồng bạn thấp giọng kêu thảm thiết.

Hoàng đế rút cổ, giống gà trống bại trận, ủ rũ ở một bên. Ngoan như đệ tử nghe huấn.

Diêu Ái nhần cười, có truyền thuyết tuy rằng sư phụ nàng so với hoàng đế kém mấy tuổi, nhưng cũng tính là hoàng đế bán lão sư, đúng là sự thật.

Sau đó nàng nghe thấy sư phụ nói: “Diêu Ái, nàng lại đây đi.”

Diêu Ái nghe vậy, nhảy bắn chạy đi ra, ôm ấp sư phụ.

Thư Khinh Thủy ôm chầm nàng, xoa xoa tóc nàng nói: “Ta hộ tống Hoàng Thượng hồi cung trong chốc lát, nàng muốn cùng ta đi, hay là trở về phòng?”

Diêu Ái nghĩ nghĩ, nói: “Thiếp muốn cùng chàng đi.”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu.

Hoàng đế ở bên kia rầu rĩ nói: “Trương Thái y, thương thế Thư đại nhân thế nào?”

Thái y một phen lau mồ hôi lạnh, cẩn thận trả lời: “Thư đại nhân có chút khí huyết kích động, có chút mạch hơi loạn, đến nỗi ảnh hưởng phế phủ, tình tâm ngưng thần điều dưỡng nhiều hơn là tốt rồi.”

Thư Khinh Thủy rảnh tay thu lại, nói: “Đi thôi.”

Hoàng đế rầu rĩ nói: “Kỳ thật ta có thể tự trở về.”

“Chỉ bằng mấy người này?” Thư Khinh Thủy đảo mắt qua mấy thị vệ, cùng một Thái y run rẩy không thôi.

Hoàng đế tiếp tục rầu rĩ nói: “Làm phiền Thư ái khanh.”

— Trăm ngàn, không cần chọc giận nam nhân đêm động phòng hoa chúc bị quấy rầy.

Kinh thành lệnh cấm, dọc theo đường đi cảnh tối lửa tắt đèn, chỉ có vài người bọn họ.

Diêu Ái ở phía trước cầm đèn lồng màu đỏ dẫn đường, ánh sáng hồng hồng hơi hơi ánh lên quang cảnh phố phường, vừa gặp chuyện nổi khiếp sợ còn chưa tiêu, tình cảnh này, hoàng đế tổng cảm thấy quý khí rất nặng làm cho người ta phát lạnh.

Đặc biệt Thư Khinh Thủy canh giữ bên cạnh hắn, một đường phát ra hàn khí...

Nha đầu Diêu Ái kia không có cảm giác gì, không sợ đường đêm không sợ quý khí, khi còn quay đầu kể truyện cười vài câu với sư phụ.

Thư Khinh Thủy cũng chỉ đối với nàng tình hình đặc biệt lúc ấy ôn hòa cười vài tiếng.

Hoàng đế nhìn hai người bọn họ, trong lòng rơi lệ; một người đoạt lão bà của ta, một người đoạt huynh đệ của ta, còn không hứa với ta lòng dạ hẹp hòi trả thù, thật sự là không có thiên lý.

Về sau, sau lại đã không sao cả.

Thư Khinh Thủy tuy rằng không phải nhận bị ban thưởng họ Tiểu, bị phong Vương gia một chuyện, nhưng mọi người vẫn tự giác xưng hán một tiếng “Thư đại nhân”.

Hôn sự hai thầy trò Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy, vẫn bị ngấm ngấm chê thật lâu, rốt cuộc không có người dám đứng trước mặt bọn họ nói này nói nọ.

Sau hoàng đế nhận Thư Khinh Thủy làm nghĩa đệ, chiêu đãi thậm cận rất nhiều, giống như thái độ lúc hoàng đế đăng cơ. Không có người biết, hoàng đế bị Thư Khinh Thủy cứu một mạng, mắc một chút duyên cớ.

Lý Hựu Đa thật cao hứng hết thầy như cũ.

Nửa tháng sau, Thành mục Nam thành bị người phát hiện “Tự sát” trong nhà, để lại một phong thư tố cáo tả tướng đảng tội nghiệt.

Hoàng đế đương triều hủy tín, ngôn tín trung tâm tả tướng.

Từ nay về sau tả tướng nhân mã thu lại hành tung, thần ẩn ngủ đông.

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khinh-thuy-dao>